Tanrı Olmak İsteyen Otobüs Şoförü



ETGAR KERET

Çeviren: AVİ PARDO

SİREN

Etgar Keret

1967 yılında Tel Aviv'de doğdu. Kırkı aşkın öyküsü kısa filmlere konu olan, animasyondan bağımsız sinemaya ve televizyona değin uzanan farklı işleri ile de dikkat çeken Etgar Keret, çağdaş yazının yaratıcı ve ilgi çekici simalarından biri.

Türkçede daha önce *Nimrod Çıldırışları* ve *Gazze Blues* isimli kitapları yayımlanan Keret, fantastik ve gerçeklik arasında gidip gelen, oyunbaz, insancıl ve duygusal öyküleriyle tanınıyor. Kitapları 29 dile çevrilmiş ve tüm dünyada büyük ilgi uyandırmıştır. Keret, 2010 yılında Fransız kültür bakanlığı tarafından kültür sanat alanındaki sıradışı çalışmaları adına ayrıca şövalyelik nişanı almıştır. Ülkemizde *Bilekkesenler* adıyla gösterilen ve Tom Waits'in de oyuncu kadrosunda yer aldığı *Wristcutters* ve Cannes film festivalinde Altın Kamera ile SACD senaryo ödülü alan *Jellyfish* (Meduzot) filmlerinde imzası olan bu genç ve çok yönlü yazar, Ortadoğu'nun en parlak yıldızı olarak nitelendiriliyor. Öykü ve makaleleri *The New Yorker*, *Paris Review*, *Guardian* ve *Haaretz* gibi gazete ve dergilerde yayımlanmaktadır. Son olarak Dave Eggers'ın *Okumanız Gerekmeyenlerin En İyileri - 2010* antolojisinde bir öyküsüyle boy gösteren Keret, yeni kuşağın takibe değer edebiyatçılarından biri.



www.sirenyayinlari.com

info@sirenyayinlari.com

sireninsesi.blogspot.com

The Bus Driver Who Wanted To Be God

© Etgar Keret, 2004

Katzenstein, Alon Şemeş'in Esrarengiz Kayboluşu, Mossad Şefinin Oğlu, İlkoğul Belası, Siren ve *Borular*; İbranicede ilk olarak *Pipelines'*da yer almıştır (Am Oved, 1992.)

Duvardaki Delik, Domuzu Kırmak, Emniyet Mandalı Açık, Uçan Santiniler, Korbi'nin Sevgilisi, Ayakkabılar, Kissinger'ı Özlemek ve *İyi Niyet*; İbranicede ilk olarak *Missing Kissinger*'da yer almıştır. (Zmora Bitan, 1994.)

Tanrı Olmak İsteyen Otobüs Şoförü, Cehennemden Bir Hatıra, Rahim ve *Kneller'in Mutlu Kampı*; İbranicede ilk olarak *Kneller's Happy Campers'*da yer almıştır. (Keter & Zmora Bitan, 1998.)

Goodman, Rabin Öldü, Son Bir Öykü ve Tamam ve *Jetlag*; İbranicede ilk olarak *Anihu*'da yer almıştır. (Zmora Bitan, 2002.)

Ayakkabılar, Kissinger'ı Özlemek, Mossad Şefi'nin Oğlu ve *Borular*; Etgar Keret ve Samir El Youssef ortak çalışması *Gazze Blues*'da yer alır. (Siren, 2009) © Etgar Keret. *World translation rights by arrangement with the Institute for the Translation of Hebrew Literature*. Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Siren Yayınları'na aittir.

Siren Yayınları - Öykü

Birinci Baskı: Ekim 2010

Beşinci Baskı: Eylül 2012

Yayın Yönetmeni: Sanem Sirer

Yayın Danışmanı: Erol Aydın

Çeviren: Avi Pardo

Kapak Tasarım: Nazlım Dumlu

Asmalı Mescit Mah. Ensiz Sokak No. 9/312

Beyoğlu-İSTANBUL

t (212) 243 45 65 **f** (212) 251 05 32

TANRI OLMAK İSTEYEN OTOBÜS ŞOFÖRÜ

ETGAR KERET

Çeviren: Avi Pardo



Tanrı Olmak İsteyen Otobüs Şoförü

Bu öykü geç gelen yolculara asla kapı açmayan bir otobüs şoförüne dair. Kimseye. Ne otobüsün yanında koşup ona yalvaran bakışlarla bakan ezik lise öğrencilerine, ne kapıya aslında *zamanında* gelmiş de bütün suç şoförünmüş gibi vuran sinirli tiplere, ne de onu ellerindeki alışveriş torbalarını sallayarak durdurmaya çalışan yaşlı ve titrek kadınlara. Kötülüğünden değil, çünkü kötülüğün zerresi yoktu bu otobüs şoförünün ruhunda; ideoloji meselesiydi sadece. Bu şoförün ideolojisine göre, geç gelmiş yolcuya kapıyı açmak otuz saniyenin altında bir zaman alsa ve kapıyı açmamak yolcunun hayatından on beş dakika kaybetmesi anlamına gelse bile, açmamak toplumun yararınaydı; çünkü o otuz saniye otobüsteki her yolcu tarafından kaybedilmiş olacaktı. Otobüste durağa zamanında gelmiş altmış kadar suçsuz yolcu bulunduğunu varsayarsak hep birlikte yarım saat kaybedecekleri kolaylıkla hesaplanabilirdi, on beş dakikanın iki katı. Geç kalanlara kapı açmamayı bu yüzden ilke edinmişti.

Otobüs şoförünün ideolojisinden en çok zarar görmesi gereken kişinin adı Eddie'ydi, ama diğerlerinin aksine otobüsün arkasından koşacak tipte biri değildi; o denli tembel ve harcanmış biri. Eddie, aptal sahibinin zekâsı ancak böyle bir kelime oyununa yettiği için adını *Steakaway* koyduğu bir restoranda aşçı yamağı olarak çalışıyordu. Yemekler de öyle methiye düzülecek türden filan değildi, ama Eddie'nin kendisi gerçekten iyi bir insandı – o kadar iyiydi ki, pişirdiği yemek fazla başarılı olmamışsa masaya servisi bizzat yapıp özür dilerdi. Mutluluğu, Mutluluğa erişme fırsatını en azından, işte o özürlerden biri sayesinde buldu. Getirdiği başarısız bifteği sırf Eddie kendini kötü hissetmesin diye son lokmasına değin yiyecek kadar iyi yürekli bir kız biçiminde. Kız ona telefon numarasını vermeyi reddetmekle kalmamış, adını da söylememişti. Ama ertesi gün saat beşte kararlaştırdıkları bir yerde onunla buluşmayı kabul etmişti – Yunus gösterisinde tam olarak.

Ancak Eddie bir rahatsızlıktan mustaripti – bu yüzden de hayatta pek çok şeyi ıskalamıştı. Öyle lenf bezlerinin filan şiştiği türden bir rahatsızlık değil söz konusu olan, yine de çok etkiliyordu hayatını. Bu hastalık onu hep on dakika fazla uyumaya itiyor, hiçbir çalar saat para etmiyordu. *Steakaway*'deki işine de bu yüzden her gün geç gidiyordu – bir de kamu yararını bireysel desteğin önünde tutan otobüs şoförü yüzünden. Ama bu kez, Mutluluk söz konusu olduğu için, Eddie ciddi önlemler almaya karar verdi. İşten eve dönünce her zamanki gibi küçük bir şekerleme yapmaktansa uyanık kalmayı yeğledi ve televizyon seyretti. İşi sağlama bağlamak için üç farklı çalar saat kurmakla yetinmeyip telefonla uyandırma servisini de aradı. Ama çözümü yoktu bu hastalığın, Eddie çizgi film kanalını seyrederken bir bebek gibi uyuyakaldı. Bir milyon çalar saatin sesiyle ter içinde ve yine on dakika geç uyandı. Üzerini bile değiştirmeden evden fırlayıp otobüs durağına doğru koşmaya başladı. Nasıl koşulduğunu bile unutmuştu neredeyse, kaldırımdan indiğinde ayakları dolanıyordu. En son okulda, beden eğitimi dersinden yırtmanın bir yolu olduğunu keşfetmeden önce koşmuştu, altıncı sınıftayken. Ama o zamanlardan farklı olarak şimdi deli gibi koşuyordu, çünkü kaybedeceği bir şey vardı ve ne göğsündeki ağrı ne de bütün o Lucky Strike'ların hırıltısı mutluluğu yakalamasına engel olamayacaktı. Hiçbir şey durduramazdı onu, kapıyı kapatıp yavaşça yola çıkan otobüs şoförümüzün dışında. Dikiz aynasından gördü Eddie'yi, ama daha önce izah ettiğim gibi bir ideolojisi vardı otobüs şoförünün – her şeyden çok adalet sevgisine ve basit aritmetiğe dayanan son derece mantıklı bir ideoloji. Şoförün aritmetiği Eddie'yi hiç ilgilendirmiyordu ama. Hayatında ilk kez bir yere zamanında varmayı gerçekten istiyordu. Bu yüzden de hiç şansı olmamasına karşın otobüsün arkasından koşmayı sürdürdü.

Birden, yüzde yüz olmasa da, talihi değişti Eddie'nin; otobüs durağının yüz metre ötesindeki trafik

lambası kırmızıya döndü. Eddie otobüse yetişip ön kapıya dayandı. Kapının camını yumruklayacak güçten yoksundu. Nemli gözlerle şoföre bakıp soluk soluğa dizlerinin üzerine çöktü. Bu da otobüs şoförüne bir şeyi anımsattı – otobüs şoförü değil de Tanrı olmayı istediği günlere dair. Acıklı bir anıydı çünkü şoför sonunda Tanrı olamamıştı, otobüs şoförü olmuştu, ki o kadar da kötü sayılmazdı, çünkü otobüs şoförlüğü ikinci tercihiydi. Otobüs şoförü birden, bir gün Tanrı olursa bütün kullarına müşfik davranacağına ve onları dinleyeceğine nasıl ant içtiğini hatırladı. İşte bu yüzden, yüksekteki koltuğunun üzerinden Eddie'yi asfalta çömelmiş gördüğünde, yüreği kaldırmadı. İdeolojisine ve aritmetiğine rağmen, kapıyı açtı ve Eddie otobüse bindi – teşekkür bile edemedi, soluklanmaya çalışıyordu.

Bu noktada okumayı bırakmak en iyisi olurdu, çünkü Eddie Yunus Gösteri Merkezi'ne zamanında vardığı halde Mutluluk gelmedi, çünkü bir erkek arkadaşı vardı. O kadar iyi yürekliydi ki bunu Eddie'ye söyleyememiş, onu ekmeyi yeğlemişti. Eddie bekledi onu, kararlaştırdıkları bankın üzerinde, iki saate yakın. Bankın üzerinde otururken hayatına dair kasvet verici ayrıntıları düşünmeye koyuldu, oturmuşken güneşin batışını da seyretti, olağanüstüydü, bir yandan da dönüşte ayaklarının nasıl ağrıyacağını geçiriyordu içinden. Dönüşte, ki bir an önce evine varmak istiyordu, otobüsü uzaktan gördü, durağa çekmiş yolcu indiriyordu. Var gücüyle koşsa bile yetişemeyeceğini bildiği için ağır adımlarla yürümeye devam etti. Her yeri ağrıyordu, sonunda durağa vardığında otobüsün hâlâ orada olduğunu fark etti. Onu bekliyordu. Yolcuların artık hareket etmesi gerektiğine dair sesli protestosuna rağmen şoför Eddie'yi bekledi ve Eddie yerine oturuncaya kadar da gaz pedalına basmadı. Yola çıktığında dikiz aynasına bakıp Eddie'ye göz kırptı, bu da her şeyi biraz daha katlanılır kıldı bir şekilde.

Goodman

Altı ay kadar önce, Tel Aviv'li Mickey Goodman, Teksas'ın Austin şehri yakınlarındaki bir taşra kasabasında yetmiş yaşında bir rahiple karısını vurdu. Goodman uykularında vurdu onları, silahı başlarına dayayarak. Bugün bile kimse eve nasıl girdiğini bilmiyor, ama anahtarı vardı mutlaka. Hikâye baştan aşağı o kadar tuhaf ki. Sabıkası bulunmayan İsrailli bir paraşütçü bir sabah yataktan kalkıp Teksas taşrasında o güne dek karşılaşmadığı iki kişinin kafasına nasıl sıkar? Adı da Goodman üstelik. Haberlerde duyurduklarında haberim olmadı çünkü Alma'yla sinemadaydık. Daha sonra, yatakta, iyice kaptırmıştık ki, ağlamaya başladı. Hemen durdum, çünkü önce canını yaktığımı sandım, ama devam etmemi, ağlamasının aslında iyiye işaret ettiğini söyledi.

Savcı, cinayet nedeninin miras anlaşmazlığı olduğunu ve Goodman'a bu iş için otuz bin dolar ödendiğini iddia etti. Rahip ile karısının siyahî olmaları elli yıl önce Goodman'ın lehine olabilirdi, ama bugün tam tersiydi. Adamın rahip olması da aleyhineydi. Avukatı, suçlu bulunduğu takdirde Amerikan hapishanelerindeki siyahîler de hesaba katılırsa hayatının kullanılmış bir çay poşeti kadar değeri kalmayacağı apaçık olduğundan, Goodman'ın cezasını İsrail'de çekmesi gerektiğini söyledi. Öte yandan, savcı, Goodman'ın ondan çok önce ölmüş olacağını iddia etti. Teksas, idam cezasının hâlâ yürürlükte olduğu birkaç eyaletten biri.

On yıldır haberleşmemiştik Goodman'la, ama lisedeyken en yakın arkadaşımdı. Bütün zamanımı Goodman ve onun ortaokuldan beri kız arkadaşı olan Dafne'yle geçirirdim. Askere gidince koptuk. Böyle durumlarda çok vefalı biri olduğum söylenemez. Alma olağanüstüdür bu konuda. En iyi arkadaşları yuvadan beri tanıdığı insanlar. Bu yanını kıskanırım biraz.

Üç ay sürdü dava. Cinayetleri Goodman'ın işlediğine dair kuşku olmadığını düşünürseniz çok uzun bir süre. Babama bu hikâyede bir tuhaflık sezdiğimi söyledim. Biz tanıyorduk Mickey'yi. Sık sık evimize gelirdi. Babam şöyle karşılık verdi: "İnsanların akıllarından geçenleri asla kestiremezsin." Annem hep sonunun iyi olmayacağına dair bir his taşıdığını söyledi. O hasta köpek bakışı vardı gözlerinde. Katilin bizim tabaklarımızda yemek yediğini, soframıza oturduğunu düşünmek onu hasta ediyordu. Son görüşmemizi düşündüm. Dafne'nin cenazesinde karşılaşmıştık. Dafne hastalanıp ölmüştü. Askerden yeni terhis olmuştuk. Cenazeye gitmiştim ama katılmamı engellemişti. Defolup gitmemi söylerken o kadar kendinden emin ve sertti ki nedenini sormamıştım. Altı yıl geçmişti üzerinden, gözlerindeki nefret belleğimden silinmemişti ama. O günden sonra bir daha konuşmamıştık.

Her gün işten eve döndüğümde televizyonu açıp CNN'de davayla ilgili haber olup olmadığına bakıyordum. İki günde bir özet veriyorlardı. Bazen, fotoğrafı ekrana geldiğinde, onu çok özlediğimi fark ediyordum. Hep aynı fotoğrafı getiriyorlardı ekrana, eski bir pasaport fotoğrafı – saçı Anma Günü'nde bir çocuğun saçları gibi ortadan ayrık. Onu tanımış olmam Alma'yı hayli heyecanlandırmıştı. Aklından çıkmıyordu. Birkaç hafta önce bana hayatımda yaptığım en kötü şeyin ne olduğunu sormuştu. Sarah Gross'un annesi öldüğünde Mickey ile duvara "*YOUR MOTHER GOES DOWN*"[1] yazdığımızı söylemiştim. Alma bunu dehşet verici bulduğunu ve Mickey'nin bu öyküde de iyi bir izlenim bırakmadığını söyledi. Alma'nın yaptığı en kötü şey askerdeyken gerçekleşmişti. Şişman ve itici olan kumandanı onu sürekli yatağa atmaya çalışıyordu ve Alma adamdan nefret ediyordu, özellikle de evli ve karısı o sıralar hamile olduğu için. "Anlıyor musun?" dedi sigarasından bir duman alarak. "Karısı karnında çocuğunu taşıyordu ve onun tek düşündüğü başka kadınları düzmekti." Kumandanı deli oluyordu onun için, o da sonunda belli bir para karşılığında onunla

yatacağını söylemişti. Bin şekel, o zaman onun için büyük paraydı. "Para umurumda değildi," dedi anımsayarak. "Onu aşağılamak istemiştim. Bedelini ödemezse hiçbir kadının onunla yatmayı kabul etmeyeceğini hissettirmek… Nefret ettiğim bir şey varsa o da karılarını aldatan erkeklerdir." Kumandanı bir zarfın içinde bin şekelle gelmiş ama heyecandan kamışını kaldıramamıştı. Alma ona parayı iade etmemişti, böylece iki kez aşağılanmıştı köpek. Alma paradan o kadar tiksinmişti ki tasarruf fonlarından birine gömmüş, bir daha da elini sürmemişti.

Davanın sonucu, benim için en azından, sürpriz oldu. İdama mahkûm ettiler Mickey'yi. CNN'deki Japon sunucu mahkûmun jürinin kararını dinlerken sessizce ağladığını söyledi. Anneme göre Goodman bu cezayı hak etmişti. Babam daha önce söylediğini tekrarladı. "İnsanların akıllarından geçenleri asla kestiremezsin." Kararı duyar duymaz oraya uçup idam edilmeden önce onunla görüşmem gerektiğini hissettim. Bir zamanlar en iyi arkadaşımdı. Tuhaf bir durumdu, ama annem dışında herkes anlayışla karşıladı. Ağabeyim, Ari, Amerika'dan ona kaçak bir dizüstü bilgisayar getirmemi istedi, yakalanırsam gümrükte bırakabilirdim.

Teksas'a vardığımda havalimanından doğru Mickey'nin yattığı cezaevine gittim. İsrail'den ayrılmadan önce gerekli görüşmeleri yapıp izin almıştım. Yarım saat tanıdılar bana. İskemlede oturuyordu içeri girdiğimde. Elleri ve ayakları bağlıydı. Gardiyanlar sürekli kriz geçirdiği için onu bağlamak zorunda kaldıklarını söylediler, bana son derece sakin göründü ama. Bunu bahane olarak kullanıyorlardı bence, onu bağlamaktan zevk alıyorlardı. Karşısına oturdum. Her şey o kadar sıradandı ki. Bana ilk söylediği şey, "Özür dilerim," oldu. Dafne'nin cenazesinde yaptığından ötürü pişmandı. "Çok kötü davrandım sana," dedi. "Yapmamalıydım." Geçmişte kaldığını söyledim. "Beni uzun süreden beri rahatsız ediyordu zaten, ölünce yüzeye çıktı sanırım. Onunla benden habersiz yattığın için değil, yemin ederim. Kalbini kırdığın için." Bu saçmalıklara bir son vermesini söyledim ama sesimin titremesine engel olamadım. "Unut gitsin," dedim. "Bana Dafne anlattı," dedi, "ama seni çoktan bağışladım. Cenazede olanlara gelince, tam bir göt gibi davrandığımı kabul ediyorum." Cinayeti sordum, konuşmaya gönüllü değildi, başka şeylerden konuştuk. Yirmi dakika sonra gardiyan yarım saatin dolduğunu söyledi.

Eskiden idam cezalarını elektrikle infaz ederlerdi, şalteri indirirlerdi ve bütün bölgede ışıklar birkaç saniye göz kırpardı. Herkes yaptığı işi yarıda bırakırdı, özel bir haber okunuyormuş gibi. Otel odamda otururken ışıkların nasıl kırpışacağını filan düşündüm, kırpışmadı ama. İğne kullanıyorlar artık, bu yüzden kimsenin infaz anından haberi olmuyor. Bir saat sonra gerçekleşeceğini söylemişlerdi. Saatimin yelkovanını seyrettim, on ikiyi gösterdiğinde, "ölmüş olmalı," diye geçirdim içimden. Doğrusunu söylemek gerekirse Sarah'nın duvarına ben yazmıştım o yazıyı, Mickey seyretmişti sadece. Hatta karşıydı yanılmıyorsam. Artık hayatta değildi muhtemelen.

Dönüş uçuşunda yanımdaki koltukta şişman bir adam oturuyordu. Koltuğu biraz arızalıydı ama uçak dolu olduğu için onu başka koltuğa alamıyorlardı. Adı Peleg'di, bana yarbaylıktan istifa ettiğini ve ileri teknoloji alanında üst düzey yönetici yetiştiren özel bir kursu tamamladığını söyledi.

Arkama yaslanıp baktım ona, gözleri kapalıydı, kırık koltukta rahat edebileceği bir pozisyon bulmaya çalışıyordu. İşte o anda onun Alma'nın komutanı olabileceği geldi aklıma. Alma'nın komutanı da şişmandı. İğrenç bir otel odasında Alma'yı beklerken tahayyül edebiliyordum onu, terli elleriyle bin şekeli sayarken. Birazdan yaşayacağı düzüşü hayal ederek, karısını ve çocuğunu düşünerek. Kendini haklı çıkaracak bir bahane bulmaya çalışarak.

Yanımdaki koltukta kıvranışını seyrettim. Gözlerini hiç açmamıştı bütün o zaman zarfında, ama uyumuyordu. Sonra inledi tuhaf bir biçimde, nedensiz. Belki o da olanları hatırlıyordu, bilmiyorum, acıdım birden adama.

Duvardaki Delik

Bernadotte Bulvarı'nda, otobüs terminalinin hemen yanındaki duvarda bir delik var. Bir zamanlar bir ATM makinesi varmış orada, ama bir gün bozulmuş ya da makineyi kimse kullanmıyormuş, öyle bir şey, banka personeli de gelip makineyi oradan almış ve hiçbir zaman geri getirmemiş.

Biri bir keresinde Udi'ye o deliğin içine dileğini haykırırsa gerçekleşeceğini söylemiş, ama Udi bunu yememişti. Doğruyu söylemek gerekirse, bir gün, sinema dönüşünde, deliğe Ruth Rimalt'ın ona âşık olmasını istediğini haykırdı, ama gerçekleşmedi. Kendini çok yalnız hissettiği bir başka gün, duvardaki deliğe onunla arkadaş olacak bir melek istediğini haykırdı ve bir süre sonra hayatına bir melek girdi gerçekten, ama arkadaş olduğu pek söylenemezdi. Udi ne zaman ona ihtiyaç duysa melek ortadan kayboluyordu. Sıska ve kamburdu melek, kanatlarını gizlemek için yağmurlukla dolanıyordu sürekli. Bir keresinde Udi'nin kanatlarındaki tüylere dokunmasına izin bile vermişti. Ama odada başkası varsa asla çıkarmazdı yağmurluğunu. Klein'in çocukları bir keresinde ona yağmurluğun altında ne gizlediğini sormuşlar, melek de kitap dolu bir sırt çantası diye cevap vermişti, ona ait olmadıkları için ıslanmalarını istemiyordu. Sürekli yalan söylüyordu zaten. Udi'ye öyle hikâyeler anlatıyordu ki; cennete dair, gece yatmadan önce kontak anahtarını arabanın üzerinde bırakan insanlara dair, hiçbir şeyden korkmayan ve "tüymek" sözcüğünün anlamını bile bilmeyen kedilere dair. Uydurduğu hikâyelerin haddi hesabı yoktu, allah-canımı-alsın diye de yemin ederdi üstelik.

Anlattıklarının tek kelimesine bile inanmamasına rağmen Udi deli oluyordu onun için. Birkaç kez ona borç para da vermişti. Meleğe gelince, Udi'ye yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmıyordu. Sürekli konuşuyor, saçma sapan hikâyeler uyduruyordu. Onunla görüştüğü altı yıl zarfında bir bardak çalkaladığına bile tanık olmamıştı Udi.

Acemi eğitimi gördüğü ve biriyle dertleşmeye can attığı iki ay boyunca bir kez olsun ziyaret etmemişti onu Melek. Sonra bir gün tıraşsız halde ve ne-olduğunu-sorma-bana suratıyla çıkageldi. Udi de sormadı, cumartesi günü şortlarıyla çatıya çıkıp güneşlendiler. Udi diğer çatılara baktı, çanak antenlere, güneş enerjisi panellerine, gökyüzüne. Ve birden birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca meleği bir kez olsun uçarken görmediğini düşündü.

"Şurada biraz uçmaya ne dersin?" dedi meleğe. "Kendini daha iyi hissedersin belki."

"Boş ver," dedi melek. "Ya biri görürse?"

"Yap bir hoşluk," diye ısrar etti Udi. "Çok uçma, az bir şey, hatırım için." Ama melek gırtlağından iğrenç bir ses çıkardıktan sonra katran kaplı çatıya sıkı bir balgam salladı.

"Tamam, tamam," dedi Udi somurtarak. "Bahse girerim ki uçmayı da bilmiyorsundur."

"Tabii ki biliyorum," dedi melek azarlar gibi. "Başkalarının görmesinden çekiniyorum, hepsi bu."

Karşı çatının terasından aşağıya veletlerin su bombası attıklarını gördüler. "Biliyor musun," dedi Udi gülümseyerek, "çocukluğumda, seni tanımadan önce, buraya gelip aşağıdan geçen insanlara su bombası atardım. Şu iki tentenin arasındaki boşluğa yollardım bombaları." Parmaklıkların üzerinden eğilip marketin tentesiyle ayakkabıcı dükkânının tentesinin arasındaki boşluğa işaret etti. "İnsanlar başlarını kaldırıp yukarı baktıklarında tenteleri görürlerdi. Bombanın nereden geldiğini anlayamazlardı."

Melek de yerinden kalkıp aşağı baktı. Bir şey söylemek için ağzını açtığında Udi birden onu hafifçe itti ve melek dengesini yitirdi. Şaka yapmıştı Udi. Meleğe zarar vermeyi aklından bile geçirmemiş, biraz uçmasını istemişti sadece, eğlence olsun diye. Ama bir patates çuvalı gibi düştü beş kat aşağı melek. Udi şaşkınlık içinde meleğin kaldırımda hareketsiz yatışını seyretti. Melek hiç kımıldamıyor, can vermek üzere olan bir yaratık gibi hafifçe kanat çırpıyordu sadece. İşte o zaman anladı Udi meleğin ona anlattığı her şeyi uydurduğunu. Bir melek bile değildi o, kanatlı bir yalancı sadece.

Cehennemden Bir Hatıra

Özbekistan'da, cehennemin ağzının hemen yanına inşa edilmiş bir kasaba var. Toprağı tarıma elverişli değildir, madencilik açısından da pek zengin olduğu söylenemez, dolayısıyla orada yaşayanların tek geçim kaynağı turizmdir. Turizm derken Hawaii gömleği giymiş zengin Amerikalıları ya da kımıldayan her şeyin fotoğrafını çeken Japonları kastetmiyorum. Özbekistan gibi allahın terk ettiği bir yere kim, neden gitsin ki? Yerel turizmden söz ediyorum ben. Olabildiğince yerel.

Cehennemden çıkan insanlar birbirlerinden çok farklı olmakla birlikte, kolay tarif edilemezler. Şişman/zayıf, bıyıklı/bıyıksız – çok farklı bir güruh oluştururlar. Ortak bir özellikleri varsa şayet, o da davranış biçimleridir. Sessiz ve kibardırlar, her zaman bozuk para taşırlar, her şeyin ücretini tam olarak öderler. Asla pazarlık etmezler, ne istediklerini de mutlaka bilirler – kem küm etmezler. Dükkâna girerler, fiyatı sorarlar, hediye ambalajı yapın/yapmayın, o kadar. Günübirlik ziyaretçilerdir bunlar, günlerini geçirip cehenneme dönerler. Ve aynı insanı iki kez göremezsiniz, çünkü yüz yılda bir kere çıkarlar cehennemden. Kural böyle. Askerde üç haftada bir hafta sonu çarşı izni ya da nöbette her saatte bir beş dakika oturma izni almak gibi bir şey. Cehennem insanları için de aynı şey geçerli; her yüzyılda bir gün. Bunun bir açıklaması varsa bile artık kimse hatırlamıyor. Statükoyu sürdürme meselesine dönüşmüş.

Anna kendini bildi bileli dedesinin bakkal dükkânında çalışıyordu. Köylülerin dışında pek müşteri gelmezdi, ama birkaç saatte bir dükkâna kükürt kokan biri girip bir paket sigara ya da çikolata filan alırdı. Bazıları o güne dek görmedikleri ama diğer günahkârlardan duydukları şeyler isterdi. Bu yüzden arada sırada kutu kolayı açmak için debelenenlere ya da peyniri selofanıyla birlikte yemeye kalkışanlara rastlanırdı. Anna bazen onlarla konuşup arkadaşlık kurmaya çalışırdı, ama Özbekçe bilenine henüz rastlamamıştı. Sonunda kendini işaret ederek "Anna" der, karşıdaki de kendini işaret ederek, "Maximus" ya da "Su-Ying" ya da "Steve" ya da "Avi" diye karşılık verir, sonra hesabı ödeyip dükkândan çıkardı. Anna o akşamüstü onlara tekrar rastlardı, mahallede gezinir ya da bir köşe başında öylece durup gökyüzünü seyrederken, ama ertesi gün bir daha görmezdi onları. Ertesi gün, gecede bir saatten fazla uyumasına izin vermeyen bir rahatsızlıktan mustarip olan dedesi, onları sabaha karşı ön balkonlarının hemen yanındaki aralıktan cehenneme dönerken gördüğünü anlatırdı Anna'ya. Gerçekten aşağılık herifin biri olan Anna'nın babasının da diğerleriyle birlikte cehenneme dönüşünü görmüştü o balkondan, adam körkütük sarhoştu ve ahlâksız bir şarkı söylüyordu. Doksan küsur sene sonra bir günlüğüne dünyaya tekrar dönecekti.

Gülünç, ama bu insanların Anna'nın hayatındaki en ilginç şey olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Yüzleri, saçma sapan giysileri, cehennemi hak etmek için ne korkunçlukta bir suç işlediklerini tahmin etme çabası. Doğrusunu söylemek gerekirse, yoktu kasabada yapacak başka bir şey. Bazen, dükkânda sıkıldığında, kapıdan içeri girecek bir sonraki günahkârı tahmin etmeye çalışırdı. Hep çok yakışıklı ya da gülünç tahayyül ederdi onları. Birkaç haftada bir dükkâna gerçekten de soluk kesici bir yakışıklı ya da konserve kutusunun içindekileri kutuyu açmadan yemeye kalkışan biri gelir, o zaman da dedesiyle günlerce onu konuşurlardı.

Bir keresinde içeri o kadar yakışıklı bir adam girdi ki, Anna onu görür görmez onunla birlikte olmaktan başka çaresi olmadığını anladı. Adam bir şişe beyaz şarap, maden suyu, birkaç çeşit de baharat satın almış, Anna fiş keseceğine onu elinden tuttuğu gibi eve götürmüştü. Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamayan adam hiç itiraz etmeden onunla gitmiş ve elinden geleni yapmıştı, ama ikisi de bunun gerçekleşemeyeceğini anlayınca Anna ona sarılmış, önemi olmadığını anlaması için en geniş

gülümsemesiyle bakmıştı. Adam gittikten sonra her gece geri dönmesi ve her şeyin yolunda gitmesi için Tanrı'ya dua etmişti. Kendinden çok adam için dua ediyordu, bunu dedesine anlattığında dedesi gülümseyip altın gibi bir kalbi olduğunu söylemişti kıza.

İki ay sonra döndü adam. Dükkâna girdi ve pastırmalı bir sandviç satın aldı. Anna adama gülümsediğinde adam da ona gülümsedi. Dedesi aynı adam olamayacağını söyledi, çünkü herkes onların dünyaya yüz yılda bir geldiklerini biliyordu, ikizi filan olmalıydı. Anna da çok emin değildi. O ya da değil, yatağa girdiklerinde işler yolunda gitti. Adam tatmin olmuş görünüyordu, Anna da olmuştu. Birden belki de sadece onun için dua etmediğini düşündü. Daha sonra, adam mutfağa gitti ve daha önce geldiğinde unuttuğu poşeti gördü, içinde maden suyu, baharat ve beyaz şarap vardı. Poşeti alıp Anna'ya ve kendine köpüklü, soğuk ve sıcak birer içki hazırladı, şarap da kattı içine. Cehennem gazozu gibi bir şey.

Gecenin sonunda adam gitmek üzere giyinmeye başladığında Anna ondan kalmasını istedi. Adam seçeneği yokmuş gibi omuz silkti. Adam gittikten sonra Anna üçüncü kez gelmesi için dua etti, o idiyse şayet; değilse de, ona aynı yanılgıya bir kez daha düşme fırsatı tanıyacak kadar ona benzeyecek biri için. Ve birkaç hafta sonra kusmaya başladığında bebeğin kız olmasını diledi, ama virüs olduğu anlaşıldı. Bu arada kasaba halkı cehennemin girişini dışarıdan kapatma fikrini tartışmaya başlamıştı. Anna kaygılanmıştı, ama dedesi bunun yapacak başka işi olmayan insanların yaydığı bir dedikodudan ibaret olduğunu söyledi. "Kaygılanman için neden yok," dedi ona gülümseyerek. "O giriş o kadar uzun zamandan beri orada ki hiç kimse kapatmaya cesaret edemez, şeytan bile." Ve Anna inandı dedesine, ama bir gece, birden, nedensiz, girişin artık orada olmadığı hissine kapıldı. Düş de görmüyordu, uyanıktı. Geceliğiyle dışarı koştu ve girişin hâlâ orada olduğunu görünce çok rahatladı. Sonra, bir an için, delikten içeri girmeyi geçirdi aklından. O özel ziyaretçiye beslediği duygular yüzünden içeri çekiliyormuş gibi hissetti kendini, ya da babasını gerçekten görmek istediği için, belki de her şeyden çok artık o sıkıcı kasabada bir başına yaşamak istemediği için. Kulağını girişten gelen soğuk havaya dayadı. Uzaktan insan çığlıkları duyar gibi oldu, ya da akan su sesi – hangisi olduğunu kestirmek olanaksızdı. Çok uzaktan geliyordu. Sonunda yatağa döndü ve birkaç gün sonra giriş kayboldu gerçekten. Cehennem yerin altında var olmaya devam ediyordu, ama kimse dışarı çıkmıyordu.

O giriş kaybolduktan sonra ekmek parası kazanmak iyice güçleşti, ama kasabaya bir dinginlik de çöktü. Anna'nın dedesi öldü, Anna balıkçının oğluyla evlendi ve dükkânları birleştirdiler. Birkaç çocuk yaptılar, Anna onlara masal anlatmaya bayılırdı, özellikle bir zamanlar bakkal dükkânına gelen kükürt kokulu insanlara dair. Korkardı çocuklar o masalları dinlerken, ağlamaya başlarlardı bazen. Ama Anna yine de, nedenini bilmeden, devam ederdi masala.

Rahim

On beşinci yaş günümde anneme kanser teşhisi kondu, doktorlar rahminin alınması gerektiğini söylediler. Kederli bir gündü. Hepimiz babamın Subaru'suna binip hastaneye gittik ve doktor gözlerinde yaşlarla ameliyathaneden çıkıncaya kadar bekledik. "Ömrümde bu denli harikulade bir rahim görmedim," dedi ameliyat maskesini çıkarırken. "Katil gibi hissediyorum kendimi." Gerçekten de harikuladeydi annemin rahmi. O kadar güzeldi ki hastane onu müzeye bağışladı. Cumartesi günü sırf bu yüzden müzeyi ziyaret ettik, dayım rahmin yanında fotoğrafımızı çekti. Babam ülkede değildi artık. Ameliyatın ertesi günü annemi boşadı. Alaska uçağına binmeden bir saniye önce kardeşimle bana, "Rahimsiz kadın olmaz. Kadın olmayan bir kadınla yaşayan erkeğe de erkek denmez," dedi. "Büyüyünce anlarsınız."

Annemin rahminin sergilendiği odada aydınlatma yoktu. Odadaki tek ışık rahmin kendisinden geliyordu, tatlı bir ışık, gece uçuşunda bir uçağın içi gibi. Fotoğraflarda flaş yüzünden kötü çıkıyordu, ama yakından bakınca doktorun gözlerinden neden yaşlar geldiğini çok iyi anlamıştım. "Siz buradan çıktınız," dedi dayım işaret ederek. "Prensler gibi yaşıyordunuz burada, inanın bana. Ne anneniz varmış ama, ne anne."

Annem öldü sonunda. Bütün anneler ölür sonunda. Babam ünlü bir Kutup kâşifi ve balina araştırmacısı oldu. Beraber olduğum kızlar, rahimlerine bir göz attığımda beni hep yanlış anladılar. Jinekolojik bir takıntım olduğunu sandılar, bu da onlardan soğumama neden oldu. Ama içlerinden biri, sağlam yapılı bir hatun, benimle evlenmeyi kabul etti. Çocuklarımı sık sık dövdüm, bebekliklerinden beri, çünkü ağlamaları sinirime dokunuyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse derslerini çabuk alıp dokuz aylıkken ağlamayı kestiler, belki de daha erken. Başlarda, doğum günlerinde, babaannelerinin rahmini görsünler diye onları müzeye götürüyordum. Fakat pek memnun kalmıyorlardı, ayrıca karım da buna fena içerliyordu. Yavaş yavaş işi Walt Disney filmlerine kaydırdım.

Bir gün arabamı çektiler, çektikleri otopark müzenin bulunduğu mahalledeydi, oraya gitmişken içeri girdim. Rahim her zamanki yerinde değildi. Yan tarafta bir odaya nakletmişlerdi, eski fotoğraflarla dolu bir odaya. Yakından baktığımda üstünün yeşil beneklerle kaplı olduğunu gördüm. Bekçiye neden kimsenin rahmi temiz tutmaya özen göstermediğini sordum, omuz silkti. Müze müdürüne personel sıkıntısı çekiyorlarsa rahmi bizzat temizleyeceğimi söyledim, hatta yalvardım. Personelden başka kimsenin hiçbir şeye dokunamayacağını söyledi. Karım müzenin yüzde yüz haklı olduğunu, hatta ona kalırsa rahmin halka açık bir müzede sergilenmesini sapıkça bulduğunu söyledi, özellikle çocukların ziyaret ettiği bir müzede. Benim aklıma başka bir şey gelmiyordu ama. Müzeye gizlice girip onu çalmazsam ve bakımını üstlenmezsem kendimden bir şeyler yitireceğimi içten içe biliyordum. O gece uçağın basamaklarında duran babam gibi, ne yapmam gerektiğinden son derece emindim.

İki gün sonra işten bir minibüs alıp kapanmadan hemen önce müzenin önüne çektim. Odalar boştu, ama biriyle karşılaşsam bile bu beni durdurmayacaktı. Silahımı yanıma almıştım bu kez, ayrıca çok iyi bir planım vardı. Fakat sorun başkaydı, rahim kaybolmuştu. Müzenin müdürü şaşırdı beni görünce, namluyu gırtlağına dayayınca bülbül gibi şakıdı ama. Rahim bir gün önce onu Alaska'daki cemaat merkezine bağışlamayı taahhüt eden Yahudi bir hayırsevere satılmıştı. Alaska'ya nakledilirken de Ekolojik Cephe Örgütü'nün bazı yerel üyeleri tarafından kaçırılmıştı. Örgüt bir rahmin esaret altında tutulamayacağına dair basın bildirisi yayınlamış ve doğal ortamına salınmasına karar vermişti. Reuters'e göre Ekolojik Cephe Örgütü radikal ve tehlikeli bir örgüttü. Örgütün

ardındaki beyin emekli bir balina avcısıydı ve örgütü korsan bir gemiden yönetiyordu. Müdüre teşekkür edip silahı indirdim. Eve dönerken yol boyunca bütün trafik ışıkları kırmızıydı. Dikiz aynasına bakmadan şerit değiştirip durdum gırtlağıma takılan yumrudan kurtulmak için. Annemin rahmini yemyeşil, çiy kaplı bir tarlanın ortasında hayal ettim, sonra da yunusların ve tonbalıklarının yüzdüğü bir okyanusta sürüklenirken.

Domuzu Kırmak

Babam bana Bart Simpson bebeği almıyor. Annem kabul etti aslında, ama babam beni fazlasıyla şımarttıklarını söyledi. "Neden alalım, söyler misin?" diye sordu anneme. "Biraz mızıldandı mı hemen pes ediyorsun." Babam paranın kıymetini bilmediğimi düşünüyordu, bunu küçük yaşta öğrenmezsem ne zaman öğrenecektim? Ebeveynlerinin Bart Simpson bebeği satın aldıkları çocuklar kısa sürede şekerci dükkânından şeker çalan serserilere dönüşüyorlardı, çünkü her istediklerini kolay elde etmeye alışıktılar. Bu yüzden babam bana Bart Simpson bebeği yerine sırtında bir yarık bulunan porselenden çirkin bir domuz satın aldı; böylece sağlıklı büyüyecektim, serseri olmayacaktım.

Her sabah bir bardak kakao içmek zorundayım, nefret etsem de. Üstü kabuk bağlamışsa kakao bir şekel, kabuk bağlamamışsa yarım şekel, ama içtikten hemen sonra kusarsam paramı alamıyorum. Aldığım paraları domuzun sırtındaki yarıktan içeri atıyorum, sallayınca şıngırdıyor. Domuz dolduğunda ve sallayınca artık şıngırdamadığında kaykay üstünde bir Bart Simpson bebeği alacağım. Babam öyle diyor; bu eğitici bir yöntemmiş. Domuz sevimli aslında; burnu, dokununca soğuk. Sırtından şekelleri yuvarlarken gülümsüyor, yarım şekel atsam da, ama en iyi yanı atmadığımda da gülümsemesi. Ona bir ad verdim; Margolis, bir zamanlar posta kutumuzda yaşayan adama atfen.

Diğer oyuncaklarıma benzemiyor Margolis, çok daha sakin. Işıkları yok, yayları yok, akan pilleri yok. Masadan sıçramamasına dikkat edeceksin, başka sorunu yok. "Margolis, dikkat et! Porselensin sen," diye hatırlatırım onu masadan aşağı eğilmiş yere bakar halde yakaladığımda. Gülümseyip sabırlı bir şekilde onu aşağı indirmemi bekler. Çok seviyorum gülümsemesini; her sabah kabuk bağlamış kakaoyu onun için içiyorum aslında, şekeli sırtından içine attığımda gülümsemesinin değişmediğini görmek için. "Seni seviyorum, Margolis," derim ona sonra. "Gerçekten. Annemden babamdan bile çok seviyorum seni. Ve her zaman seveceğim, ne olursa olsun, şekerci dükkânlarını soysan bile. Ama şu masadan aşağı atlamayı aklından bile geçirme!"

Dün babam içeri girdi, Margolis'i masadan aldı ve deli gibi sallayıp ters çevirdi. "Dikkat et, Baba," dedim ona, "Midesi bulanacak Margolis'in." Babam devam etti ama. "Şıngırdamıyor artık. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Yarın kaykay üzerinde bir Bart Simpson bebeğine sahip olacaksın." "Bu harika, Baba," dedim, "kaykay üzerinde bir Bart Simpson, harika. Ama Margolis'i sallamayı bırakır mısın lütfen, başı dönüyordur." Babam Margolis'i masanın üzerine koyup annemi çağırmaya gitti. Bir dakika sonra annemi elinden tutup içeri soktu, öteki elinde çekiç vardı. "Bak, haklı çıktım," dedi anneme, "mala değer vermeyi öğrendi artık. Öyle değil mi, Yoavi?" "Elbette," dedim. "Elbette, ama çekiç niye?" "Senin için," dedi babam çekici elime tutuşturarak. "Dikkat et ama." "Tabii ki dikkat edeceğim," dedim, ettim de, ama birkaç dakika sonra babam sabrını tüketip ayağa kalktı. "Hadi, kır artık şunu." "Ne?" dedim. "Margolis'i kırmak mı?" "Evet, evet, kır Margolis'i," dedi babam. "Bir Bart Simpson bebeğini hak ettin, kır artık şunu." Margolis sonunun geldiğini idrak eden porselen bir domuzun buruk gülümsemesiyle gülümsedi bana. Bart Simpson'ın canı cehenneme. Dostumun kafasına çekiç mi indireceğim? "Bart Simpson bebeğini istemiyorum," dedim çekici babama iade ederek. "Anlamıyorsun," dedi. "Onu kırabilirsin, bu eğitimin bir parçası. Tamam, ben kırarım senin için." Çekici havaya kaldırdı. Annemin kısık gözlerine ve Margolis'in yorgun gülümsemesine bakınca her şeyin bana bağlı olduğunu anladım. Bir şey yapmazsam Margolis ölecekti. "Baba," dedim bacağına yapışarak. "Ne var, Yoavi?" diye sordu babam, çekici havada tutarak. "Bir şekel daha atmak istiyorum ona, lütfen," diye yalvardım. "Yarın, kakaoyu içtikten sonra. Sonra kırarız onu, yarın, söz veriyorum." "Bir şekel daha mı atmak istiyorsun?" dedi babam

gülümseyip çekici aşağı indirerek. “Gördün mü? Çocuk nefsine hâkim olmayı öğrendi.” “Evet, nefsime hâkim olmayı öğrendim,” dedim. “Yarın.” Yaşlar gırtlağımda düğümlenmişti bile.

Odayı terk ettiklerinde Margolis’e sıkı sıkı sarıldım ve yaşları saldım. Margolis bir şey demedi, titriyordu ellerimde. “Korkma,” diye fısıldadım kulağına, “seni kurtaracağım.”

O gece babamın salonda televizyon seyretmeyi bitirip yatmasını bekledim. Sonra usulca yataktan kalkıp Margolis’le birlikte balkondan dışarı çıktım. Uzun süre karanlıkta yürüdük, dikenli bir tarlaya varıncaya kadar. “Domuzlar bayılırlar tarlalara,” dedim, Margolis’i yere koyduğum sırada. “Özellikle dikenli tarlalara. Seveceksin burayı.” Yanıt bekledim, ama Margolis bir şey demedi, veda etmek için burnuna dokunduğumda hüzünlü bir bakış attı bana. Beni son kez gördüğünü biliyordu.

Emniyet Mandalı Açık

Daracık ara sokağın ortasında duruyor, benden yirmi adım uzakta, yüzünü *kefiye*'siyle örtmüş, ona yaklaşmamı sağlamak için beni kışkırtmaya çalışıyor: "Özel Tim götvereni," diyor koyu Arap aksanıyla.

"N'aber, müfreze kahramanı? Dün gece çavuşun götüne fazla mı soktu? Koşacak gücün mü yok?" Pantolonunun fermuarını açıp kamışını çıkarıyor: "Ne var, Özel Tim? Çükümü beğenmiyor musun? Kız kardeşin çok memnun kaldı ama, değil mi? Annen de memnun kaldı, değil mi? Arkadaşın Abutbul da memnun kaldı. Abutbul nasıl? Zavallı çocuk kendini biraz daha iyi hissediyor mu? Özel bir helikopter yollamışlar onu almak için. Aklını kaçırmış gibi koştu arkamdan. Yarım blok, mecnun gibi. Sonra, küt! Ezilmiş kavuna döndü yüzü."

Tüfeğimi kaldırıp göğsüne doğrultuyorum.

"Hadi, ateş etsene, ibne," diye bağırıyor gömleğini açıp benimle alay ederek. Parmağıyla kalbini işaret ediyor. Emniyet mandalını açıp soluğumu tutuyorum. Elleri belinde bir dakika kadar duruyor öylece, umurunda değilmiş gibi. Kalbi etinin ve kemiğinin altında, namlunun işaret ettiği yerde.

"Hiçbir zaman ateş edemeyeceksin, çünkü sikilmiş ödleğin tekisin. Ateş edersen şaşı çavuşun her gece götüne koymaktan vazgeçer belki, ne dersin?"

İndiriyorum tüfeği, bir süre daha nefretini ifade eden hareketler çekiyor. "Yallah, ben gidiyorum, amcık ağızlı. Yarın yine geçeceğim buradan. Yarın nöbetin kaçta? İkiye on kala mı? O zaman görüşürüz." Arka sokaklardan birine doğru yürümeye başlıyor, ama birden durup sırıtıyor. "Abutbul'a Hamas'ın selamını ilet, olur mu? O tuğla için özür dilediğimizi söyle."

Tüfek bir anda doğruluyor, göğsüne nişan alıyorum tekrar. Gömleğinin düğmeleri ilikli şimdi, ama kalbi hâlâ benim. Sonra biri beni yere yığıyor. Kumda emekliyorum, Eli'yi görüyorum, nöbetçi çavuşu. "Aklını mı kaçırdın, Meyer?" diye bağırıyor. "Tüfeğini lanet bir kovboy gibi yanağına dayamış ne halt ettiğini sanıyorsun? Neresi sandın burayı, Vahşi Batı mı?"

"Allah belanı versin, Eli, ateş etmeyecektim. Onu biraz korkutmak istedim sadece," diyorum gözlerimi gözlerinden kaçırarak.

"Korkutmak mı istedin?" diye bağırıyor kurşungeçirmez yeleğimden tutup beni sarsarak. "Hortlak masalları anlat öyleyse. Nişan almak da nereden çıktı, emniyet mandalı da açık üstelik."

"Şaşı çavuş bu gece götüne koymayacak galiba, ibne," diye bağırıyor Arap. "Aferin sana, Şaşı Çavuş, çak şunun ağzına iki tane."

"Sağır olmayı bileceksin," diyor Eli soluk soluğa, sonra beni bırakıyor. "Anladın mı, Meyer?" Tehlikeli bir fısıltıyla konuşmaya başlıyor birden. "Sinirlerine hâkim olmayı öğrenmelisin. Bir daha böyle bir şey yaptığını görürsem seni rapor ederim, bilesin."

O gece biri hastaneden telefon edip ameliyatın iyi geçmediğini ve Abutbul'un muhtemelen bitkisel hayat süreceğini söyledi.

"Sağır olmayı bileceksin," dedim Eli'ye tükürür gibi. "Bu iş böyle devam ederse sonsuza dek sağır olabiliriz gerçekten, Abutbul gibi."

“Nedir senin derdin, Meyer?” Birden doğruluyor Eli. “Abutbul için üzülmediğimi mi sanıyorsun? Sizin kadar benim de arkadaşımdı. Şu anda içimden cipe atlamak, evlere tek tek girip onları dışarı çıkarmak ve hepsinin kafasına birer kurşun sıkmak geçmiyor mu sanıyorsun? Ama bunu yaparsam onlardan farkım kalmaz. Anlamıyor musun? Bir bok anladığın yok senin, değil mi?” Ama birden anlıyorum. Onun anladığından çok daha iyi hem de.

Ara sokağın ortasında duruyor yine, yirmi adım ötede, yüzünü *kefiye*'siyle örtmüş.

“Günaydın, amcık ağızlı,” diye bağırıyor bana. “Harika bir gün,” diye fısıldıyorum.

“Abutbul nasıl, ibne?” diye bağırıyor. “Hamas'ın selamını ilettin mi?” Yeleğimi çıkarıp yere bırakıyorum. Sonra miğferimi çıkarıyorum.

“N'apıyosun, göt oğlanı?” diye bağırıyor. “Şaşı çavuş seni dün gece fena sikmiş anlaşılan, kafan yerinde değil.” Üniformamın üzerindeki bezi yırtıp *kefiye* gibi yüzüme doluyorum. Görünen tek yerim gözlerim. Tüfeğimi alıp emniyet mandalının kapalı olduğundan emin oluyorum. Sonra iki elimle kabzasından tutup havada döndürüyor ve firlatıyorum. Havada uçup ortamıza düşüyor. Fark yok artık aramızda. Artık ben de kazanabilirim.

“Bu senin için, ya mecnun,” diye bağırıyorum ona. Bir an öylece bakıyor bana, şaşkınlık içinde. Sonra tüfeğe doğru atılıyor. Ben de ona doğru koşmaya başlıyorum. Benden hızlı. Benden önce varacak. Ama ben kazanacağım, çünkü ben şimdi o'yum, ve elinde tüfekle o da ben. Annesi ve kız kardeşleri Yahudilerle düzüşecek, arkadaşları hastanede bitkisel hayat yaşayacak, o tüfekli bir göt gibi karşımda dikilecek ve elinden hiçbir şey gelmeyecek. Nasıl kaybedebilirim ki?

Aramızda beş adım varken tüfeği alıp emniyet mandalını açıyor. Dizinin üzerine çöküp nişan alıyor ve tetiği çekiyor. Ve benim o cehennem çukurunda son bir ay içinde keşfettiğim şeyi keşfediyor; tüfek bir bok değil. Üç kilo ağırlığında bir metal yığını sadece. Tamamen işlevsiz. Denemeye bile gerek yok. Yerden kalkmasına fırsat tanımadan ağzının ortasına sert bir tekme yerleştiriyorum. Yere yığılıyor, saçından sürükleyip *kefiye*'sini çekiyorum. Gözlerine bakıyorum. Sonra yüzünü tuttuğum gibi var gücümle telefon direğine vuruyorum. Tekrar tekrar. Ya, Özel Tim götvereni, senin götüne kim koyacak şimdi?

Uçan Santiniler

İtalo sol elini havada salladı ve sinir bozucu tremola kesildi. Sonra derin bir soluk alıp gözlerini kapattı. Onu tahta platformun üzerinde parıltılı kıyafetiyle, başı çadırın tavanına değmek üzere gördüğümde her şey birden açıklığa kavuştu. Evi terk edip sirke katılacaktım! Ben de uçan Santinilerden biri olacak, havada perende atacak, ipe dişlerimle tutunacaktım!

İtalo havada iki buçuk perende attı ve üçüncünün ortasında Santinilerin en küçüğü Franco'nun uzattığı eli tuttu. Seyirci ayağa kalkıp coşkuyla alkışladı. Babam patlamış mısır kutumu alıp havaya fırlattı, tuzlu patlamış mısır taneleri düştü başıma.

Bazı çocuklar sirke katılmak için gece yarısı evden kaçarlar, ama beni babam arabasıyla götürdü. Annemle birlikte bavulumu yapmama yardım ettiler hatta. Papa Luigi Santini'nin karavanının kapısını çalmadan önce babam bana sarılıp "Seninle gurur duyuyorum, evlat," dedi. "Güle güle Ariel-Marcello Santini. Sirkin tavanına yakın uçarken arada sırada annenle babanı da düşün."

Papa Luigi kapıyı açtı, trapez kıyafetinin parıltılı pantolonuyla çizgili pijama üstü vardı üzerinde. "Size katılmak istiyorum, Papa Luigi," diye fısıldadım. "Uçan Santinilerden biri olmak istiyorum." Papa Luigi beni dikkatle süzdü, ince kollarımdaki kasları ilgiyle sıktıktan sonra beni içeri aldı. "Uçan Santinilere katılmak isteyen o kadar çocuk var ki," dedi birkaç saniye süren sessizlikten sonra. "Seni diğerlerinden farklı kılan ne sence?" Ne diyeceğimi bilemediğim için altdudağımı ısırıp sustum. "Cesur musun?" diye sordu Papa Luigi. Başımı salladım. Papa birden yumruğunu kaldırdı, yüzüme doğru salladı ve aniden durdu. Kımıldamadım. Gözümü bile kırpmadım. "Hmm..." dedi Papa Luigi çenesini kaşıyarak. "Çevik misin peki?" diye sordu. "Santiniler çevikliklerileyle ünlüdür bildiğin gibi." Bir kez daha başımı sallayıp altdudağımı ısırdım. Papa Luigi sağ avucunu öne doğru uzattı, yüz liralık bir madeni para vardı avucunda, kaşlarıyla beni parayı almaya davet etti. Papa Luigi yumruğunu kapatamadan parayı avucundan kapmayı başardım. Başını salladı Papa Luigi, etkilenmişti. "Şimdi son sınava geldi sıra," diye gürledi, "esneklik sınavı. Bacaklarını bükmeden ayak parmaklarına dokun." Bedenimi gevşettim, kardeşim İtalo'nun o gece yaptığı gibi derin bir soluk alıp gözlerimi kapattım. Öne doğru eğilip ellerimi ayaklarıma uzattım. Parmak uçlarım bağcıkların birkaç milimetre üzerinde kaldı. Bedenim her an kopabilecek bir ip gibi gerilmişti, pes etmedim ama. Beni Santini ailesinden topu topu dört milimetre ayırıyordu. O dört milimetreyi aşacaktım, başka yolu yoktu. Ve birden o sesi duydum. Birlikte kırılan tahta ve cam sesi, kulakları sağır edecek kadar yüksek. Arabasında bekleyen babam da sesi duyup paniklemişti, karavana daldı. "İyi misin?" diye sordu beni doğrultmaya çalışarak. Doğrulamıyordum. Papa Luigi beni güçlü kollarıyla kaldırıp arabaya taşıdı, hep birlikte hastaneye gittik.

Röntgende L2 ve L3 omurlarında kayma tespit edildi. Işığa tuttuğumda şeffaf omurganın üzerinde hafif bir karaltı gördüm, kahve lekesi gibi. Kahverengi zarfın üzerine keçeli kalemle "Ariel Fledermaus" yazmışlardı. Ne Marcello, ne de Santini – yamru yumru, berbat bir el yazısı. "Dizlerini biraz bükebilirdin," dedi Papa Luigi yanağımdan süzülen gözyaşını silerek. "Bir şey demezdim."

Korbi'nin Sevgilisi

Diğer serserilerden pek farkı yoktu Korbi'nin. İnsanın aslında çirkin mi yoksa aptal mı olduğuna karar veremediği tiplerden. Ve bütün serseriler gibi onun da soluk kesici güzellikte bir sevgilisi vardı, kimse kızın onda ne bulduğunu anlayamıyordu. Adı Marina'ydı kızın, esmer ve uzun boyluydu, Korbi'den daha uzun. Abim Myron ile ne zaman yanlarından geçsek abimin başını yavaşça sallaması özellikle hoşuma giderdi. Kendi kendine, "yazık, çok yazık," derdi sanki. Korbi'nin sevgilisinin de hoşuna gidiyordu herhalde, çünkü ne zaman yanlarından geçsek abime gülümserdi. Ama bir noktadan sonra gülümsemekle yetinmedi, evimize gelmeye başladı. O geldiğinde abim beni odadan kovuyordu. Önceleri kısa ziyaretler söz konusuydu, akşamüstleri. Daha sonra saatlerce kalmaya başladı, bütün mahalle farkındaydı. Sabahtan akşama kadar İranlı bakkalın dükkânının önündeki kasalara oturup tavla oynayan ve vişneli gazoz içen Korbi ile dangalak arkadaşı Krotochinsky dışında. Hayatta tavla oynamaktan ve vişneli gazoz içmekten başka yapacak şey yoktu sanki Korbi için. Kasaların üzerinde saatlerce oturup sadece onları ilgilendiren kazanma ve kaybetme istatistikleri tutarlardı. Yanlarından geçtiğinde İranlı dükkânı kapatmasa ya da Marina gelmese o kasaların üzerinden hiç kalkmayacaklarmış izlenimine kapılırdın. Çünkü Marina'nın gelmesi ya da bakkalın sandığı kıçının altından çekmesi dışında hiçbir şey Korbi'yi tavlanın başından kaldıramazdı.

Korbi'nin sevgilisinin evimize gelmeye başlamasının üzerinden birkaç ay geçti. Abimin beni odadan kovmasına alışmış, abim askere gidinceye kadar o şekilde süreceğini kabullenmiştim. Bir gün abimle Gençlik Kenti'ne gidinceye dek. Evimizden oldukça uzaktı, yedi kilometre belki. Ama abim otobüse binmektense yürümekte ısrar etti, hem Gençlik Kenti top sektirme yarışması için ısınmış olacaktık. Hava kararmaya başlamıştı, ikimizin de üstünde eşofman vardı; bakkalın önünden geçtiğimizde İranlı yerleri sildiği pis suyu dükkânının karşısındaki ağacın yanına döküyordu, dükkânı kapatmak üzereydi. "Bugün Marina'yı gördün mü?" diye sordu abim ona. İranlı Farsça bilmesen bile "hayır" anlamına geldiğini çıkarabileceğin bir tür yarı emme sesi çıkardı ağzından. "Korbi'yi de görmedim bugün," dedi İranlı. "Bu yaz ilk defa dükkâna gelmedi. Nedenini bilmiyorum, oysa güzel bir gün bugün." Yürümeye devam ettik. "Bahse girerim ki Korbi ile Krotochinsky de Gençlik Kenti'ne gitmişlerdir," dedim. "Kimin umurunda?" diye homurdandı abim. "Nereye giderlerse gitsinler, bana ne?"

Ama Gençlik Kenti'ne gitmemişti Korbi. Biliyorum, çünkü yolda karşılaştık, parkta, yapay gölün yakınında. O ve Kro-tochinsky bize doğru geldiler. Korbi'nin elinde paslı bir kol demiri vardı ve Krotochinsky başını kaşıyordu. Konuşmuyorlardı, daha önemli bir şeye odaklanmışlardı sanki. Selam vermedik, onlar da vermedi. Tam geçmek üzereyken Korbi ağzını açıp, "Orospu çocuğu," dedi ve ne olduğunu anlayamadan kol demirini Myron'un karnına gömdü. Abim yere yığılıp acı içinde kıvranmaya başladı. Onu kaldırmaya yeltendim ama Krotochinsky beni arkadan tuttu. "Sen," diye bağırdı Korbi abimi birkaç tekmeyle sırtüstü çevirerek, "kız arkadaşımı benden çaldın." Yüzü kızarmıştı, cevap verme fırsatı tanımadan ayakkabısını abimin gırtlağına dayayıp bastırdı. Krotochinsky'den sıyrılmak için çırpındım, ama gücüm yetmedi. "Biliyor musun, Gold, on emirden birini çiğnedin sen," diye tısladı Korbi. "Çalma," diyen emir. "Çalma! Ama sen çaldın. Umursamadın." "Zina yapma," dedim, nedenini bilmiyorum. Abim yattığı yerden gözlerini yuvarladı. "Ne dedin sen?" dedi Korbi bana bakarak. Ayağını abimin gırtlağından biraz çekti, abim öksürüp öğürmeye başladı. "'Zina Yapma' emrini kastettiğini söyledim," diye geveledim, "başka bir emir." Myron'un bir şekilde ayağa kalkıp Korbi'yi bir güzel benzetmesi için Tanrı'ya dua ediyordum. "Diyelim ki başka bir emir," dedi Korbi, "sence fark eder mi? Sırf bu yüzden ayağımı abin olacak

götün gırtlağından çekmem mi gerekir sence?" Öne doğru eğildi yine. "Hayır," dedim Korbi'ye, "o yüzden değil. Ama bırak onu, Korbi. Boğulmak üzere, görmüyor musun?" Korbi ayağını abimin gırtlağından çekip yanıma geldi. "Söyle bana, sen iyi bir öğrencisin, değil mi? İyi bir öğrenciye benziyorsun." "Eh işte," diye geveledim. "Bırak bu eh işte ayaklarını," dedi Korbi elinin tersiyle yüzüme dokunarak. Başımı geri çektim. "Sen iftiharlık bir öğrencisin." Arkasında, yerde, Myron'un ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. "Öyleyse sen bana söyle, Gold," dedi Kolbi eğilip kaldırımın üstündeki kol demirini alarak, "Tevrat'a göre on emre karşı gelmenin cezası nedir?" Sesimi çıkarmadım, Korbi kol demirini elinde zıplatmaya başladı. "Hadi, Gold," dedi yüzünü buruşturarak, "söyle bana, öğrenmek istiyorum, çünkü ben odun kafalının tekiyim, senin gibi parlak bir öğrenci değilim." "Bilmiyorum," dedim. "Annemin ölüsünü öpeyim ki bilmiyorum. Bize sadece on emri öğrettiler, cezalardan söz etmediler."

Korbi asfaltta yatan abime döndü ve kaburgalarına bir tekme yerleştirdi. Öfkeyle değil ama, sükûnetle, canı sıkkın biri boş kola kutusunu nasıl tekmelerse öyle. Küçük bir inilti döküldü Myron'un dudaklarından, bağıracak gücü kalmamıştı sanki. Ağlamaya başladım. "Bana bir iyilik yap, Gold. Ağlama," dedi Korbi, "sadece sorulara yanıt ver." "Bilmiyorum, orospu çocuğu," diye bağırdım. "Koduğumun emirlerine karşı gelmenin cezasının ne olduğunu bilmiyorum. Onu rahat bırak artık, bok herif, uzak dur ondan." Krotochinsky bir eliyle kolumu büküp ötekiyle ağzıma bir tane yerleştirdi. "Bu, Tevrat'a küfrettiğin için," dedi, "bu da," bir tane daha yapıştırdı, "arkadaşıma küfrettiğin için." "Bırak onu, Kroto, bırak," dedi Korbi. "Abisi için üzülüyor." "Lütfen söyle bana," diye devam etti kol demirini havaya kaldırarak. "Söyle yoksa abinin diz kapağını parçalayacağım." "Hayır, Korbi," diye bağırdım, "lütfen yapma." "Söyle öyleyse," dedi Korbi kol demirini havada tutarak, "başkasının sevgilisini çalana Tanrı hangi cezayı reva görmüştür?" "Ölüm," diye fısıldadım, "on emirden herhangi birini çiğneyen ölümü hak eder." Korbi kol demirini geri çekip var gücüyle fırlattı. Yapay gölün ortasına düştü demir. "Duydun mu, Kroto?" dedi Korbi. "Küçük Gold'un ne dediğini duydun mu? Ölümü hak eder. Ben söylemiyorum bunu," dedi gökyüzünü işaret ederek, "Tanrı söylüyor." Bir şey vardı sesinde, her an ağlamaya başlayacakmış izlenimi uyandıran bir tını. "Hadi," dedi, "gidelim. Kimin haklı olduğunu Küçük Gold'un ağzından duymak istedim." Krotochinsky beni saldı, yürüyüp gittiler. Ama gitmeden önce Korbi sıcak elinin tersiyle bir kez daha yüzüme dokundu. "Sen iyi bir çocuksun, ufaklık," dedi bana, "çok iyi bir çocuksun."

Parkın yanındaki otoparkta bizi hastaneye götürmeye gönüllü birini buldum. Göründüğü kadar kötü değildi Myron'un durumu, kaburgalarında birkaç çatlak vardı ve iki ay boyunca ortopedik boyunduruk takması gerekecekti. Korbi bir daha abimin yanına bile yaklaşmadı, Marina'nın da. Marina ile abim bir yıl kadar birlikte oldular, sonra ayrıldılar. Bir keresinde, ayrılmalarından önce, ailece kumsala gitmiştik. Ben ve abim kuma oturup Marina'nın ablamla suda şakalaşmasını seyretmiştik. Onu ve bronzlaşmış bacaklarını suda çırpışını, uzun saçlarının önüne düşüp mükemmel yüzünü neredeyse örtüşünü. Onu seyrederken birden Korbi'yi ve nasıl ağlamaklı olduğunu hatırladım. Abime bizi parkta kıstırdıkları o akşamüstü hakkında ne düşündüğünü sordum, hâlâ arada sırada aklına gelip gelmediğini. Evet, dedi abim. Bir süre susup Marina'yı seyrettik. Sonra o günü sık sık düşündüğünü söyledi. "Söylesene," dedim, "Marina artık seninle birlikte olduğuna göre, o akşam parkta olanlara değer mi?" Ablam arkasını dönüp başını korumak için ellerini yukarı kaldırdı, ama Marina ona su sıçratıp gülmeye devam etti. "Hiçbir şey," dedi abim, "değmez o akşama."

Ayakkabılar

Soykırımı Anma Günü'nde öğretmenimiz Sara bizi 57 numaralı otobüse bindirip Volhynia Yahudi Müzesi'ne götürdü ve kendimi çok önemli hissetim. Ben, kuzenim ve Druckman adında bir çocuk dışında sınıftaki herkes Irak kökenliydi. Ben dedesi soykırımda ölen tek öğrenciydim. Volhynia Müzesi harikulade, pırıl pırıl bir yer; her yer siyah mermerden, milyoner evleri gibi. Duvarlar kasvet verici, eski, siyah beyaz fotoğraflar ve ölen insanların adlarıyla kaplıydı. Çift sıra olup fotoğrafların önünden geçmeye başladık. "Dokunmak yok!" dedi öğretmen. Ama ben dokundum fotoğraflardan birine, kartonun üzerine basılmıştı; bir elinde sandviç tutmuş, ağlayan, zayıf ve solgun bir adamın fotoğrafıydı. Karayolunu ayıran çizgiler gibi iniyordu gözyaşları yanaklarından. Ve eşim, Orit Salem, fotoğrafa dokunduğumu öğretmene söylemekle tehdit etti beni. Umursamadığımı söyledim, kime isterse söyleyebilirdi, müdüre bile, umurumda değildi. Dedesi ölen bendim, neye istersem dokunabilirdim.

Fotoğraflardan sonra bizi büyük bir salona sokup bir film gösterdiler; küçük çocukların nasıl kamyonlara yüklenip gaz odalarına sevk edildiklerini seyrettik. Sonra yaşlı ve sıska bir adam sahneye çıkıp bize Nazilerin orospu çocukları olduklarını, katil olduklarını ve onlardan nasıl intikam aldığını anlattı. Hatta bir Nazi askerini elleriyle boğmuştu. Yanımda oturan Cerbi ihtiyarın palavra sıktığını söyledi; görünüşüne bakılırsa asker falan boğamazdı bu adam. Ama ben ihtiyarın gözlerine baktım ve ona inandım. Tanıdığım bütün o halter çalışan serserilerin gözlerinde o güne kadar gördüğüm öfkenin toplamı bile hafif kalırdı adamın öfkesinin yanında.

Sonunda, bize Soykırım sırasında neler yaptığını anlattıktan sonra, az önce duyduklarımızın sadece geçmiş için değil günümüz için de ders niteliğinde olduğunu söyledi ihtiyar, çünkü Almanlar hâlâ vardılar, ülkeleri de yerinde duruyordu. Onları asla bağışlamayacaktı, o ülkeye hiçbir zaman gitmek zorunda kalmamayı umuyordu. Çünkü elli yıl önce ailesiyle birlikte Almanya'ya gittiğinde her şey çok iyi görünmüş, ama sonunda cehenneme dönmüştü. İnsanların hafızaları zayıftı, özellikle kötülük söz konusu olduğunda. İnsanlar unutmaya meyillidir, dedi, ama siz unutmayacaksınız. Bir Almanla karşılaşırsanız size söylediklerimi hatırlayın. Alman malı gördüğünüz zaman, televizyon (buradaki televizyonların çoğu Alman üretimi olduğuna göre) ya da başka bir cihaz, bütün o göz alıcı sunumun altında ölü Yahudilerin kemiklerinden, derisinden ve etinden üretilmiş tüpler ve parçalar gizli olduğunu aklınızdan çıkarmayın.

Dışarı çıkarken Cerbi bir kez daha ihtiyarın kimseyi boğazladığına inanmadığını söyledi. Ben de içimden evde İsrail malı bir buzdolabımız olduğuna şükrettim. Kaşınmanın alemi yok.

İki hafta sonra annemle babam Avrupa seyahatinden döndüler ve bana bir çift spor ayakkabı getirdiler. Ağabeyim onlara gizlice ne istediğimi söylemiş, onlar da bana dünyanın en iyi ayakkabılarını getirmişlerdi. Annem gülümsedi hediyeyi uzatırken. İçinde ne olduğunu bilmediğimden emindi. Ama poşetin üzerindeki Adidas logosunu hemen tanımıştım. Ayakkabı kutusunu poşetten çıkarıp teşekkür ettim. Dikdörtgen biçimindeydi kutu, tabut gibi. İçinde üzerinde üç mavi çubuk, kenarında da ADIDAS yazısı bulanan bir çift beyaz spor ayakkabı vardı; neye benzediklerini görmek için açmam gerekmiyordu.

"Giy şunları," dedi annem ayakkabıları kutudan çıkararak, "ayağına uyuyor mu görelim." Olan bitenden habersiz, gülümsüyordu sürekli.

"Bunlar Alman malı, biliyorsun," dedim elini sıkarak.

“Tabii ki biliyorum,” dedi annem gülümseyerek, “Adidas, dünyanın en iyi markası.”

“Dedem de Almandı,” dedim anlayacağını umarak.

“Deden Polonyalıydı,” diye düzeltti annem. Bir an için hüzünlendi, ama çok sürmedi, keyfi yerine geldi yine. Ayakkabılardan birini ayağıma geçirip bağcıklarını bağlamaya başladı. Sesimi çıkarmadım. Hiç umut yoktu. Annem farkında bile değildi. Volhynia Müzesi’ne hiç gitmemişti. Kimse ona anlatmamıştı. Onun için ayakkabı ayakkabıydı, Almanya ise Polonya. Bir şey demeden bana ayakkabıları giydirmesine izin verdim. Anlatıp canını sıkmanın anlamı yoktu.

Bir kez daha teşekkür edip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra top oynamaya çıkacağımı söyledim.

“Dikkat et, olur mu?” diye güldü babam salondaki koltuğundan. “Ayakkabıların canına okuma hemen.” Ayağımdaki solgun insan derisine baktım ve Nazi askerini elleriyle boğan ihtiyarın sözleri geldi aklıma. Mavi Adidas çubuklarını elledim, fotoğraftaki dedemi hatırladım.

“Nasıl, rahat mı?” diye sordu annem. “Hem de nasıl,” diye yanıtladı ağabeyim benim adıma, “adi İsrail malı değil ki bunlar. Muhteşem Cruyff’un giydiği ayakkabılar.” Ayakuçlarıma basarak kapıya doğru ilerledim, fazla yüklenmek istemiyordum ayakkabılara. Sonra yavaşça parka doğru yürüdüm. Borohov mahallesinin çocukları üç takım kurmuşlardı; Hollanda, Arjantin ve Brezilya. Hollanda takımında bir oyuncu eksikti. Borohov’dan olmayan kimseyi aralarına almamalarına rağmen beni Hollanda takımına dahil ettiler.

Maçın başında topa burun vurmamaya özen gösterdim, dedemin canı yanmasın diye, ama bir süre sonra unuttum, aynı Volhynia Müzesi’ndeki ihtiyarın dediği gibi. Üstelik galibiyet gölünü atmayı başardım. Ama maç bittikten sonra yine hatırlayıp ayakkabılarıma baktım. Birden müthiş rahat olduklarını fark ettim ayakkabıların. “Ne goldü ama, değil mi?” dedim dedeme eve dönerken. “Kaleci neye uğradığını şaşırdı.” Dedem yanıt vermedi, ama lastikten yola çıkarak onun da memnun kaldığını söyleyebilirim.

Kissinger'i Özlemek

Onu gerçekten sevmediğimi söylüyor. Sevdiğimi söylüyordum, sevdiğimi düşünüyordum, ama sevmiyordum. İnsan birine onu sevmediğini söyleyebilir, ama başkasının kendisini sevip sevmediğine karar vermek? Bu bir yenilikti benim için. Doğru, hak ediyordum. Bir kokarcayla yatağa girersen çocukların koktuğunda şikâyet edemezsin. Altı aydan beridir beni çıldırtıyordu zaten, düzüştükten sonra gerçekten boşalıp boşalmadığımdan emin olmak için parmağını yarığına sokmalar falan ve ben ona bağıracağıma, "Ziyan yok, sevgilim, hepimiz zaman zaman biraz kuşkuya düşeriz, hepsi bu," diyordum. Şimdi de ayrılmak istiyor, çünkü onu sevmediğime karar verdi. Ne diyebilirim ki? Bağırıp aklını başına toplamasını ve kafamı ütülemekten vazgeçmesini söylesem, bunun onu sevmediğimi kanıtladığını düşünecek.

"Beni sevdiğini ispatlamak için bir şey yap," diyor. Ne yapmamı istiyor? Ne? Söylemesi yeterli. Söylemiyor ama. Çünkü onu gerçekten sevsem ne yapmam gerektiğini kendim bilirmişim. Bana bir ipucu vermeye ya da ne olmadığını söylemeye gönüllü ama. İkisinden biri. Seçebilirmişim. Ne olmadığını söylemesini istedim; bu şekilde bir şeyler öğrenebilirdim, en azından. Onun ipuçlarından bir şey çıkaramayacağım kesindi. "Kendine zarar vermenle ilgili değil," diyor, "gözünü çıkarman ya da kulağını kesmen gibi bir şey değil, çünkü o zaman sevdiğim birinin canını yakmış olacaksın, dolaylı olarak da benim canımı. Sana yakın birinin canını yakmak kesinlikle sevgiye işaret etmez." Doğrusu, benden istese de kendime zarar vermezdim. Göz çıkarmakla sevgi nasıl bağdaşır, Tanrı aşkına? Peki nedir o yapmam gereken şey? Söylemiyor, ama o şeyi babama ya da anneme ya da kardeşlerime yapmanın da hiçbir yararı olmayacağını ekliyor. Pes ediyorum, ne bana ne de ona yararı var bu oyunun. KKK partisinde *chitlin* sunmakta ısrar edersen kendine geldiğinde birkaç kemiğinin kırık olduğunu keşfettiğinde şaşırma. Ama daha sonra, düzüşürken, gözlerimin içine bakıyor –gözleri açık düzüşür hep, başkasının dilini ağzına sokmayacağımdan emin olmak için herhalde– ve birden anlıyorum. Birden anlıyorum, kafamda çakıveriyor. "Annem mi?" diye soruyorum, cevap vermeyi reddediyor.

"Beni gerçekten sevseydin kendiliğinden bulurdun." Daha sonra, yarığından çıkardığı parmaklarının tadına baktıktan sonra, patlıyor: "Sakın bana parmak, kulak filan getirme. Kalbini istiyorum, duydun mu? Kalbini."

Petah-Tikva'ya kadar üzerimde bıçakla yolculuk ediyorum, iki otobüsle. Bıçak bir buçuk metre uzunluğunda, iki koltuk kaplıyor. Ona da bilet almak zorunda kaldım. Ne yapmazdım ki onun için, senin için ne yapmam ki bebeğim? Şehitlik mertebesine ulaşmak üzere olan bir Müslüman gibi katettim Stampfer Bulvarı'nı, sırtımda bıçakla. Annem biliyordu geleceğimi, yemek pişirmişti benim için, cehennemden çıkma baharatlarla, sadece onun bildiği usulde. Konuşmadan yiyorum; söyleyecek tek bir kötü sözüm yok. Dikenleri ayıklanmamış Frenk inciri yersen basurdan şikayet etmemelisin.

"Miri nasıl?" diye soruyor annem. "İyi mi benim güzel kızım? Tombul parmaklarını yarığına sokmaya devam ediyor mu?"

"Gayet iyi. Senin kalbini istedi benden. Onu sevip sevmediğimden emin olmak için."

"Baruh'unkini götür ona," diyor annem gülerek, "aradaki farkı asla anlayamaz."

"Hadi, Anne!" diyorum sinirlenerek. "Biz birbirimize yalan söylemekten yana değiliz. Dürüstlükten yanayız."

“İyi,” diyor annem iç geçirerek, “benimkini al öyleyse. Benim yüzümden tartışmanızı istemiyorum, ama aklıma gelmişken, seni çok seven ve karşılığında senin de birazcık sevdiğin anneciğine sevgini kanıtlamaya ne dersin?” Miri’nin kalbini öfkeyle masanın üzerine çarpıyorum. Neden inanmıyorlar bana? Neden sürekli sınıyorlar beni? Şimdi de yanımda kocaman bıçak ve annemin kalbiyle iki otobüs değiştirmek zorundaydım. Ve muhtemelen evde olmayacak, eski sevgilisine dönmüş olacak yine. Kimseyi suçladığımdan değil, kendimden başka.

İki tür insan vardır, duvar yanında uyuyanlar ve onları yataktan aşağı iten birinin yanında uyuyanlar.

Rabin Öldü

Rabin öldü. Dün gece. Yan tarafında yolcu kabini bulanan bir motosikletin altında kaldı. Orada can verdi Rabin. Motosikleti kullanan çocuk yaralanıp acıdan bayıldı, onu ambulansla hastaneye götürdüler. Rabin'e dokunmadılar bile. O kadar ölüydü ki, yapabilecekleri bir şey yoktu. Ben ve Tiran onu yerden kaldırıp bizim arka bahçeye gömdük. Sonra ağlamaya başladım ve Tiran öfkelenip ağlamayı kesmemi söyledi, çünkü sinirlerine dokunuyordu. Ama ağlamaya devam ettim, bir süre sonra o da ağlamaya başladı. Çünkü ben Rabin'i çok severdim, ama Tiran benden de çok severdi onu. Sonra Tiran'ın evine gittik, merdivenlerde Tiran'ın ifadesini almaya gelmiş bir polis bekliyordu, çünkü motosiklet sürücüsü hastanede kendine gelmiş ve doktorlara Tiran'ın manivelayla kaskına vurduğunu söylemişti. Polis, Tiran'a neden ağladığını sordu ve Tiran, "Ağlayan kim, götüne koduğumun faşist domuzu," dedi. Polis Tiran'ın ağzına bir tane çaktı. Tiran'ın babası dışarı çıktı, polisin adını ve sicil numarasını istedi, polis vermeyi reddetti, beş dakikadan daha kısa bir süre zarfında otuz kadar komşu sardı etrafımızı. Polis herkese sakin olmasını söyledi, herkes de polise asıl onun sakin olması gerektiğini söyledi. Epey itiş kakış yaşandı ve birilerinin daha canının yanması an meselesi gibiydi. Sonunda polis gitti ve Tiran'ın babası bizi salona oturtup birer gazoz verdi. Polis yanına takviye alıp dönmeden olan biteni Tiran'dan hemen anlatmasını istedi. Tiran birine manivelayla vurduğunu ve bunu hak etmesine rağmen adamın ondan şikâyetçi olduğunu söyledi. Tiran'ın babası adamın bunu neden hak ettiğini sordu, duyduklarından hiç hoşnut kalmadığı belli oluyordu. Ben de ona her şeyi başlatanın motosiklet sürücüsü olduğunu söyledim, çünkü önce Rabin'i motosikletin yolcu kabiniyle ezmiş, ardından bize küfretmiş, sonra da bana tokat atmıştı. Tiran'ın babası Tiran'a bunların doğru olup olmadığını sordu, Tiran cevap vermedi ama başını salladı. Bir sigara için ölüyor, fakat babasının yanında içmeye cesaret edemiyordu.

Rabin'i meydanda bulmuştuk. Otobüsten iner inmez görmüştük onu. Yavruydu henüz, o kadar üşümüştü ki titriyordu. Ben, Tiran ve orada tanıştığımız göbeği piercingli kız, ona biraz süt bulmaya gittik. Fakat *Espresso Bar*'da bize süt vermediler. *Burger Ranch*'te ise süt yoktu, çünkü et satıyorlardı ve *kaşer*diler. Sonunda Frishman Caddesi'ndeki bakkal bize yarım litre sütle boş bir yoğurt kabı verdi. Rabin'e sütü verdik, göz açıp kapayıncaya kadar yalayıp yuttu. Avişag –göbeği piercingli kız– ona Şalom adını vermemiz gerektiğini söyledi, çünkü şalom barış demekti ve onu Rabin'in barış uğruna can verdiği meydanda bulmuştuk. Tiran başını sallayıp kızdan telefon numarasını istedi, kız da onu çok cana yakın bulduğunu ama askerde bir erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Kız gittikten sonra Tiran yavru kediyi okşayıp ona asla Şalom adını vermeyeceğimizi söyledi, çünkü Şalom muhallebi çocuklarına verilen bir addı ve kızın da askerdeki sevgilisinin de cehenneme kadar yolu vardı; hem kızın yüzü güzel olsa da vücudu gerçekten tuhaftı.

Babası Tiran'a henüz reşit olmadığı için şanslı olduğunu söyledi, ama bu sefer bu bile onu kurtarmaya yetmeyebilirdi, çünkü kasklı da olsa birinin kafasına manivelayla vurmak şekerci dükkânından sakız çalmaya benzemezdi. Tiran hâlâ bir şey dememişti, her an ağlayacakmış gibi bir hâli vardı. Tiran'ın babasına bütün suçun bende olduğunu söyledim, çünkü Rabin ezildiğinde Tiran'a haberi bağırarak ben vermiştim. Ve motosiklet sürücüsü -ki başta hayli efendi, hatta yaptığından biraz pişmanmış gibi görünüyordu- bana ne demeye bağırdığımı sormuştu. Ona kedinin adının Rabin olduğunu söyleyince birden efendiliğini yitirip beni tokatlamıştı. "O bok kafalı herif dur işaretinde durmadı," dedi Tiran babasına, "sonra kedimizi ezdi, bu da yetmezmiş gibi Sinai'yi tokatladı. Ne yapmamı bekliyordun? Yanına kâr mı kalsaydı?" Tiran'ın babası cevap vermedi. Bir sigara yaktı, sonra sıradan bir şeymiş gibi bir tane de Tiran için yaktı. Tiran bana polisler gelmeden topuklamamı

söyledi, böylece birimiz paçayı yırtacaktık en azından. Benim işime karışmamasını söyledim, ama babası da ısrar etti.

Yukarı çıkmadan önce Rabin'in mezarının başında durdum, onu bulmasaydım olabilecekleri tasavvur etmeye çalıştım. Nasıl bir hayat sürecekti? Soğuktan donup ölecekti belki, ama belki de biri bulup onu evine götürür, o zaman da ezilmezdi. Hayatta her şey tesadüflere bağlıydı. Asıl Rabin bile, meydandaki büyük mitingde Barış İlahisi okunduktan sonra merdivenin basamaklarını ineceğine biraz daha orada takılsaydı bugün hayatta olurdu muhtemelen. Peres vurulacaktı onun yerine. Televizyonda öyle demiştiler en azından. Ya da meydanda tanıştığımız hatunun askerde bir erkek arkadaşı olmasaydı ve telefon numarasını Tiran'a vermeyi kabul etseydi kedinin adını muhtemelen Şalom koyacaktık, gerçi yine ezilecekti, ama kimse kimseye vurmayacaktı en azından.

İlkoğul Belası

Haziran sonunda, Kurbağa Belası'ndan sonra, halk yığınlar halinde vadiyi terk etmeye başladı. Hâli vakti yerinde olanlar tarlalarıyla ilgilenmeleri için bir bakıcı tutup aileyi toparladıktan sonra, İbrani Tanrısı'nın gazabının dinmesini ve belaların tamamlanmasını beklemek için o uzun Nubia yolculuğuna çıktılar. Bir sabah babam Abdu ile beni Kral Yolu'na götürdü ve hiç konuşmadan uzaklaşmakta olan konvoyu seyrettik. Babam evin yolunu tutmak üzereyken Abdu benim sormaya cesaret edemediğim soruyu sordu: "Biz niye onlarla gitmiyoruz, Baba? Vadinin en varsıl ailelerinden biriyiz. Sen de tarlalarımızla ilgilenmesi için bir bakıcı tutamaz mısın?" Babam Abdu'ya hafifçe gülümseyip şöyle dedi: "Neden kaçalım ki, Abdu? Yüreğine İbrani Tanrısının korkusu mu düştü?"

"Hiç kimseden, hiçbir Tanrı'dan korkmam ben," diye karşılık verdi Abdu. "Bana meydan okumaya kalkışanı kılıcımla ikiye keserim. Ama bu belalar başımıza gökten yağıyor. Meydan okuyabileceğim bir düşman yok karşımda. Öyleyse biz niye katılmıyoruz Nubia'ya gidenlere? Karışımızda savaşabileceğimiz bir düşman olmadığına göre burada kalmamızın firavuna hiçbir yararı olmaz."

"Söylediklerinde gerçek payı var, oğlum," diye cevap verdi babam. Dudaklarındaki gülümseme solmuştu. "Gerçekten de İbrani Tanrısı hem zeki hem de acımasız. Görünmemesine rağmen bize büyük bir darbe vurdu. Fakat bilmen gereken bir şey var, ben bu topraklara ailemi Nubia'ya taşımamı engelleyen bir yeminle bağlıyım."

"Yemin mi?" dedi Abu, şaşırmıştı. "Ne yemini?"

"Uzun zaman önce ettiğim bir yemin, sen doğmadan önce," dedi babam dudaklarındaki müşfik gülümsemeyi tazeleyerek. Sonra tuniğini kaldırıp yere bağdaş kurdu. "Gelin yanıma oturun," dedi toprağı okşayarak, "size anlatayım."

Soluna ben oturdum, sağına Abdu. Babam yerden bir avuç toprak alıp avucunun içinde sıktıktan sonra anlatmaya başladı. "Benim köklerimin bu bereketli topraklarda olmadığını biliyorsunuz," dedi. "Annenizle evlendikten sonra onu, maalesef, dayınıza emanet edip ağabeyimle uzak diyarlara, topraktan kara petrol fışkıran yerlere gitmek zorunda kaldık. Dört yıl boyunca orada göçebe olarak yaşadık, sıla hasreti çektik, ama o zaman zarfında hatırı sayılır bir servet elde ettim. Sonra Mısır'a döndüm, evime. Beni dört yıl boyunca bekleyen annenize kavuştum ve vadide toprak satın aldım. Doğup büyüdüğünüz evin inşaatını bitirdiğim gün iki yemin ettim. Birincisi, vadiyi hiçbir zaman terk etmeyeceğime dairdi. İkincisi ise, kısa süreliğine bile olsa ailemin bir daha parçalanmasına izin vermeyeceğime dair." Babam avucuna yapışmış olan kumun tadına baktıktan sonra doğrulup Abdu'nun gözlerinin içine baktı. "Çok gençken bile ailenin bir bitki gibi olduğunu biliyordum. Kökünden ayırırsan solar. Yolarsan ölür. Ama toprağında büyümesine izin verirsen tanrıların gazabına da dayanır, rüzgâra da. Toprakla birlikte doğar ve toprak yaşadıkça o da yaşar."

Babamla yaptığımız o konuşma bizi umutsuzluğa sürüklemediği gibi, gücümüzü idrak etmemizi sağladı. Artık gücümüzün sırrını biliyorduk ve onu canla başla koruyacaktık. Her yeni belayla birbirimize daha sıkı kenetleniyor, daha da güçleniyorduk. Bit Belası indiğinde birbirimizin bitlerini ayıklamayı ve yaraları tedavi etmeyi öğrendik. Hatta Dolu Belası'nın sabahında Abdu'nun yüzündeki şaşkınlığı görünce gülümsemeyi bile becerdik; Abdu derin uykusundan yeni uyanmıştı – uykusu o kadar derindi ki İbrani Tanrısı'nın başımıza yağdırdığı taş büyüklüğündeki dolu taneleri bile onu uyandıramamıştı. Başımıza gelen dokuz belayı tek tek yaşadık ve zarar görmeden ayakta kalabildik. Ama sonra, ağustos sonuna doğru, İlkoğul Belası geldi.

Gecenin bir saatinde komşuların çığlıklarıyla fırladım yataktan. Dışarı koştum, herkes oradaydı, Abdu dışında. Karşı komşumuz Samira, başımıza gelenleri hıçkırıkların arasında güçlükle ifade edebildi. Abdu'nun odasına koştuk. Önce babam girdi odaya, sonra annemle ben. Abdu yatağında yatıyordu, gözleri kapalıydı. "Oğlum," diye fısıldadı babam boğuk bir sesle, yüzü kireç gibi. "İlk oğlum." Ve hayatımda ilk kez gözlerinde yaşlar gördüm. Benim göz pınarlarım da dolmuştu, babamın ıstırabından duyduğum acı ağabeyimi kaybetmenin acısını bile bastırıyordu. Gözyaşlarının arasından çektiğim acıyı fark eden babam gözlerini gömleğinin kenarıyla silip yanıma geldi. Güçlü kollarıyla annemi ve beni sardı ve yüzlerimiz bitişti. Gözyaşlarımız birbirine karıştı ve tek vücutmuşuz gibi ağladık. "İbrani Tanrısı merhametsiz," dedi babam Abdu'nun istirahatını bozmaktan çekinirmiş gibi fısıltıyla konuşmaya devam ederek, "ama bizi alt edemeyecek."

"Ölmemiş olabilir mi?" dedi annem. "Sadece uyuyor belki." "Lütfen, Fatma!" diye fısıldadı babam annemi alnından hafifçe öperek. "Hayal dünyasına dalıp bizi terk etme. İbrani Tanrısı için bugüne dek çok şey söylendi, ama kimseyi kayırdığı duyulmadı..."

"Ölmedi," diye haykırdı annem, "ölmüş olamaz! Uyuyor, sadece uyuyor." Babamın kollarından sıyrılıp Abdu'nun yatağına doğru fırladı. "Uyan, oğul!" dedi geceliğini çekiştirerek. Abdu gözlerini açıp korkuyla yataktan fırladı. "Ne oldu?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bir mucize, oğlum," dedi annem ona sarılıp babama bakarak. "Büyük bir mucize gerçekleşti."

Annem Abdu'yu bırakıp köşede gözlerini yere indirmiş duran babama doğru yürüdüğünde Abdu hâlâ şaşkınlık içindeydi. "Gördün mü olanı?" diye fısıldadı annem. "Büyük bir mucize. İbrani Tanrısı bize merhamet etti, oğlumuzu bağışladı." Babam gözlerini karşıya dikti ve acısı yerini gizlemeyi beceremediği bir öfkeye bıraktı. "İbrani Tanrısı'nın bize gösterdiği merhamet değil," dedi kızgınlıkla, "hakikat. Hakikati gösterdi bize." Kan çanağına dönmüş gözleri iki dolu parçası gibiydi, bakışı on belanın toplamından bile daha büyük bir korkuyla doldurdu içimi.

"Neden öfkelisin?" diye sordu annem. "Neden sevinmiyorsun? Abdu'muz hayatta..."

"Çünkü o senin ilk oğlun değil." Kısa kesti babam. Bir an elini kaldırdı, anneme vuracak sandım, ama eli havada dondu kaldı. Annem ayaklarına kapanıp görünmez bir darbeye maruz kalmış gibi hıçkırdı. Dördümüz kalakaldık odada – hareketsiz, sabit, mıhlanmış, devrilmek üzere olan bir sedir ağacı misali. "Gerçekten de merhametsizmiş İbrani Tanrısı," dedi babam. Sonra topuklarının üzerinde dönüp odadan çıktı.

Siren

Soykırımı Anma Günü'nde konferans salonuna topladılar bizi. Salona geçici bir sahne inşa etmişler, arkasındaki duvara siyah kartonların üzerine toplama kamplarının ve tel örgülerin fotoğraflarını yapıştırmışlardı. İçeri girerken Şeli onun için de yer tutmamı söyledi. Yanıma oturduğunda bankta sıkışır gibi olduk biraz. Dirseğimi dizime yasladım, elim kot pantolonuna temas etti. Kotunun kumaşı inceydi, hoşuma gitti, vücuduna dokunmuş gibi oldum.

"Mikey nerde?" diye sordum. "Bugün görmedim onu." Biraz titremişti sesim.

"Deniz komandosu sınavlarına giriyor," dedi Şeli gururla. "Bütün aşamalardan geçti, son bir mülakatı kaldı."

Salonun öte tarafından Ron'un koridor boyunca bize doğru geldiğini gördüm. Şeli devam etti. "Mikey'e mezuniyet balosunda olağanüstü öğrenci ödülü verileceğini biliyor musun? Müdür duyuruyu yaptı bile."

"Şeli," diye seslendi yanımıza gelen Ron, "ne yapıyorsun burada? Bu banklar çok rahatsız. Gel, sana arkada bir koltuk ayırdım."

"Tamam," dedi Şeli bana özür dolu bir gülümsemeyle bakıp ayağa kalkarak. "Burası gerçekten de çok sıkışık."

Ron ile arka tarafa gitti. Mikey'in en iyi arkadaşıydı Ron, okulun basketbol takımındaydı ikisi de. Sahneye bakıp derin bir soluk aldım. Ellerim hâlâ terliyordu. Birkaç dokuzuncu sınıf öğrencisi sahneye çıktı ve tören başladı.

Bütün öğrenciler ellerindeki metinleri okumayı bitirdikten sonra kahverengi kazak giymiş yaşlıca bir adam sahneye çıkıp bize Auschwitz'i anlattı. Öğrencilerden birinin babasıydı. Uzun konuşmadı, on beş dakika kadar. Adam konuşmasını bitirdikten sonra sınıflara döndük. Salondan çıkarken okulun kapıcısı Şolem'i gördüm, revirin basamaklarına oturmuş ağlıyordu.

"Hey, Şolem, neyin var?" diye sordum.

"Konferans salonunda konuşan o adam var ya," dedi, "onu tanıyorum, ben de *Sonderkommando*'ydum."

"Sen de mi komandoydun? Ne zaman?" diye sordum. Sıska Şolem'i komando giysileri içinde tahayyül edemiyordum, ama bu işler belli olmaz.

Şolem elinin tersiyle gözlerini silip ayağa kalktı. "Boş ver," dedi. "Sınıfına git. Önemi yok."

Öğleden sonra alışveriş merkezine gittim. Falafel büfesinin önünde Benny ile Yeşua'ya rastladım. "Tahmin et," dedi Yeşua, ağzı falafel dolu. "Mikey bugün mülakatı başarıyla geçti, kısa bir uyum kursundan sonra deniz komandosu olacak. Bu ne demek, biliyor musun? Elle seçerler bu komandoları..."

Benny küfretmeye başladı. Pidesi patlamıştı, tahin ve salata sosu damlıyordu ellerinden. "Biraz önce basketbol sahasında gördük Mikey'i. Ron ile bira içip mülakatı geçişini kutluyorlardı."

Yeşua kıkırdadı ve boğulur gibi oldu, domates ve pide parçaları fışkırdı ağzından. "Şolem'den

çaldıkları bisikletle nasıl uçtuklarını görmeliydin, küçük çocuklar gibi. Bu mülakatı geçmeyi o kadar istiyordu ki Mikey. Ağabeyim adayların çoğunun mülakata takıldığını söylüyor."

Okula yürüdüm, ama kimse yoktu ortalıkta. Şolem'in her zaman revirin önündeki parmaklığa zincirli duran bisikleti de yoktu. Basamağın üzerinde zinciri ve asma kilidi duruyordu. Ertesi sabah okula döndüğümde bisiklet geri gelmemişti. Herkesin sınıfa girmesini bekledim, sonra müdürün odasına girip anlattım. Müdür doğru olanı yaptığımı söyledi ve sekreterinden bana sınıfa geç giriş kartı vermesini istedi. Ne o gün, ne de ertesi gün bir şey olmadı, ama perşembe günü müdür sınıfa üniformalı bir polisle girip Mikey ile Ron'dan dışarı çıkmalarını istedi.

Polis bir şey yapmadı onlara, uyarmakla yetindi. Bisikleti iade edemiyorlardı çünkü bir yere fırlatıp atmışlardı, ama Mikey'in babası özel olarak okula gelip Şolem'e bir dağ bisikleti getirdi. Şolem önce kabul etmek istemedi. "Yürümek daha sağlıklı," dedi. Mikey'in babası ısrar edince Şolem sonunda bisikleti kabul etti. Şolem'i dağ bisikletinde görmek gülünçtü. Müdürün haklı olduğundan, doğru olanı yaptığımdan emindim. Kimse onları benim ele verdiğimden kuşkulanmıyordu, ya da ben öyle sanıyordum. Sonraki iki gün olaysız geçti, ama pazartesi günü okula geldiğimde Şeli bahçede beni bekliyordu. "Mikey onu senin ispiyonladığını öğrendi. Ron ile Mikey seni ellerine geçirmeye fırsat bulamadan buradan toz olsan iyi edersin."

Korkumu gizlemeye çalıştım, Şeli'nin korktuğumu görmesini istemiyordum.

"Çabuk, toz ol," dedi.

Yürümeye başladım.

"Hayır, hayır, o tarafa değil," dedi kolumdan çekerek. Serin ve hoş bir teması vardı elinin. "Onlarla ön kapıda karşılaşabilirsin, sen en iyisi barakaların arkasındaki tel örgüdeki delikten çık."

Şeli'nin benim için bu kadar kaygılanmasından duyduğum mutluluk korkumdan bile baskındı.

Mikey beni barakaların arkasında bekliyordu. "Aklından bile geçirme," dedi, "hiç şansın yok."

Arkama döndüm. Ron duruyordu arkamda.

"Solucanın teki olduğunu biliyordum," dedi Mikey, "ama ispiyoncu olduğunu bilmiyordum."

"Neden ispiyonladın bizi, bok herif?" dedi Ron, sonra sert bir biçimde itti beni. Mikey'in üzerine kapaklandım, Mikey geri çekildi.

"Ben söyleyeyim mi sana bizi neden ispiyonladığını," dedi Mikey. "Kıskançlığından. Bana baktığında ondan daha iyi bir öğrenci, daha iyi bir sporcu görüyor, üstelik okulun en güzel kızıyla çıkıyorum ve o hâlâ bakir, bu da beynini kurt gibi kemiriyor."

Mikey deri ceketini çıkarıp Ron'a verdi. "Pekâlâ, Eli, yapacağını yaptın, beni mahvettin," dedi dalgıç saatinin kayışını çözüp cebine sokarak. "Babam hırsızın teki olduğumu düşünüyor, polis beni az kalsın tutukluyordu. Olağanüstü Öğrenci ödülünü alamayacağım. Şimdi mutlu musun?"

Onunla ilgisi olmadığını söylemek istedim, bir zamanlar komando birliğinde olan Şolem yüzündendi, çünkü Soykırımı Anma Günü'nde bebek gibi ağlamıştı. Onun yerine, "Şolem'in bisikletini çalmamalıydınız," dedim. "Aptalca bir iş yaptınız. Şerefsizsiniz siz." Sesim titriyordu

konuşurken.

“Duydun mu, Ron, bu titrek sıçan bize şereften söz ediyor. Şerefli insan arkadaşlarını ispiyonlamaz, çük kafalı,” dedi yumruklarını sıkarak. “Ron ve ben şimdi öğreteceğiz sana şerefin ne olduğunu. Unutamayacağın bir ders vereceğiz sana.”

Kaçmak istedim oradan, koşmak, ellerimi kaldırıp yüzümü korumak, ama korku beni felç etmişti. Sonra, birden, durup dururken, Şehitleri Anma Günü’nün sireni çalmaya başladı. Tamamen unutmuştum Şehitleri Anma Günü olduğunu. Mikey ile Ron esas duruşa geçtiler. Vitrin mankenleri gibi orada dikilişlerine baktım ve korkum geçti. Ron esas duruştaydı, gözleri kapalıydı; elinde Mikey’in ceketiyle kocaman bir elbise askısını andırıyordu. Ve Mikey; öldürücü bakışları ve sıkılmış yumruklarıyla bir aksiyon filminde gördüğü pozu taklit eden küçük bir çocuktan farkı yoktu. Tel örgüdeki delikten dışarı çıktım, sessizce ve ağır adımlarla yürürken Mikey’in arkamdan, “Yine de ananı belleyeceğiz,” dediğini duydum, yerinden kımıldamadı ama. Balmumundan kuklaları andıran donmuş insanların arasından yürüyerek evin yolunu tuttum. Görünmez bir zırh gibi korudu siren beni.

İyi Niyet

Posta kutumda dolgun bir zarf bekliyordu. Zarfı açıp parayı saydım. Tamamdı. Parayla birlikte kurbanın adının yazılı olduğu bir kâğıt parçası, bir vesikalık fotoğraf ve kurbanı bulacağım yerin adı çıktı zarftan. Sövdüm. Nedenini bilmiyorum. Ben profesyonelim, bir profesyonele yakışmaz böyle şeyler, ama ağzımdan çıktı işte. Hayır, o adı okumama gerek yoktu, fotoğraftan tanımıştım zaten. Grace. Patrick Grace. Nobel Barış Ödülü sahibi. İyi bir adam. Hayatımda tanıdığım gerçekten iyi olan tek adam. İyilik söz konusu olduğunda dünyada kimse yanına bile yaklaşamazdı.

Sadece bir kez görmüştüm Patrick Grace'i. Atlanta'daki yetimhanede. Hayvan muamelesi yapıyorlardı bize orada. Kir içindeydik, doğru dürüst beslenmiyorduk, içimizden biri ağzını açacak olsa kemerle döverlerdi. Genellikle tokasını açma zahmetine girmeden vururlardı. Grace geldiğinde hepimizi aklayıp pakladılar – bizi ve yetimhane dedikleri o bok çukurunu. Grace içeri girmeden önce müdür bize kısa ve bilgilendirici bir konuşma yaptı; gevezelik edenin defteri sonra dürülecekti. Dayağının tadını bildiğimiz için ne demek istediğini anladık. Grace odalarımızı gezerken fareler kadar sessizdik. Bizimle konuşmaya çalıştı, ama sorularına doğru dürüst cevap alamadı. Her çocuğa bir hediye verildi, hediyeyi alan teşekkür edip yatağına yattı. Benim payıma dart tahtası düştü. Teşekkür ettiğimde elini yüzüme doğru uzattı. Geri çekildim. Bana vuracağını sanmıştım. Grace elini usulca saçımda gezdirdikten sonra birden gömleğimi kaldırdı. O günlerde çenem fazla düşüktü. Sırtımı görünce bunu Grace de anladı. Önce bir şey söylemedi. Sonra İsa'nın adını tekrarladı birkaç kez. Sonra gömleğimi bırakıp bana sarıldı ve bundan sonra kimsenin bana vurmayacağına dair söz verdi. Ona inanmadığımı söylemeye gerek yok. Çıkarı yoksa kimse kimseye iyilik yapmazdı. Bunun bir tür numara olduğundan kuşkulanıyordum; her an kemerini çıkarıp girişebilirdi. Bana sarılıp kaldığında çekip gitmesini istedim. Gitti. O gece müdür ve bütün personel değişti. O günden sonra, Jacksonville'de temizlediğim zenciyi saymazsak, kimse bana vurmadı. O işi para almadan yapmıştım. O günden sonra, kimse fiske bile vurmadı bana.

Bir daha görmedim Patrick Grace'i. Ama gazetelerde sık sık onunla ilgili haberlere rastlıyordum. Yardım ettiği insanlar, yaptığı iyilikler. İyi adamdı. Ondan daha iyi bir adam yoktu galiba dünyada. Bu çirkin gezegende iyilik borcum olan tek insandı. İki saat sonra onunla buluşmam gerekiyor. İki saat sonra beynine bir kurşun sıkmam gerekiyor.

Otuz bir yaşındayım. Mesleğe girdiğimden bu yana otuz dokuz iş yaptım. Yirmi altısını bir kerede hallettim. Asla öldürdüğüm insanları anlamaya çalışmam. Hiçbir zaman nedenini öğrenmek istemem. İş iştir ve daha önce de dediğim gibi, ben profesyonelim. İyi bir itibarım var, ki bu meslekte en önemli şeydir. Bu meslekte gazeteye ilan vermezsin, doğru kredi kartına sahip kişilere özel indirim falan yapmazsın. Bu meslekte ayakta kalmanın tek yolu insanların işi tamamlayacağına güven duymalarıdır. Bu yüzden de hiçbir işi geri çevirmemeyi ilke edindim. Sicilimi kontrol edenler sunduğum hizmetten hoşnut kalmış müşterilerle dolu olduğunu görecektirler. Hoşnut kalmış müşteriler ve cesetlerle.

Sokağa bakan bir oda kiraladım, kafenin tam karşısında. Pansiyon sahibine eşyalarımın pazartesi günü geleceğini söyleyip iki aylık kirayı peşin ödedim. Yarım saat kadar zamanım vardı. Tüfeği monte edip kızılötesi görüşü sıfırladım. Yirmi altı dakika. Bir sigara yaktım, hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Sigarayı bitirdim, izmariti odanın köşesine fırlattım. Böyle birini kim, niye öldürtmek ister? Bir hayvan ya da sapık ancak. Tanıyordum Grace'i. Çocukluğumda sarılmıştı bana. İş işti ama. Duygularına kulak verirsen hapı yutardın. Köşedeki halı tütmeye başladı. Yataktan kalkıp izmaritin

üzerine bastım. On sekiz dakika. On sekiz dakika sonra her şey bitmiş olacaktı. Futbol düşünmeye çalıştım, Dan Marino'yu düşündüm, 42. Cadde'de arabanın ön koltuğunda ağzına verdiğim fahişeyi düşündüm. Bir şey düşünmemeye çalıştım.

Tam zamanında geldi. Kendine özgü o yaylana yaylana yürüyüşünden ve omuzlarına kadar inen saçlarından tanıdım onu. Dışarıdaki masalardan birine oturdu, en aydınlık yere, bana dönük. Açı mükemmeldi. Orta menzil. Gözlerim kapalı vurabilirdim onu. Kırmızı nokta başının yan tarafına geldi, sol tarafa. Sağa alıp ortaladım, soluğumu tuttum.

Tetiği çekmek üzereyken dünyadaki bütün varlığını elindeki poşetlerde taşıyan yaşlı bir adam geçti önünden, tipik bir evsiz. Tam kafenin önünde poşetlerden birinin sapı koptu. Poşet yere düştü, içindekiler kaldırıma saçıldı. Grace'in bir an için kasıldığını fark ettim, ağzının köşesi seyirdi ve adama yardım etmek için ayağa fırladı. Kaldırıma diz çöküp yerdeki gazeteleri ve boş teneke kutularını poşete doldurmaya başladı. Kırmızı noktayı yüzüne odakladım. Yüzü benimdi artık. Kırmızı nokta tam alnındaydı, Hintlilerin kast işareti gibi. O yüz benimdi ve yaşlı adama gülümsediğinde parladı. Kilise duvarlarındaki aziz tabloları gibi.

Gözümü dürbünden çekip dikkatle parmağıma baktım. Tetiğin üzerinde kararsız bir biçimde duruyordu. Donup kalmıştı sanki. O anda anladım yapamayacağımı. Kendimi kandırmanın anlamı yoktu. Emniyet mandalını kapatıp mermiyi yatağından çıkardım.

Tüfeği kutusuna yerleştirip kafenin yolunu tuttum. Tüfek tüfek olmaktan çıkmıştı artık, beş zararsız parçadan ibaretti. Grace'in masasına gittim, tam karşısına oturup bir kahve söyledim. Beni son gördüğünde on bir yaşındaydım, hemen tanıdı ama. Adımı bile hatırladı. İçindeki parayla birlikte zarfı masanın üzerine koyup birinin beni onu öldürmem için kiraladığını söyledim. Soğukkanlı görünmeye çalıştım, işi yerine getirmeyi aklımdan bir saniye olsun geçirmemiş gibi. Grace gülümsedi ve bildiğini söyledi. İçi para dolu zarfı kendisi göndermişti, ölmek istiyordu. Cevabının beni dumura uğrattığını itiraf etmeliyim. Kekeledim. Nedenini sordum. Ölümcül bir hastalığa mı yakalanmıştı? "Ölümcül bir hastalık mı?" dedi gülerek. "Öyle de denebilir sanırım." Ağzının köşesi seyirdi yine, pencereden baktığımda fark ettiğim köşe, sonra konuşmaya başladı: "Çocukluğumdan beri var bende bu hastalık. Semptomlar gayet belirgindi, ama kimse tedavi etmeye çalışmadı. Oyuncaklarımı başka çocuklara verirdim. Asla yalan söylemezdim. Asla hırsızlık yapmazdım. Okul kavgalarında bile bana vuranlara karşılık vermezdim. Öteki yanağımı çeviririrdim. Bu hastalık derecesinde iyi yüreklilik yıllar geçtikçe daha da kötü bir durum aldı, ama kimse bu konuda bir şey yapmayı aklından bile geçirmedi. Oysa hastalık derecesinde kötü yürekli olsaydım beni hemen psikiyatra götürür, önünü kesmeye çalışırlardı. Ama iyiysen? Bir sevinç çığlığı ya da iltifat karşılığında ihtiyaçlarını gidermek, içinde yaşadığımız toplumun fertlerinin işine gelen bir şey bu. Ve ben her gün biraz daha kötüye gidiyorum. Her lokmadan sonra etrafımda benden daha aç olup yemeğimi benim yerime bitirecek birini aramadan yiyemez oldum. Geceleri uyuyamıyorum. New York gibi bir kentte yaşıyorsan ve evinden altmış adım uzaklıktaki park banklarında soğuktan titreyen insanlar olduğunu biliyorsan nasıl uyursun?"

Ağzının köşesi seyirdi yine, sonra bütün vücudu sarsıldı. "Böyle devam edemem, uyku yok, yemek yok, aşk yok. Dünyada bu kadar sefalet varken aşka zaman mı kalır? Bir karabasan bu. Kendini benim yerime koy. Ben istemedim böyle olmayı. Bir iblis sanki... Ama bedenini ele geçiren iblis değil de melek. Lanet olsun. İblis olsaydı bugüne kadar biri işimi çoktan bitirmişti. Ama bu?" Grace iç geçirip gözlerini kapattı. "Bak," diye devam etti. "Şu parayı al, bir balkondan ya da çatıdan bitir bu işi. Ben

kendim yapamıyorum. Her gün biraz daha katlanılmaz bir hal alıyor. Sana parayı göndermek, şu konuşmayı yapmak bile, zor" dedi alnını kurulayarak. "Çok zor. Kendimde bir kez daha deneme gücü bulacağımı sanmıyorum. Lütfen, şu çatılardan birinde kendine bir yer bul ve bu işi bitir. Yalvarırım." Baktım ona, acı içindeki yüzüne. Çarmıhta İsa gibiydi, aynı İsa gibi. Bir şey demedim. Ne diyeceğimi bilemedim. Ben her zaman doğru cümleyle hazır beklerim; rahip, bardaki fahişe, federal polis, fark etmez. Fakat onunla? Onunla yetimhanedeki o ürkek çocuktum yine, beklenmedik her hareket karşısında korkup geri çekilen küçük çocuk. Ve o iyi adamdı, *en* iyi adam. Harcayamayacaktım onu. Denemeye gerek bile yoktu. Parmağım tetiği çekemezdi.

"Bağışlayın, Bay Grace," diye fısıldadım uzunca bir süre sonra, "ben..."

"Beni öldüremeyeceksin," dedi gülümseyerek. "Pekâlâ. Sen ilk değilsin, biliyor musun? İki kişi daha bana zarfı iade etti. Bu da lanetin bir parçası galiba. Ama sen, yetimhanede büyümüş biri olarak..." Omuz silkti. "Ve ben gücümü her geçen gün biraz daha yitirirken… Bir şekilde sana yaptığım iyiliği iade etmek istersin diye düşünmüştüm."

"Bağışlayın, Bay Grace," diye fısıldadım. Gözlerim dolmuştu. "Keşke yapabilseydim..."

"Üzülme," dedi. "Anlıyorum. Bir kaybın yok. Unut gitsin." Masanın üzerinden hesap pusulasını aldığımı görünce kıkırdadı. "Kahve benden. Israr ediyorum. Öyle olmak zorunda, anlıyor musun? Hastalık gibi bir şey." Elimdeki buruşuk banknotu cebime soktum. Birkaç adım attıktan sonra arkamdan seslendi. Tüfeği unutmuştum.

İçimden kendime söverek gidip tüfeği aldım. Çaylak gibi hissettim kendimi.

Üç gün sonra, Dallas'da, bir senatörü vurdum. Çetrefilli bir işti. Yüz metre uzaklık, yarım görüş, yandan esen rüzgâr. Yere yığılmadan önce ölmüştü zaten.

Katzenstein

Cehennemde, kaynar su dolu bir kazana attılar beni. Etim için için yandı, derim su topladı, acı o kadar dayanılmazdı ki çığlıklarım dinmedi. Cennette olan bitenleri izleyebileceğin devasa ekranlar yerleştirmişlerdi her yere. Acı çek ve derdine yan, ekranı izle ve acı çek. Bir an için onu görür gibi oldum yanılmıyorsam, kriket ya da golf oynuyordu galiba. Gülümsemesini yakın çekime aldılar, hemen arkasından da sevişen bir çifte geçtiler.

Bir keresinde, seviştikten sonra, karım şöyle demişti: "Yedi yıldır onlar için çalışıyor, her hafta sonu eve iş getiriyorsun ve şimdi, sıra senin için bir şey yapmaya geldiğinde, terfi ettirmiyorlar. Neden, biliyor musun? Kendini pazarlamayı bilmiyorsun da ondan. Örnek olarak Katzenstein'ı al." Katzenstein'ı örnek aldım. Hayatım boyunca Katzenstein'ı örnek almıştım. Duş yapmak istiyordum, fakat sıcak su yoktu. Su ısıtıcısı bozuktu. Soğuk duş yaptım onun yerine. Bahse girerim ki Katzenstein'ın güneş enerjili ısıtıcısı vardı.

Lisedeyken iftihar listesine giremezdim. Annem için çok önemliydi. İki gözü iki çeşme ağlar, bana bir yere varamayacağımı söylerdi. Bir keresinde ona kolay olmadığını, okulun ancak yüzde onunun, sadece gerçekten zeki çocukların listeye girebildiğini anlatmaya çalıştım. "Bugün bakkalda Miriam Katzenstein ile karşılaştım," dedi iç geçirerek. "Onun oğlu girmiş. Miriam Katzenstein'ın oğlu benim oğlumdan daha mı zeki? Hayır! Sadece daha çok çalışıyor. Ya sen? Bana inat yapıyor gibisin. Erkenden mezara sokacaksın beni."

Nereye gittiysem Katzenstein benimle kıyaslanmak üzere oradaydı. Sınıfta, mahallede, sahada, işte, her yerde. Katzenstein, Katzenstein, Katzenstein, Katzenstein. Dâhi filan da değildi. Ortalama bir zekâya sahip sıradan bir tipti ve sporda da ortaydı. Benim gibi, ama biraz daha iyi. Onda biraz daha iyi, bunda biraz daha iyi, şunda biraz daha iyi... Canı cehenneme.

İşten ayrılmak benim fikrimdi. Karımla birbirimizi yememize neden oldu, ama sonunda razı geldi. Uzak bir kente taşındık ve sigorta pazarlamacısı olarak çalışmaya başladım. Başarılıydım. Yedi yıl kadar görmedim Katzenstein'ı. Her şey istediğim gibi gidiyordu, talihim açılmıştı. Oğlum doğdu. Sonra İsviçre'de yaşayan büyükbabam öldü ve bana bir sürü arazi bıraktı. Basel'den dönüş uçağında onu gördüm, birinci sınıfta oturuyordu. Artık çok geçti, uçak pistte hızlanmaya başlamıştı, çok uzun bir beş saat bekliyordu beni. Yanımda susmak bilmeyen bir haham oturuyordu, ama söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyordum. Beş saat boyunca gözlerimi Katzenstein'ın ensesinden ayırmadım. "Yaşadığın şu boş hayatı gözden geçir. Kof adamın tekisin. Değerlerin eksik." Haham günahlarıma ayna tutuyor, vaazını kutsal ayetlerle süslüyordu. Bir portakal suyu aldım. Katzenstein bir Jack Daniels ısmarladı. "Örnek olarak," dedi haham. Hayır, teşekkür ederim. Ayağa fırlayıp uçağın arkasına koştum. Hostes benden koltuğuma dönmemi istedi. Reddettim.

"İnişe geçmek üzereyiz efendim. Koltuğunuza dönüp kemerinizi bağlayın lütfen. Aynı..." Doğru, "aynı diğer yolcular gibi," diyecekti, ama ben Katzenstein'ı gördüm gözlerinde. Kapının kolunu indirip omzumla zorladım. Dışarı emilirken hiç telaşa kapılmadım, dünyayı geride bırakmıştım.

İntihar hâlâ büyük günah sayılıyor öte âlemde. Yalvarıp yakardım onlara derdimi anlatabilmek için, dinlemediler ama. Beni cehenneme sürüklerlerken Katzenstein'ı gördüm. O ve uçağın diğer yolcuları onları cennete götürecek tur otobüsünün içinden bana el salladılar. Ben atladıktan on beş dakika sonra uçak yere çakılmıştı. Ender rastlanan bir arıza. Milyonda bir. Diğer yolcular gibi koltuğumda biraz daha otursaydım keşke. Katzenstein gibi örneğin.

Alon Şemeş'in Esrarengiz Kayboluşu

Alon Şemeş salı günü okula gelmedi ve öğretmenimiz Bayan Nava, teksir makinesinde çoğaltılmış ev ödevini dağıtırken Ceki'ye iki tane verdi, çünkü Ceki, Alon Şemeş'in en iyi arkadaşıdır, aileleri tanışır, hafta sonları birlikte pikniğe filan giderler, bu yüzden Alon'un ödev kâğıdının Ceki'ye verilmesi mantıklıydı.

"Ve Ceki, Alon'a sınıfça bir an önce iyileşmesini dilediğimizi iletmeyi unutma," dedi Bayan Nava.

Ceki başını, "Git işine, kancık," anlamına gelir bir biçimde salladı, ama Bayan Nava sadece başını salladığını zannetti.

Çarşamba sabahı Ceki de okula gelmedi.

"Hastalığını Ceki'ye bulaştırmış olmalı," dedi sınıfın ineği Aviva Krantenstein.

Meyer Subban aynı kanıda değildi. "Yok ya. Bahse girerim ki birlikte okulu kırdılar, aileleriyle birlikte kumsalda piknik yapıyorlardır," dedi.

"Çocuklar, sessiz olun," diye cırladı Bayan Nava. "Bugün okula gelemeyen hasta çocuklara ödevlerini götürmeye gönüllü olan var mı?"

"Ben Alon'a götürürüm, aynı blokta oturuyoruz," dedi Yuval.

"Ben de Ceki'ye götürürüm," diye atıldı Dikla kimseye fırsat tanımadan.

Dikla'nın Ceki'ye kesik olduğunu bilmeyen yok. Meyer Subban onu taklit ederek, "Ben de Ceki'ye götürürüm," dedi ve herkes güldü.

"Hasta bir arkadaşa yardım etmek gülünecek şey değildir. Hasta arkadaşlarınızı telefonla arayıp nasıl olduklarını öğreneceğim," dedi Bayan Nava.

Meyer Subban herkesin duyabileceği bir fısıltıyla, "Yardım etmekmiş, külahıma anlat. Dikla ölüyor Ceki'nin altına yatmak için," dedi ve kendini sınıfın dışında buldu.

Ertesi gün Yuval ve Dikla da okula gelmediler.

"Diğerlerini bilmiyorum ama Yuval'ın coğrafya sınavından kaçmak için gelmediğine kalıbımı basarım," dedi Subban.

"Tifoya yakalanmışlardır belki. Okuma kitabında ilk yerleşimcilerin sık sık tifoya yakalandıkları yazıyor..." Aviva Krantenstein başlamıştı yine, ama Gafni onu defterlerini yakmakla tehdit edince çenesini kapattı.

"Okula gelmeyen çocukların ailelerine telefonla ulaşmaya çalıştım, ama hiçbiri cevap vermedi," dedi Bayan Nava. "Ziyaretlerine gitmekten başka çarem kalmadı, hastalığın bulaşıcı olup olmadığını öğreninceye kadar size hasta arkadaşlarınızı ziyaret etmeyi yasaklıyorum."

Okuldan sonra bütün sınıf Kral David Parkı'ndaki dut ağacının altında buluştuk.

"Ne sanıyor kendini, arkadaşlarımızı ziyaret etmek için ondan izin mi alacağız?" diye bağırdı Meyer Subban. "Bir bok mu sanıyor kendini?"

Gafni de havaya girmeye başlamıştı. “Göstereceğiz ona! Hepimiz bugün arkadaşlarımızı ziyarete gideceğiz. Mazeret istemiyorum, Krantenstein. Yemin ediyorum, gelmezsen ispirtolu kalemlerini birer birer yutacağım.”

Sonunda ben gidemedim. Annem tamircinin buzdolabını tamir için geleceğini ve kendisi eve geç geleceğinden benim evde kalmam gerektiğini bildiren bir not yazmıştı. Kafam feci bozuldu. Gafni’nin bana inanacağını biliyordum, ama diğerleri götümün yemediğini söyleyeceklerdi.

Cuma günü iki kişiydik sınıfta, ben ve Michel de Casablanca. Öğretmen bile gelmemişti. Michel de Casablanca kimsenin ona King David Parkı’ndaki toplantıdan söz etmediğini söyledi, bu yüzden eve gitmişti. Çöp kutusunu kürsünün üzerine koyup öğlene kadar tükürük topu idmanı yaptık.

Bir hafta geçti, Michel ile keyfimiz pek yerinde. Bana tuhaf Fransızca adları olan oyunlar öğretiyor, müthiş eğleniyoruz. Annem bunun bir rezalet olduğunu düşünüyor, bütün aileleri bir araya getirmek istiyor, ama Michel’in ailesinden başka kimsenin telefonu cevap vermiyor. Okulun müdürü de ortalıkta yok. Sekreteri, üç gün önce Bayan Nava’yı ziyarete gideceği için biraz gecikeceğini söylediğini ve o günden sonra onu bir daha görmediğini açıkladı. Annem olup bitenleri gerçekten dert etti. Sigaranın birini söndürüp birini yakıyor, milli eğitim bakanlığına mektup yazıyor.

“Tasalanmayın, Bayan Abadda,” diyor Michel onu yatıştırmaya çalışarak. “Hep birlikte kumsalda piknik yapıyorlardır muhtemelen.”

Haklı olabilir. Bilemiyorum artık. Belki de Aviva Krantenstein boş konuşmuyordu, hepsi tifodan öldü gerçekten.

Son Bir Öykü ve Tamam

O gece, iblis yeteneğini almaya geldiğinde, ne karşı koydu ne de sızlandı. "Doğruya doğru," dedi ve iblise bir gofretle bir bardak limonata ikram etti. "Harikaydı, görkemliydi, ama zamanım doldu, şimdi sen buradasın ve görevini yapıyorsun. İşini zorlaştırmak niyetinde değilim. Ama senin için sorun yaratmayacaksa, yeteneğimi almadan önce bana son bir öykü yazma fırsatı tanıyabilir misin? Son bir öykü ve tamam. Tadı damağımda kalsın diye."

İblis gofretin yaldızlı kâğıdına baktı ve gofreti kabul etmekle hata ettiğini anladı. Hep bu iyi tipler uzatırdı işi zaten. İğrenç olanlarla hiçbir zaman sorun yaşamazdı. Kapıyı çalardın, ruhunu çıkartırdın, cırtcırdı açıp yeteneği alırdın ve iş biterdi. Sabaha kadar bağırıp çağırabilirdi adam. İblis sendin. Listeyi kontrol ederek işini görürdün. Ama bu iyi tipler, yumuşak konuşup limonata ve gofret ikram edenler – ne denirdi ki onlara?

"Pekâlâ," dedi iblis iç geçirerek, "son bir öykü. Kısa tut ama, tamam mı? Saat üçe geliyor, bugün iki kişiyi daha ziyaret etmeliyim."

"Kısa," dedi adam yorgun bir gülümsemeyle, "çok kısa, hatta. Dört sayfayı geçmeyecek. Bu arada sen televizyon seyredebilirsin."

İblis midesine iki gofret daha indirdikten sonra kanepeye uzanıp uzaktan kumandayı aldı. Bu arada, öteki odada, ona gofret ikram eden adam klavyenin başında sabit bir hızla, ATM'ye milyon haneli bir şifre giren biri gibi yazmaktaydı. "İyi bir şey yazar umarım," diye geçirdi içinden iblis belgesel kanallarından birinde bir karıncanın ekranda gezinmesini izlerken. "İçinde bir sürü ağaç ve ailesini arayan küçük bir kız olsun. İnsanı hayalarından kavrayan ve yürek paralayıcı sonuyla gözyaşlarına boğacak türden bir şey." İyi birine benziyordu adam. Sadece iyi değil, saygın da. Adamın öyküyü bitirmek üzere olduğunu umdu, onun iyiliği için. Saat dördü geçiyordu. Yirmi dakika, taş çatlasa yarım saat sonra, bitirse de bitirmese de, adamın ruhunu çıkartıp yeteneğini almak ve gitmek zorundaydı. Yoksa depoda canına okurlardı, bunu düşünmek bile istemiyordu.

Fakat adam sözünü tuttu. Beş dakika sonra odadan kan ter içinde ve elinde dört sayfa yazıyla çıktı. Yazdığı öykü güzeldi gerçekten. Küçük bir kıza dair değildi, okumaya başlar başlamaz insanı hayalarından kavramıyordu, ama çok etkileyiciydi. İblis bunu söylediğinde adam sevinçten havalara uçtu. Ve iblis ruhunu çıkarıp yeteneğini aldıktan sonra bile gülümsemesi belleğinden silinmedi. İblis adamın yeteneğini katlayıp küçücük yaptı ve içi plastik fıstık dolu özel bir kutuya koydu. O süre zarfında adamın yüzünde bir kez bile o acılı sanatçı ifadesi belirmemişti. İblise gofret ikram edip duruyordu.

"Patronuna çok teşekkür ettiğimi, yeteneğimle harika bir zaman geçirdiğimi söyle," dedi iblise.

İblis söz verdi ve içinden keşke iblis değil de insan olsaydım diye geçirdi; ya da başka koşullar altında karşılaşmış olsaydık, iyi vakit geçirirdik birlikte.

"Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu iblis kaygılı bir biçimde. Kapının eşiğinde durmuştu.

"Bir fikrim yok. Kumsala daha sık gider, arkadaşlarla daha sık görüşürüm herhâlde. Ya sen?"

"İş," dedi iblis sırtındaki kutuyu dengeleyerek. "İşten başka hiçbir şey geçmez benim aklımdan. İnan

bana.”

“Şey,” dedi adam, “sırf meraktan soruyorum, bütün bu toplanan yetenekleri ne yaparlar?”

“İnan ki bilmiyorum,” diye itiraf etti iblis. “Benim işim depoda biter. Orada getirdiğim yetenekleri sayıp teslim eder, teslimat irsaliyesini imzalar ve çıkarım. Hepsi bu. Daha sonra o yeteneklerle ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Eğer fazla gelirse ben her zaman benimkini geri almaya hazırım,” dedi adam gülüp kutunun üzerine vurarak. İblis de güldü, ama yılgın bir gülümsemeyle. Dört kat aşağı inerken adamın yazdığı öyküden ve bu yetenek toplama işinden başka bir şey yoktu aklında. Bir zamanlar severdi işini, ama artık boku çıkmıştı. “İki durak daha,” dedi arabaya yürürken, kendini teselli etmeye çalışarak. “İki boktan durak daha, sonra bu günlük işim bitiyor.”

Jetlag

New York'tan ülkeme son uçuşumda hosteslerden biri bana âşık oldu. Aklınızdan geçeni biliyorum – hava attığımı ya da yalancının teki olduğumu düşünüyorsunuz. Kendimi dayanılmaz bir erkek sandığımı ya da en azından öyle olduğumu düşünmenizi istediğimi. Ama doğru değil. Kız gerçekten abayı yaktı bana. Uçak havalandıktan hemen sonra başladı, içki servisi sırasında. Bir şey içmek istemediğimi söylediğimde ısrarla domates suyu ikram etti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ondan önce de kuşkulanmaya başlamıştım; acil durumda alınacak önlemleri gösterirken gözlerini benden hiç ayırmamıştı, her şeyi sadece benim için anlatıyordu sanki.

Bu da yetmezmiş gibi yemekten sonra bana fazladan bir sandviç ekmeği getirdi, yemeği yeni bitirmiştim. "Son bir tane kaldı, başka yok," dedi sandviç ekmeğine aç gözlerle bakan yanımdaki küçük kıza, "ve beyefendi senden önce istedi." Ama istememiştim. Uzun lafın kısası hostes vurulmuştu bana. Yanımda oturan küçük kız bile farkına varmıştı. "Sana kesik bu," dedi annesi ya da her nesiyse tuvalete gittiğinde.

"Değerlendir bu fırsatı. Uçakta becer onu, *duty-free* arabasına yasla, *Emmanuelle* filmindeki Sylvia Kristel gibi. Göreyim seni, kendinden geçir onu, benim için de becer." Küçük bir kızdan böyle sözler duymak şaşırtmıştı beni. Terbiyeli, on yaşlarında, küçük, sarışın bir kıza benziyordu ve birden "becer onu" ve *Emmanuelle* muhabbeti açıyordu. Mahcubiyet vericiydi, bu yüzden konuyu değiştirdim.

"İlk defa mı yurt dışına çıkıyorsun, tatlım?" diye sordum. "Annen seni tatile mi götürüyor?"

"Annem değil o benim," diye tersledi. "Ve ben küçük bir kız değilim. Küçük kız kılığına bürünmüş bir cüceyim, o da suç ortağım. Şu söyleyeceğim aramızda kalsın, küçük kız kıyafetine bürünmemin nedeni kıçımdaki iki kilo eroin." Sonra annesi geldi ve küçük kızın davranışları normale döndü. Fakat hostes elinde su bardağı, fıstık poşeti ya da hosteslerin taşıdıkları şeylerden biriyle ve bana gülümseyerek yanımızdan her geçtiğinde küçük kız sapıtıyordu.

O zaman uyanıp gerçekten edepsizce düzüşme hareketleri çekiyordu. Bir süre sonra yerinden kalkıp tuvalete gitti ve koridor tarafında oturan annesi bana yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Ben tuvaletteyken delirtmiştir sizi eminim," dedi başını üzgün bir biçimde sallayarak. "Size aslında annesi olmadığımı, bir zamanlar deniz komandosu filan olduğunu anlatmıştır mutlaka." Başımı salladım, ama devam etti. Dünyayı omuzlarında taşıyor, yükünü biriyle paylaşmak istiyordu besbelli.

"Babası öldüğünden beri beni cezalandırmaya çalışıyor," dedi. "Babasının ölümünden ben sorumluymuşum gibi." Ağlamaya başladı.

"Sizin suçunuz değil hanımefendi," dedim elimi omzuna koyup teselli etmeye çalışarak. "Kimse sizin suçunuz olduğunu düşünmüyor."

"Bal gibi düşünüyorlar!" dedi elimi omzundan iterek. "Biliyorum düşündüklerini, ama gerçek şu ki yargılandım ve aklandım, onun için bana büyüklük taslamanıza gerek yok. Kim bilir sizin de geçmişinizde ne korkunç şeyler gizlidir!"

Küçük kız tuvaletten döndü. Annesini susturmak için ona kötü kötü baktı. Sonra bana dönüp gülümsedi. Pencere kenarındaki koltuğuma büzülmüş geçmişimde gizli korkunç şeyleri hatırlamaya

çalışırken, küçük ve terli bir el elime buruşuk bir kâğıt parçası tutuşturdu. "Sevgilim," yazıyordu notta, "mutfakta görüşelim." Büyük ve çocuksu harflerle HOSTES diye imzalanmıştı.

Küçük kız göz kırptı bana. Yerimden kalkmadım. Küçük kız iki dakikada bir dirsek atıyordu. Sonunda sabrım tükendi ve yerimden kalkıp mutfağa gidiyormuş gibi yaptım. Aslında niyetim kuyruğa doğru yürümek, yüze kadar sayıp dönmekti. Uçağın inmesine bir saatten az süre kalmıştı. Ölüyordum evime kavuşmak için. Tuvalete yaklaştığımda birinin alçak sesle beni çağırdığını duydum. Hostesti.

"İyi ki hemen geldin," dedi beni dudaklarımdan öperek. "O ürkütücü çocuğun sana notumu vermeyeceğinden korktum." Bir şeyler söylemeye yeltendim ama yine öptü beni. Sonra geri çekildi. "Kaybedecek zamanımız yok," dedi soluk soluğa. "Uçak her an düşebilir. Seni kurtarmak zorundayım."

"Uçak düşebilir mi?" dedim yerimden sıçrayarak. "Ama neden? Sorun ne?"

"Sorun yok," dedi Şeli başını sallayarak. Adının Şeli olduğu yakasında yazıyordu.

"Bilerek düşeceğiz."

"Kimi kastediyorsun?" diye sordum.

"Uçuş ekibini," dedi gözünü bile kırpmadan. "Emir büyük yerden. İki yılda bir kez uçağı yavaşça okyanusun ortasına düşürmek zorundayız, mümkün olduğunca yumuşak ama; bir-iki çocuk ölür, böylece insanlar uçuş güvenliğini ciddiye almaya başlarlar. Acil durumda alınması gereken önlemleri gösterdiğimizde dikkat etsinler diye."

"Ama neden bu uçak?" diye sordum. Omuz silkti.

"Bilmiyorum. Emir yukarıdan gelir. Son zamanlarda kimsenin anlatılanları dinlemediği kanısına varmış olmalılar."

"Fakat..." dedim.

"Acil çıkış kapısı nerede?" dedi cümlemi tamamlamama izin vermeden. Dürüst olmak gerekirse, hatırlayamadım.

"Gördün mü?" dedi başını sallayarak. "İnsanlar fazlasıyla kayıtsız. Sen kaygılanma, aşkım. Çoğu hayatta kalacak, ama sen söz konusu olduğunda riske giremem." Sonra eğilip yerden aldığı plastik sırt çantasını elime tutuşturdu. Okul çantasını andırıyordu.

"Ne bu?" diye sordum.

"Paraşüt," dedi ve beni bir kez daha öptü. "Üçe kadar sayıp kapıyı açacağım. O zaman atlayacaksın. Aslında atlamana bile gerek yok, dışarı emileceksin zaten."

Dürüst olmak gerekirse, hiç istemiyordum atlamayı. Gecenin bir yarısı uçaklardan atlamak bana göre değildi. Şeli onun için kaygılandığımı, başını belaya sokmaktan çekindiğimi sandı. "Merak etme," dedi, "sen söylemezsen, kimse bilmeyecek. Yunanistan'a yüzerek geldiğini söylersin."

Atlayışı hiç hatırlamıyorum desem yeridir, aşağıda beni bekleyen kutup ayısının kıçı kadar soğuk suyu hatırlıyorum ama. Önce biraz yüzmeye çalıştım, sonra ayağımın yere değdiğini keşfettim. Belime

kadar gelen suyun içinde ışıklara doğru yürümeye başladım. Başım çatlıyordu ve kıyıdaki balıkçılar, üç kuruş alabilmek için, aslında başım beladaymış da beni onlar kurtarmış ayaklarına yatıp sinirimi bozdular. Beni sırtlarında taşımalar, suni teneffüs uygulamalar filan. Fakat bedenimi ovmaya kalkıştıklarında kendimi kaybedip birini tokatladım.

Gururları kırıldı ve gittiler. Holiday Inn'e yerleştim, ama bir türlü uyku tutmadı, *jetlag* yüzünden olsa gerek. Televizyon izledim. CNN kurtarma operasyonunu canlı yayınlıyordu, heyecan vericiydi. Tuvalet kuyruğundan tanıdığım birkaç kişi gördüm. Cankurtaran sandallarına binerken kameraya gülümseyip el salladılar. Televizyonda seyredince duygulanıyordu insan.

Küçük bir kız dışında kimse ölmemişti ve küçük kızın aslında Interpol tarafından aranan bir cüce olduğu hesaba katılınca, işlerin yolunda gittiği söylenebilirdi. Yataktan kalkıp banyoya gittim. Uzaktan kazazedelerin neşeli ve ahenksiz çığlıklarını duyabiliyordum. Ve bir an için, kasvetli otel odamın bidesinin derinliklerinden, kendimi onlarla birlikte hayal ettim; cankurtaran sandalında Şeli'me sarılmışım ve kameralara el sallamayı reddediyorum.

Mossad Şefi'nin Oğlu

Mossad Şefi'nin oğlunun haberi bile yoktu Mossad Şefi'nin oğlu olduğundan. Babasını hafriyat işinde sanıyordu. Babası her sabah kısa namlulu Beretta'sını çalışma masasının alt çekmecesinden çıkarıp 38 kalibrelik mermileri tek tek kontrol ettiğinde bunu Batı Şeria'dan gelen Arap amelelerle çalışmasına yoruyordu. Mossad Şefi'nin oğlunun uzun, sıska bacakları ve gülünç bir adı vardı. Oleg koymuşlardı adını, babasının Altı Günlük Savaş'ta şehit olmuş bir arkadaşına ithafen. Yazın onu şortuyla o değnek gibi bacaklarının üzerinde sendelerken gördüğünde her an devrilebileceği duygusuna kapılırdın. Bir de şu ad meselesi vardı, Oleg. Mossad Şefi'nin oğlu olmaktan o kadar uzak bir görünümü vardı ki, bazen babasının, yani Mossad Şefi'nin, gerçek kimliğini gizlemek için düşündüğü bir numara olup olmadığını merak ediyordun bunun, elinde olmadan.

Mossad Şefi bazı günler evden hiç çıkmazdı. Diğer günler hep geç gelirdi. O günlerde eve döndüğünde Mossad Şefi'nin oğluna ve onun annesine gülümser, sonra "Ne gündü, hiç sormayın," derdi. Onlar da sormazlar, televizyon seyretmeye ya da ev ödevi yapmaya devam ederlerdi. Sorsalar da cevap vermezdi zaten.

Mossad Şefi'nin oğlunun bir kız arkadaşı vardı. Gabi. Her şeyden konuşurlardı Gabi'yle. Genellikle Mossad Şefi'nin oğlunun odasında yere uzanıp sohbet ederlerdi. T biçiminde uzanırlardı yere, Gabi'nin başı Mossad Şefi'nin oğlunun karnında. Gabi'nin annesi Gabi bebekken ölmüştü, ama o Oleg'e annesinin memesinden süt emdiğini hatırladığını söylemişti. Mossad Şefi'nin oğlunun en eski anısı iki buçuk yaşına dayanıyordu. Arabadaydılar, arkadaki arabanın şoförü deli gibi klakson çalıyordu ve babası direksiyondaydı, Buda kadar sakin. "Cehennem donuncaya kadar çalabilir klaksonunu, Aviva," demişti babası sakin bir sesle. "Sonunda pes eder." Sonra, "Oleg de cehennem donuncaya kadar ağlayabilir, bana kalırsa," diye eklemişti. "O da sonunda pes eder." Gabi'nin eskiden başka bir erkek arkadaşı vardı, Simon. Lisedeyken Simon da onların sınıfındaydı, ama Simon son sınıftayken müdür yardımcısı Sylvia'ya tuğla fırlattığı için okuldan atılmış, babasının yanında çalışmaya başlamıştı. Simon'un babası da hafriyat işindeydi ve Mossad Şefi'nden nefret ederdi. "Herkes şirketinin aldığı ihalelerden söz ediyor," demişti bir keresinde Simon'a, "ama onu bir kere olsun bir buldozerin üstünde görmedim." Simon ile babası bu işte bir bit yeniği olduğundan kuşkulanıyor, Mossad Şefi'nin aslında yapmadığı işlerin karşılığında devletten para aldığını düşünüyorlardı. Kesinlikle yabana atılmayacak bir düşünce. Mossad Şefi'nin oğlunun kız arkadaşını çaldığını da hesaba katınca Simon'un Mossad Şefi'nin oğluna duyduğu büyük nefreti anlamak hiç de güç değildi.

Bir keresinde Mossad Şefi'nin oğlu spor merkezinde basketbol oynuyordu. Arkadaşı Ehud'la gitmişti oraya. Ehud uzun boylu, güçlü ve suskun bir tipti. Herkes Ehud'un aptal olduğu için suskun olduğunu düşünürdü. Bu doğru değildi. Mahallenin en zeki çocuğu olmayabilirdi, ama aptal da değildi. Ehud birçok yönden Mossad Şefi'nin oğlu olmaya Mossad Şefi'nin öz oğlundan daha uygundu. Soğukkanlılığı ve iç huzuru onu ideal aday kılan niteliklerin sadece ikisiydi. Gerçekten de Mossad Şefi çok beğenirdi Ehud'u. Ehud ne zaman evlerine gelse sırtına erkeksi bir şaplak indirip, "N'aber, koca adam?" diye sorardı. Ehud gülümser ve susardı. Mosad Şefi'nden beklenmeyen bir şeydi bu aslında. Mossad Şefi hiçbir zaman oğlunun sırtına şaplak indirmemişti örneğin. Mossad Şefi Ehud'dan ve istihbarat bölümü başkan yardımcısından başka kimsenin sırtına şaplak indirmezdi, o da istihbarat bölümü başkan yardımcısıyla birlikte subay eğitiminden geçtikleri ve birbirlerinin hayatlarını onlarca kez kurtardıkları için. Hava kararmaya başladığında basket oynamayı bıraktılar ve

Mossad Şefi'nin oğlu evin yolunu tuttu. Ehud her zaman yaptığı gibi şutunu geliştirmek için sahada kaldı.

Mossad Şefi'nin oğlu salıncakları ve ip merdivenleri seyrederek parkın içinde yürümeye başladı. Hava kararmaya başladığı için kimse kalmamıştı parkta. Kum havuzunun kenarında oturan ve içkiyi fazla kaçırmış gibi görünen Simon'dan başka. Morali çok bozuktu Simon'un, kısmen babasının buldozerlerinden birini haşat ettiği, ama daha çok kız kardeşinin Arap amelelerden biriyle düzüştüğünü öğrendiği için. Beş bira içmişti ve kusacakmış gibi hissediyordu. Mossad Şefi'nin oğlu yüzü karanlıkta kaldığı için Simon'un Simon olduğunu fark etmeden önünden geçti. Simon, "Bir sen eksiktin," deyip Mossad Şefi'nin oğlunun yakasına yapıştı. "Bir sen eksiktin," dedi yine ve cebinden sustalısını çıkardı. *Klik* diye bir ses duyuldu, bıçak dışarı fırladı. Mossad Şefi'nin oğlu gözlerini kapatıp uzun bacaklarının üzerinde sallandı. Simon, Mossad Şefi'nin oğlunun korktuğunu görmekten o kadar memnun oldu ki bulantısı geçti. Mossad Şefi'nin oğlunu aşağılamanın çeşitli yolları geçiyordu aklından. "Biliyor musun, Gabi herkese çükünün ne kadar küçük olduğunu söyleyip duruyor," diye yalan söyledi Mossad Şefi'nin oğluna. "Çıkar şunu da ne kadar küçükmüş gözlerimle göreyim." Simon, Mossad Şefi'nin oğluna pantolonunu ve şortunu çıkarttırdıktan sonra gömleğini de aldı. Sonra evine gitti ve ertesi sabah korkunç bir baş ağrısıyla uyandı.

Mossad Şefi'nin oğlu değnek gibi bacaklarının üzerinde kasıla kasıla eve yürüdü, nihayet eve varıp kapıyı açtığında holde duran babasının şaşkın yüzüyle karşılaştı. Babası olanları hemen anlatmasını istedi. O da babasına sustalıdan ve Simon'dan bahsetti. Babası Simon'un ona hiç dokunup dokunmadığını, kendini savunup savunmadığını, Ehud'un da soyunup soyunmadığını sordu, çünkü Mossad Şefi'nin oğlu babasına Ehud'un şut çalışması yapmak için sahada kaldığını söylemeyi unutmuştu. Sorgulama tamamlandıktan sonra Mossad Şefi, "Pekâlâ, gidip giyinebilirsin," dedi ve burnundan soluyarak masasına oturdu. Mossad Şefi'nin oğlu yatağa çıplak girdi, battaniyeyi başına çekip ağlamaya başladı. Babası soruşturmayı yürütürken tek kelime etmeden seyreden annesi içeri girdi, ona ağlamayı kesinceye kadar sarıldı ve uyuduğunu sandı. Hayatında ilk defa, babasının salonda bağırıp çağırdığını duydu. Battaniyenin altından sarf ettiği sözlerin bazılarını duyabiliyordu: "Senin suçun," "Bir çiziği bile yok," "Hayır – abartmıyorum," "Ne yapacağız bu Ehud'la?"

Ertesi sabah Mossad Şefi şarjörü kontrol edip silahını çekmeceye koydu. Sonra arabasıyla oğlunu okula bıraktı. Yol boyunca tek kelime bile etmediler, her zamanki gibi. Saat ikide Mossad Şefi'nin oğlu öğle yemeğini bitirdi ve basket oynamaya gideceğini söyledi. O akşam Mossad Şefi'nin oğlu eve döndüğünde babasına ve annesine yorgun bir gülümsemeyle baktıktan sonra, "Ne gündü, hiç sormayın," dedi. Onlar da sormadılar. Daha sonra, babası banyoda ve annesi uykudayken silahı alt çekmeceye yerleştirdi. Sorsalar da cevap vermezdi zaten.

Borular

Yedinci sınıfa geçtiğimde okula bir psikiyatr getirdiler, psikiyatr bizi bir dizi uyum sınavından geçirdi. Bana arka arkaya yirmi adet farklı kart gösterdi ve üzerlerindeki resimlerde ne gibi tuhaflıklar gördüğümü sordu. Hiçbirinde bir tuhaflık görememiştim, fakat ısrar edip ilk kartı bana tekrar gösterdi – üzerinde çocuk resmi olanı. "Bu resimde nasıl bir tuhaflık görüyorsun?" diye sordu yorgun bir sesle. Bir tuhaflık göremediğimi söyledim yine. Sinirlendi ve "Resimdeki çocuğun kulakları yok, görmüyor musun?" diye sordu. Gerçekten de resme tekrar baktığımda çocuğun kulakları olmadığını fark ettim. Ama onun dışında bir tuhaflık yoktu resimde. Psikiyatr bana "ileri derecede algı bozukluğu" teşhisi koyup, marangozluk meslek lisesine nakil olmamı sağladı. Meslek lisesine gittiğimde testere tozuna alerjik olduğum ortaya çıktı, bu sefer de metal atölyesine gönderdiler beni. Oldukça becerikliydim aslında, ama yaptığımdan zevk almıyordum. Doğrusunu isterseniz, hiçbir şeyden pek zevk almıyordum. Okuldan mezun olduktan sonra boru imal eden bir fabrikada iş buldum. Fabrikayı ülkenin en iyi teknik üniversitesinden diploması olan bir mühendis yönetiyordu. Son derece zeki bir adamdı. Ona kulaksız bir çocuk resmi falan gösterseniz anında fark ederdi.

Mesaiden sonra fabrikada kalıp kendime kıvrık bir yılanı andıran tuhaf borular yapıyor, içlerinden misket yuvarlıyordum. Aptalca, biliyorum, üstelik hoşuma da gitmiyordu, ama yine de yapıyordum.

Bir gece gerçekten karmaşık bir boru yaptım, bol kıvrımlı ve dönemeçli. İçine misketi yuvarladığımda öteki uçtan çıkmadı. Önce ortasında bir yerde sıkışıp kaldı sandım, ama yirmi kadar misketle denedikten sonra kaybolduklarını anladım. Bütün bu anlattıklarımı aptalca bulduğunuzu biliyorum. Herkes bir misketin durup dururken yok olmayacağını bilir, ama misketleri borunun bir ucundan yuvarlayıp öteki ucundan çıkmadıklarını gördüğümde ben olayı tuhaf bile bulmamıştım. Olağan bulmuştum hatta. Kendime aynı biçimde büyük bir boru yapıp içine girmeye ve kaybolunca kadar sürünmeye işte o zaman karar verdim. Fikir aklıma geldiğinde o kadar mutlu oldum ki yüksek sesle güldüm. Hayatımda ilk kez gülüyordum, yanılmıyorsam.

O günden sonra gecelerimi devasa borumu yapmaya ayırdım. Sabaha kadar çalışıyor, sabah olduğunda parçaları depoya gizliyordum. Yirmi günümü aldı boruyu bitirmek. Son gece parçaları birleştirmek beş saatimi aldı, bittiğinde boru atölye döşemesinin yarısını kaplamıştı.

Borunun bitmiş hâlini gördüğümde bir keresinde bize, sopaya gerek duyan ilk insanın kabilenin en güçlü ya da zeki insanı olmadığını söyleyen sosyoloji öğretmenimi hatırladım. Diğerleri sopaya gerek duymazken, o duyuyordu. Zayıflığını örtmek ve hayatta kalmak için sopaya diğerlerinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Dünyada kaybolmaya benden daha fazla ihtiyaç duyan birinin bulunduğunu sanmıyorum, bu yüzden de ben keşfettim o boruyu. Ben keşfettim, fabrikayı yöneten teknik üniversite mezunu mühendis değil.

Borunun içinde sürünmeye başladım, öteki uçta neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Misket öbeklerinin üzerine oturmuş kulaksız çocuklarla karşılaşacaktım belki. Mümkündü. Borunun belli bir noktasını geçtikten sonra neler olduğunu tam olarak bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da burada olduğum.

Şimdi bir meleğim galiba. Yani, kanatlarım var, başımın üzerinde de bir hale. Benim gibi yüzlerce insan var burada. İlk geldiğimde herkes yere çömelmiş benim birkaç hafta önce boruya yuvarladığım misketlerle oynuyordu.

Cennet'in hayatlarını iyilik yapmaya adamışların yeri olduğunu sanırdım, ama öyle değilmiş. Tanrı böyle bir karar vermeyecek kadar merhametli ve müşfik. Cennet dünyada gerçekten mutlu olamayanların yeri. Bana buraya kendilerini öldürerek gelenlerin hayatlarını tekrar yaşamaları için dünyaya geri gönderildiklerini söylediler, çünkü ilk seferinden hoşnut kalmamaları ikinci seferinde uyum sağlayamayacakları anlamına gelmiyor. Ama gerçekten uyum sağlayamayanların sonunda geldikleri yer burası. Hepsi değişik yollardan gelmişler Cennet'e.

Buraya Bermuda Şeytan Üçgeni'nin belli bir noktasında uçağa takla attırarak gelen pilotlar var. Mutfaklarındaki dolaplara girerek gelen ev kadınları var. Sırf içlerine girip buraya gelebilmek için uzayda topolojik bükülümler keşfeden matematikçiler var. Şayet orada çok mutsuzsanız ve birileri size ciddi bir algı sorununuz olduğunu söylüyorsa, buraya gelmek için kendi yolunuzu bulmak zorundasınız. Bulursanız lütfen bir deste iskambil kâğıdı getirin, çünkü misketten gına geldi.

Kneller'in Mutlu Kampı

Cenazemde ağladı sanırım. Kendini beğenmişin teki falan olduğumdan söylemiyorum bunu, ama oldukça eminim. Bazen onu zihnimde kendini yakın hissettiği bir erkeğe benden bahsederken canlandırıyorum. Ölümümden söz ediyor. Beni mezara nasıl indirdiklerinden, eskimiş çikolataları andıran buruşuk ve acınası görünümümden. Birlikteliğimizin olanaksızlığından. Daha sonra adam onu beceriyor, sadece ona kendini daha iyi hissettirmeyi amaçlayan bir düzüş.

1

Mordy kendine bir iş bulur ve sert bir bar keşfeder

Canıma kıydıktan iki gün sonra kendime burada bir iş buldum, pizzacıda. Pizzacının adı Kamikaze, pizza zincirinin bir halkası. Çalıştığım vardiyanın yöneticisi iyi biri bana kalırsa; kalabileceğim bir yer buldu, aynı dükkânda çalışan bir Almanın yanında. Öyle müthiş bir iş filan değil, ama şimdilik idare eder. Buraya gelince; bilemiyorum, yani eskiden ölümden-sonra-hayat-var-mı saçmalığına girdiklerinde ben hiç kafa yormazdım. Ama size şu kadarını söyleyebilirim; var olduğunu düşündüğümde bile sürekli radar gibi sinyal sesleri ve uzayda uçan insanlar hayal ederdim. Şimdi buradayım ve bilemiyorum, daha çok Tel Aviv'i anımsatıyor bana. Oda arkadaşım, Alman olan, buranın Frankfurt'a benzediğini söylüyor. Frankfurt da berbat bir yer anlaşılan. Hava kararmak üzereyken bir bar keşfettim, Leş Bar adında hoş bir yer. Müzik de fena değildi – çok güncel değildi gerçi, ama kişilikliydi ve kendi başına takılan bir sürü kız vardı. Bazılarının nasıl yaptıklarını hemen görebiliyordun, bileklerinde jilet izleri filan, ama birkaçı gerçekten çok güzeldi. İçlerinden biri - kesinlikle ateşli bir hatundu- ilk gece iş koydu bana. Teni biraz gevşekti, sarkık. Boğularak gelmiş gibi, ama vücudu dehşetti. Yüz vermedim ama. Desiree yüzünden olduğunu söyleyip durdum kendime. Çünkü ölmek ona duyduğum sevgiyi artırmıştı. Ama kim bilir, bastırdığımdan da böyle olabilir.

2

Mordy gerçek bir dostla tanışır ve bilardoda yenilir

Uzi Gelfand'la Leş Bar'da tanıştım, tesadüfen. Sıcak davrandı bana. Bira filan ısmarladı, beni becermeye çalıştığını düşündüğüm için tedirgin oldum önce. Ama bir süre sonra öyle bir niyeti olmadığını anladım, canı sıkılıyordu sadece. Benden birkaç yaş daha büyüktü ve saçı dökülüyordu, bu yüzden sağ şakağındaki küçük mermi yarası daha da belirgindi, öteki de öyle, merminin çıktığı yer, sol şakağında, ki çok daha büyüktü. "Domdom kurşunu kullandım," dedi Gelfand ve ellerinde Diet Kola'yla barda yanımızda duran iki kıza göz kırptı. "Yapacaksan tam yapacaksın, öyle değil mi?" Kızlar atkuyruklu sarışın bir oğlanı yeğleyip uzaklaşınca beni onlarla birlikte sandığı için arkadaşlık kurduğunu itiraf etti. "Fark etmez ama," dedi bara hafifçe bir kafa atarak, "beni onlarla tanıştırmış olsaydın bile sonunda o sarışın herifle giderlerdi. Bu iş böyle. Tanıştığım bütün kızların onları bir yerlerde bekleyen sarışın sevgilileri vardır. Buruk değilim ama. Hem de hiç. Biraz umutsuz belki, ama buruk değil." Dört bira sonra bilardo oynamaya başladık ve Uzi bana kendinden söz etti. Bana yakın oturuyordu, fakat ailesiyle kalıyordu, ki bu hayli tuhaftı. Burada herkes tek başına yaşar, bir kız arkadaşla ya da oda arkadaşıyla belki. Uzi'nin annesiyle babası ondan beş yıl sonra intihar etmiş. Annesi tedavisi mümkün olmayan bir hastalığa yakalanınca babası hayata onsuz devam etmek istememiş. Uzi'nin erkek kardeşi de onlarla yaşıyor. Yeni gelmiş. O da vurmuş kendini, acemi eğitiminin ortasında. "Belki de bunu söylememem gerekir," dedi Uzi gülümseyip siyah topu balına sol deliğe sokarak, "ama küçük kardeşim geldiğinde hepimiz sevinçten deliye döndük. Babamı

görmeliydin, ayağına beş kiloluk bir balyoz düşse gözünü kırpmayacak bir tiptir. Kardeşime sarılıp bebek gibi ağladı, dalga geçmiyorum."

3

Kurt şikâyet etmeye başlar ve Mordy tahammülünü yitirir

Uzi'yle tanıştığımdan beri her gece barlara takılıyoruz. Burada topu topu üç bar var, hiçbir şey kaçırmadığımızdan emin olmak için her gece üçüne de uğruyoruz. Sonunda kendimizi mutlaka Leş Bar'da buluyoruz. İçlerinde en iyisi Leş Bar, en geç kapatan aynı zamanda. Dün gece boktandı ama. Uzi, Kurt adında bir arkadaşını getirdi. Buraya gelmeden önce ünlü bir grubun lideri olduğu için onu çok *cool* buluyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, denyonun teki. Yani, ben de çok memnun değilim bulunduğum yerden, ama bu herif şikâyet etmeye başladı mı sonu gelmiyor. Yarasadan farkı yok, beynini emiyor insanın. Hangi parça çalarsa çalsın ona yazdığı şarkılardan birini hatırlatıyor, sözlerinin ne kadar *cool* olduğunu anlayabilmen için mutlaka ezberden okuyor. Bazen barmenden kendi parçalarından birini çalmasını istiyor. Yere bir delik açıp içine giresi geliyor insanın. Sadece ben değil, herkes nefret ediyor ondan. Uzi hariç. Sanıyorum, kendini öldürdükten sonra çektiğin acıyı filan hesaba katarsan -öyle böyle bir acı değil- ne kadar mutsuz olduğuna dair şarkı söylemekten başka bir şey düşünemeyen biri insanın ilgisini çekmiyor. Demek istediğim, böyle bir şeyi umursayabilseydin, burada olacağına yatağının üstünde kasvet verici bir Nick Cave posteriyle hayatta olurdun hâlâ. Doğruyu söylemek gerekirse, sadece Kurt değil sinirime dokunan. Kafam bozuktu dün. Bütün gün pizzacıda çalıştıktan sonra geceleri barlara takılmak hayli yorucu olmaya başladı. Her gece aynı insanları ellerinde asidi kaçmış kola bardaklarıyla görmek, üstelik gözlerinin içine baktıklarında bile boş baktıklarını hissetmek. Bilmiyorum, belki de benim sinirlerim biraz gergin, ama seninle dans ettiklerinde ya da flört edip gülüştüklerinde, gerçekten bir şeyler olduğunu hissettiğinde bile, tuhaf bir yanları var; büyütülecek bir şey yokmuş, aslında hiçbir şey önemli değilmiş gibi.

4

Gelfandlar'da öğle yemeği

Cuma günü Uzi beni ailesinin evine davet etti, öğle yemeğine. "Tam sekizde," dedi, "geç kalma. Fasulye, patates püresi ve *kişke* var." Doğu Avrupalı oldukları hemen belli oluyordu Gelfandlar'ın. Mobilyalar Uzi'nin babasının monte ettiği şeylerdi ve kireç boyalı duvarlar korkunçtu. Gitmek istememiştim aslında, arkadaşlarımın anne ve babaları benim çocuklarının üzerinde kötü etki yarattığımı düşünürler. Nedenini bilmiyorum. Desiree'nin evinde yediğim ilk akşam yemeği örneğin; babası bana yemek boyunca ehliyet almaya çalışan bir serseriymişim ve o da beni çaktıracak olan müfettişmiş gibi bakmıştı. Tatlıya geçtiğimizde aslında çok da önemli değilmiş ayağına yatarak kızına uyuşturucu içirmeye çalışıp çalışmadığımı anlamaya çalıştı. "Bilirim bu işleri," dedi, bana kelepçeyi geçirmek üzere olan bir gizli polis gibi bakarak, "ben de gençtim bir zamanlar, anladın mı? Bir partiye gidersin, biraz dans edersin, işler kızışır, birden kendini kızın tekiyle bir odada bulursun ve kıza bir pırt alması için baskı yaparsın." "Fırt," dedim onu düzeltmeye çalışarak. "Her neyse. Dinle, Mordy, ben biraz saf gibi görünebilirim, ama bu işleri bilirim." Gelfandlar'la böyle bir sorun yaşamadım ama, çocuklar o kadar kopmuşlardı ki ailenin onlar için endişe etmesine gerek kalmamıştı. Beni aralarında görmekten mutlu oldular ve sürekli yedirmeye çalıştılar. Ev yemeği gibisi yoktur. İzahı güç, ama özel bir şey söz konusudur, bir duygu. Miden bunun parası ödenmiş bir

yemek olmadığını, sevgiyle pişirildiğini bilir sanki. Buraya geldiğimden beri yemeklerimi yediğim bütün o pizzacılardan ve Çin restoranlarından sonra midem bayram etti doğrusu. Minnettarlığını arada sırada göğsüme sıcak dalgalar göndererek ifade ediyordu. "Annemiz gerçek bir köpekbalığıdır," dedi Uzi. Elindeki çatal ve bıçağı bırakmadan ufak tefek kadına sıkı sıkı sarıldı. Uzi'nin annesi güldü ve biraz daha *kişke* isteyen olup olmadığını sordu. Babası kötü bir fıkra daha anlattı ve bir an için, intihar etmeden önce dırdırlarıyla beni delirtmelerine rağmen, kendi ailemi özler gibi oldum.

5

Mordy ile Gelfand'ın erkek kardeşi bulaşığı yıkarlar

Yemekten sonra salona geçtik. Uzi'nin babası televizyonu açtı. Sıkıcı bir *talk-show* vardı ve Uzi'nin babası programın konuklarına sürekli küfür ediyordu. Uzi yemekte tek başına bir şişe şarap içtiği için kanepede sızdı. Odada hayli sıkıcı bir hava vardı, bu yüzden ben ve Uzi'nin kardeşi Ronny, annesinin itirazlarına rağmen, bulaşığı yıkamaya karar verdik. Ronny yıkadı, ben kuruladım. Ronny'ye kendini nasıl hissettiğini sordum, çünkü yeni intihar ettiğini ve yeni gelenlerin bir süre, başlarda en azından, düşteymiş gibi gezindiklerini biliyordum. Ama Ronny omuz silkip her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Sonra, "Uzi olmasaydı ben buraya çok daha önce gelmiştim," dedi. Bütün bulaşığı yıkayıp kurulamıştık, tabakları yerleştirirken Ronny bana on yaşındayken bir keresinde tek başına taksiye binip iki Tel Aviv futbol takımının karşılaşmasına gittiğine dair bir hikâye anlatmaya başladı. Sarı formalı takımın fanatik taraftarıydı, şapkası ve bayrağıyla gitmişti maça. Takımı tek kale oynamasına rağmen golü bir türlü bulamıyordu. Rakip takım iki pas bile yapamıyordu. Fakat maçın bitimine sekiz dakika kala rakip takım ofsayttan bir gol atmıştı. Bariz ofsayt. Sarı takımın oyuncuları itiraz etmiş, ama hakem golü vermişti. Diğer takım kazanmış ve Ronny sinir içinde eve dönmüştü. Uzi o sıralar vücut geliştirmeye takmıştı. Askere gitmek üzereydi ve komando birliğine girmeyi kafasına koymuştu. Ve Ronny, ki Uzi'ye hayrandı, atlama ipini almış ve Uzi'nin bahçeye yerleştirdiği barfiks çubuğuna bağlayıp ucuna bir ilmik atmıştı. Sonra sınavlara hazırlanan Uzi'ye seslenip hemen gelmesini söylemiş ve ona maçta olanları anlatmıştı; ofsayttan atılan golü ve takımının uğradığı haksızlığı, sevdiğin takımın bu şekilde yenilebildiği bir dünyada yaşamaya devam etmenin anlamsızlığını. Bunları Uzi'ye anlatmıştı çünkü Uzi muhtemelen Ronny'nin tanıdığı en zeki insandı ve Uzi ona yaşamaya devam etmek için iyi bir neden sunmazsa kendini asacaktı, lamı cimi yoktu. Ronny konuşurken Uzi tek kelime etmemiş, daha sonra, konuşma sırası ona geldiğinde bile sessiz kalmıştı. Konuşmak yerine öne doğru bir adım atıp Ronny'ye öyle bir tokat çakmıştı ki Ronny sırtüstü bahçeye yığılmıştı. Sonra da içeri girip sınavlara çalışmaya devam etmişti. Ronny o tokattan sonra bir süre yerde yattığını, sonra ayağa kalkıp ipi çözdüğünü ve içeri girip duş yaptığını söyledi. O günden sonra bir daha Uzi'yle hayatın anlamını tartışmamıştı. "Bana o tokadı atarken ne anlatmaya çalıştığını bilmiyorum," dedi Ronny gülüp ellerini bulaşık havlusuna kurulayarak, "ama her ne idiyse, askere gidinceye kadar işimi gördü."

6

Mordy barlara takılmaktan vazgeçer ve kafayı yemeye başlar

İki haftadır barlara gitmiyorum. Uzi sürekli arıyor, bebekleri ve kahkahaları ıskaladığımı söylüyor, yanında Kurt'ü getirmeyeceğine söz veriyor, ama yumuşamamaya kararlıyım. Üç günde bir sabahın üçü gibi ziyaretime bile geliyor. Kendine bir bira açıp barda anlatılmış ve benim kaçırdığım bir

fıkrayı aktarıyor ya da garson kızı tavlamak üzereyken işlerin son anda nasıl bozulduğunu anlatıyor. Hiçbir ayrıntıyı atlamıyor, okula gitmeyen bir çocuğun sınıf arkadaşının ziyaretine gelip ev ödevini anlatması gibi bir şey. Sonra, tam çıkmak üzereyken, beni yatmadan önce bir yerde bir espresso içmeye ikna etmeye çalışıyor. Dün gece ona o tür yerlerden usandığımı, kızlarla hiçbir zaman bir yere varamadığımızı ve bu yüzden moralimin bozulduğunu söyledim. "Şimdi moralin bozuk değil sanki," dedi Uzi. "Şu hâline bak, sabaha kadar maymun gibi televizyonun karşısında oturuyorsun. Şunu kafana sok, Mordy. Hiçbir şey olmayacağını zaten biliyoruz. Madem hiçbir şey olmayacak, bari güzel kızların bulunduğu ve iyi müzik çalınan bir yerde olmasın. Öyle değil mi?"

Uzi gittikten sonra Alman oda arkadaşımdan ödünç aldığım kasvet yüklü kitabı okumaya çalıştım – son günlerini geçirmek için İtalya'ya giden bir yazara dair. Yirmi üç sayfa okuduktan sonra kitabı bırakıp televizyonu açtım. Bir yarışma programı vardı, yarışmacılar aynı tarihte intihar etmiş insanlardan oluşuyordu. Yarışmayı kazanırlarsa birincilik ödülüyle ne yapmayı planladıklarını ve nedenini –fakat gülünç olmalıydı– söylemeleri gerekiyordu. Uzi haklıydı belki – evde pineklemek de o kadar iyi bir fikir değildi. Yakında bir şeyler olmazsa kafayı yiyecektim.

7

Mordy tesadüfen bir hırsızlığı engeller ve neredeyse ödüllendirilir

Hırsızlığı engellediğim günden sonra her şey değişmeye başladı. Palavra sıktığımı düşünebilirsiniz, ama engelledim gerçekten. Süpermarkette alışveriş yaparken boynunda derin bir yara izi olan kızıl saçlı şişman bir tip bana tosladı ve ceketinden yirmi kadar dondurulmuş yemek paketi döküldü. İkimiz de kalakaldık. Ben ondan daha çok sarsılmıştım aslında. Hemen yanımızda bulunan kasiyer bağırdı: "Simon! Buraya gel, çabuk! Hırsız! Hırsız!" Şişman adama üzgün olduğumu ve aslında şişman olmadığı için onun adına mutlu olduğumu söylemek istiyordum; onu ceketine sakladığı dondurulmuş yemek paketlerinden ötürü şişman sandığımı, etli yemekler mikrodalga fırında ısıtılınca ıslak çıktığı için bir daha çaldığında sebzeli yemekleri yeğlemesini. Ama omuz silkmekle yetindim ve artık hayli sıska görünen şişman adam ancak boynu kırık birinin yapabileceği gibi omuz silkip dışarı fırladı. Sonra elindeki sopayı sallayarak Simon geldi ve hüzünlü bir ifadeyle yere saçılmış olan dondurulmuş yemeklere baktı. Dizlerinin üzerine çöküp kısmen bana, kısmen de yerde yuvarlanan bezelyelere, "Nasıl yaptı bunu?" diye fısıldadı. "Çalmayı anlarım, ama musakkanın üzerine basmak? Kime ne yararı var bunun?"

Kendimi dışarı atmaya fırsat bulamadan kasiyer bana sarıldı. "Ne büyük şans! İyi ki siz buradaydınız! Bak, Simon, hırsızı bu arkadaş yakaladı."

"Harika," dedi Simon, gözlerini ezilmiş musakkadan ayırmadan. "Harika. Marketimiz size teşekkürü bir borç bilir. Büroma girip adınızı soyadınızı bırakırsanız..."

"Zahmetinizin karşılığını alacaksınız," diye araya girdi kasiyer. "Ödül var." Simon yerdeki donmuş yemekleri toplayıp zararı saptamaya çalışıyordu.

Kasiyere gülümseyip teşekkür ettim; ödüle gerek olmadığını söyledim, ayrıca bir randevuya yetişmek zorundaydım, zamanım yoktu.

"Emin misiniz?" diye sordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Üzüntüsü yüzünden belli oluyordu. "Küçümsenecek bir ödül değil. Bir otelde hafta sonu."

Gelfand'a anlattığımda aklı uçtu. "Bir otelde hafta sonu mu?" Kendine bir muz soydu. "Bundan daha bariz olabilir mi? Kız sana tav olmuş oğlum."

"Sakin ol," dedim, "ödülü koyan market."

"Kızı tarif et," dedi beni duymazdan gelerek. "Seksi miydi?"

"Hoştu sanırım, ama..."

"Bırak şimdi amayı," diye ısrar etti. "Çıkar baklayı ağzından. Kaç gösteriyordu?"

"Yirmi beş," dedim pes ederek.

"Görünür izleri var mıydı? Bileklerinde jilet izi? Mermi yarası?"

"Görebildiğim kadarıyla yoktu."

"Bir Jülyet!" dedi hayranlıkla ıslık çalarak. Benim gibi hap ya da zehir yutarak intihar etmiş, yara izi olmayanlara Jülyet diyorlar burada. "Genç, Jülyet *ve* üstelik seksi..."

"Ben seksi olduğunu söylemedim," diye karşı çıktım.

"Hadi," dedi Gelfand, vazgeçmek niyetinde değildi. İğrenç deri ceketini giydi.

"Nereye?" diye sordum, zaman kazanmaya çalışarak.

"Markete," dedi. "Hakkımız olan ödülü almaya."

"Hakkımız mı?" dedim.

"Çeneni kapa ve yürü," diye emretti Gelfand havalı kişiliğine bürünerek. Ben de çenemi kapatıp yürüdüm.

Markette vardiya değişmişti. Simon ve kasiyer yoktular, diğerleri de neden söz ettiğimizi bilmiyorlardı. Gelfand onlarla tartışmaya tutuştu, can sıkıcı bir hâl alınca iki bira almaya gittim. Sazan balıklarının bulunduğu havuzun yanında Hayim'le karşılaştım, hayattayken ev arkadaşım olmuştu. Onunla orada karşılaşacağım aklımın köşesinden bile geçmezdi doğrusu. İnsanlıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu Hayim'in, küvette iki tane kıl görse ya da krem peynirinden biraz yediğini fark etse bozulan ev arkadaşlarından. Ama intihar edeceğine ihtimal vereceğin son kişiydi aynı zamanda. Onu görmezden gelip yürümeye devam ettim, fakat beni fark edip seslenince durmak zorunda kaldım.

"Mordy! Er ya da geç seninle karşılaşmayı umuyordum."

"Hey, birader," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Hayim, n'aber? Ne arıyorsun burada?"

"Herkes ne arıyorsa onu," diye geveledi Hayim. "Herkes ne arıyorsa onu. Seninle de biraz ilgisi var."

"Ne oldu?" diye sordum. "İntihar etmeden önce bulaşıkları yıkamayı mı unutmuşum yoksa?"

"Her zaman çok şakacıydın, Mordy," dedi Hayim ve ayrıntılı bir biçimde pencereden nasıl atladığını anlatmaya başladı, dördüncü kattaki dairemizden kaldırıma atlamıştı. Düşerken hep çabucak ölmeyi ummuş, fakat yamuk düşmüş -kısmen komşunun arabasının üzerine, kısmen de

çalılara- ve ölmesi saatler sürmüştü. Ona yine de benimle ne ilgisi olduğunu anlamadığımı söyledim, ama bir şekilde vardı da. "İntiharların," dedi sırtını başı tahıl rafına değinceye kadar doğrultarak, "üçer üçer geldiği söylenir, bilirsin. Boş laf değilmiş. Etrafındaki insanlar ölmeye başlar ve kendine onlardan ne farkın olduğunu, neden hayatta olduğunu sormaya başlarsın. Scud füzesi yemiş gibi oldum. Yanıtlara sahip değildim. Seninle değil, Desiree'yle ilgili daha çok."

"Desiree'yle mi?" diye kestim sözünü. "Evet, Desiree. Senden bir ay sonra, bildiğini sanıyordum."

Tezgâhın arkasında bir market çalışanı sazan balıklarından birinin başına balyozla vuruyordu. Yanaklarımdan yaşlar süzüldüğünü hissedebiliyordum. Oraya geldiğimden beri ilk kez ağlıyordum.

"O kadar dert etme," dedi Hayim bana terli eliyle dokunarak. "Doktorlar hiçbir şey hissetmediğini söyledi. Ne demek istediğimi anladın mı, göz açıp kapayıncaya kadar ölmüş."

"Dert eden kim, oğlum?" dedim. Alnından öptüm onu. "Şimdi burada, çaktın mı? Bütün yapmam gereken onu bulmak."

Arka tarafta vardiya şefini görebiliyordum, başını sıkıntılı bir biçimde sallayan Gelfand'a bir şeyler anlatıyordu. Gelfand bile sonunda ödül filan alamayacağımızı anlamış olmalıydı.

8

Uzi, Mordy'ye hayat hakkında bir şey öğretmeye çalışır ve vazgeçer

"Onu bulma olasılığın sıfır," dedi Gelfand kendine bir bira alırken. "Nesine istersen bahse girelim mi?"

"Birasına," dedim gülümseyip çantamı yapmayı sürdürerek.

"Birasına," dedi Gelfand beni taklit ederek. "Buranın nüfusu hakkında bir fikrin var mı, aptal herif? Yok, değil mi? Sen ve ben şu göt kadar yerde ne kadardır dolanıp duruyoruz ve insanların yarısını bile tanımadık henüz. Nerede arayacaksın onu? Bu senin Genevieve'in yan sokakta yaşıyordur belki?"

"Desiree," diye düzelttim.

"Desiree, Genevieve, Marie-Claire. Ne fark eder?" Gelfand birasının kapağını masanın köşesinde açtı. "Zengin bir kancık işte."

"Öyle olsun," dedim eşyalarımı çantama yerleştirmeye devam ederek. Son yapmak istediğim şey onunla tartışmaktı.

"Ancak züppe ve burjuva insanlar kızlarına böyle bir ad takarlar. Dinle, Mordy, onu bulursan beni annesiyle tanıştırmalısın."

"Söz," dedim elimi kaldırarak. "İzci sözü."

"Pekâlâ, nereden başlayacaksın aramaya?" diye sordu.

Omuz silktim. "Desiree kent yaşamından hep şikâyet eder, kasabaya yerleşmek istediğini söylerdi. Köpek, bahçe, böyle bir hayat, anlıyor musun?"

“Bu hiçbir şey ifade etmez,” diye karşılık verdi Gelfand. “Bütün hatunlar öyle der, sonra da gidip sinir bir arkadaşla sosyetik bir mahallede bir daire paylaşırlar. Söylüyorum sana, yan sokakta yaşıyor olabilir.”

“Bilmiyorum. Kentte olmadığına dair güçlü bir his var içimde.” Biradan hızlı bir yudum aldım. “Sezgi diyelim. En kötüsü biraz gezmiş oluruz.”

“Oluruz mu?” diye sordu Gelfand kuşkuyla.

“Lafın gelişi,” dedim. “Zengin bir bebeği bulmak için benimle geleceğini aklımdan bile geçirmedim. Hem, bir sürü sorumluluğun var burada.”

“Hey,” dedi Gelfand, “sitem etme bana.”

“Etmiyorum,” dedim. “Gelmeni beklemediğimi söyledim sana.”

“Gelmem için iyi bir neden söyle, geleyim. Oyunbozanlık yapmak değil niyetim.”

“Onu seviyorum, buna ne dersin,” dedim.

“Hayır, sevmiyorsun,” dedi Gelfand başını sallayarak. “Şu aptal intiharın gibi. İşin gücün kafanı sözcüklerle doldurmak.”

“Senin intiharın dâhiyaneydi, öyle mi?”

“Seni aşağılamaya çalışmıyorum, Mordy. Bir şey anlatmaya çalışıyorum. Bilmiyorum, ne olduğundan bile emin değilim.” Yanıma oturdu. “Şöyle ifade etmeye çalışayım. Buraya geldiğinden beri kaç kez düzüştün?”

“Neden?”

“İşte.”

“Gerçekten düzüşmekten mi söz ediyorsun? Hiç, galiba.”

“Galiba mı?”

“Hiç,” diye itiraf ettim. “Ama ne ilgisi var?”

“Çok ilgisi var. Çünkü gözlerine kadar sperm dolusun, anladın mı? Neye baksan gri görüyorsun. Sperm sayımın o kadar yüksek ki beynin kafatasına baskı yapıyor, bu yüzden de bugüne kadar evrende kimsenin yaşamadığı duygular içinde olduğunu sanıyorsun. Bir şeyi ölecek kadar istemek gibi. Her şeyi terk edebilirsin. Gidip Galile’de yaşayabilirsin. Hiç gittin mi Galile’ye? Keçi bokundan başka bir şey yoktur orada, günde tek otobüs kalkar.”

“Kes artık, Uzi. Buna gerçekten ihtiyacım yok, biliyor musun,” dedim. “Bana arabayı ver yeter. Sigortası olmadığını da söyleme. Bir yerine bir şey olursa ben yaptırırım.”

“Benimle böyle konuşma,” dedi Gelfand omzumu okşayarak. “Sadece yeterince iyi bir nedenin olmadığını söyledim. Seninle gelmeyeceğim demedim. Haklı olabilirsin. Belki de işkembeden atıyorum. Belki bu İrma gerçekten özel bir...”

“Desiree,” diye düzelttim yine.

“Doğru,” dedi Gelfand gülümseyerek.

“Bak, zengin kancıkları, aşkı filan unutalım,” dedim farklı bir yol denemeye karar vererek. “Gelmen için başka bir nedenim var.”

“Dene beni,” dedi Gelfand elindeki boş bira şişesini çöp kutusuna fırlatıp ilgileniyormuş gibi görünerek.

“Yapacak daha iyi bir işin var mı?”

9

İki arkadaş Desiree’yi aramaya çıkar ama onun yerine

Araplarla karşılaşırlar

Gelfand ailesine onları her gün arayacağına dair söz verdi ve daha bir blok bile uzaklaşamadan telefon kulübesi aramaya başladı.

“Sakin ol, birader,” dedim. “Sen Güney Amerika’ya gitmiş, Hindistan’a gitmiş, beynine domdom kurşunu sıkmış adamsın. Yaz kampında bir izci gibi davranmayı bırak.”

“Düş yakamdan, Mordy. Seni uyarıyorum,” diye hırladı Gelfand arabayı sürmeye devam ederek. “Şuraya bakar mısın? Şu tiplere bak. Doğrusunu söylemek gerekirse seninle neden geldiğimi bilmiyorum.”

Dışarıdaki insanların mahallemizdeki insanlardan hiçbir farkı yoktu – bunların da gözlerinin feri kaçmıştı ve ayaklarını sürüyorlardı. Tek fark Gelfand’ın onları tanımayışıydı – bu da onda paranoya yaratmak için yeterliydi.

“Paranoya filan değil. Anlamıyor musun? Hepsi Arap bunların.”

“Ne fark eder?” diye sordum.

“Ne mi fark eder? Bilmiyorum. Araplar –intihar– bu seni hiç ürkütmüyor mu? Ya İsrailli olduğumuzu anlarlarsa?”

“Bizi bir kere daha öldürürler herhâlde. Umurlarında bile değil, taş kafan bunu idrak edemiyor mu? Onlar ölü. Biz de ölüyüz. *Finito la comedia.*”

“Bilmiyorum,” diye homurdandı Gelfand. “Sevmiyorum Arapları. Siyasetle ilgisi yok. Etnik bir sorun daha çok.”

“Söyler misin, Uzi, kafan yeterince karışık değilmiş gibi bir de ırkçılığa mı ihtiyacın var?”

“Irkçı değilim ben,” diye kıvrandı Gelfand. “Sadece... kabul ediyorum, biraz ırkçı olabilirim. Ama biraz.”

Hava kararmak üzereydi ve Gelfand’ın külüstür Chevy’sinin farları uzun zaman önce bozulmuştu, bu yüzden yola ara vermek zorundaydık. Arabanın kapılarını içeriden kilitleyip arabada kalmaya

karar verdi. Koltukları arkaya yatırıp sızmak üzereymişiz gibi yaptık. Hatta Uzi birkaç kez uykusunda pozisyon değiştiriyormuş ayağına yattı. Acıklı bir durumdu gerçekten. Bir saat sonra o da pes etti. Koltuğu kaldırıp, "Hadi, gidip bir bar bulalım," dedi.

"Araplar ne olacak?"

"Siktir et Arapları," dedi. "İş oraya varırsa gösteririz onlara günlerini. Askerdeki gibi."

"Sen hiç askere gitmedin ki," diye hatırlattım ona. "Çürüğe çıkardılar seni, haklı olarak."

"Fark etmez," dedi Uzi Chevy'den inip arabanın kapısını çarparak. "Televizyondan biliyorum nasıl yapıldığını."

10

Uzi askere gitmediği için eziklik duyar ve ölü bedenleri

öfkelendirmenin ne kadar zor olduğunu keşfeder

Uzi haklı çıktı. Arap mahallesiydi gerçekten. Ama ben de haklı çıktım, çünkü oraya gelmeden önce hangi pasaporta sahip olduğumuz umurlarında bile değildi. Barın adı Cin'di, Alaaddin'in Lambası'ndaki cinle skoç içemeyen kızların ve can sıkıcı insanların içtiği içki arasında bir kelime oyunu. Uzi aptalca olduğunu söyledi, ama gerçek şu ki, 'Leş Bar'dan sonra bütün bar adları iyiydi. Bara oturduk. Barmen kendini intikam için öldürüp parçalara ayırmış birine benziyordu. Uzi İngilizce konuşmayı denedi ama barmen aksanını hemen tanıyıp yorgun bir İbraniceyle cevap verdi. "Şişe yok, fiçı bira sadece," diye homurdandı. Yüzü birinin başlayıp yarısına gelince vazgeçtiği bir parçalı bulmacayı andırıyordu. Burnunun sol tarafında bir parça bıyık vardı, diğer tarafta hiçbir şey yoktu.

"Fıçı bira ver öyleyse, birader," dedi Uzi sırtına bir şaplak atarak. "Şu eski Güvenlik Güçleri'ne içelim, *ya* Muhammed."

"Nasır," diye düzeltti barmen anında, sonra bardaklara bira doldurmaya koyuldu.

"Nedir bu Güvenlik Güçleri meselesi? Askere mi gittin?" diye sordu bardakları doldururken.

"Tabii," diye yalan söyledi Uzi. "Gizli birimdeydim... üç yıl boyunca muharebe tayınıyla beslendim, üç yıl!"

Nasır, Uzi'ye bardağını verdi, benimkini verirken kulağıma, "Arkadaşın balatayı biraz sıyırmış gibi, değil mi?" fısıldadı.

"Denebilir," dedim gülümseyerek.

"Boş ver," dedi Nasır. "Bu yüzden bu kadar, neydi doğru sözcük? Cazibeli."

"Bu herif inanılmaz!" dedi Uzi bardaktaki biranın yarısını bir dikişte içerek. "Ben – cazibeli!"

"Hiç askerlik yapmadı, kendine yediremiyor," diye izah ettim.

"Tabii ki yaptım," diye karşı çıktı Uzi. "Hatta bitirdikten sonra bir kez daha yazıldım. Hatta silah," dedi elini şakağına dayayıp tetiği çekermiş gibi yaparak, "askeriydi. Söylesene, Nasır, sen nasıl kapattın kepengi?" Uzi adamla kapışmaya çalışıyordu besbelli, çünkü buralarda kimseye nasıl intihar

ettiği sorulmaz. Ama bu tip o kadar yitikti ki Uzi bile onu öfkelendiremiyordu.

"Bum!" diye gülümsedi Nasır, şekilsiz vücudunu hafifçe sallayarak. "Belli olmuyor mu?"

"Vay canına," dedi Uzi. "Bum, öyle mi? Kaç kişi götürdün beraberinde?"

Nasır başını sallayıp kendine bir votka koydu. "Nereden bileyim?"

"Kafa buluyorsun benimle," dedi Uzi bir hayli sarsılmış görünerek. "Hiç sormadın mı? Senden sonra gelen birileri olmuştur mutlaka."

"Sorulacak şey değil," dedi Nasır votkayı dipleyerek.

"Nerede ve ne zaman olduğunu söyle bana," dedi Uzi konuyu uzatarak. "Ben senden sonra gelmişsem kaç kişi götürdüğünü söyleyebilirim belki..."

"Kes artık," dedi Nasır hafiften diklenerek.

"Nedenmiş?"

"Hey," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak, "hayli kalabalık burası bu gece."

"Evet, süper," dedi Nasır gülümseyerek. "Her gece böyle. Gel gör ki hepsi erkek. Arada sırada iki piliç düşer gerçi, iki turist. Ama nadiren."

"Baksana," dedi Uzi, "sizin gibilere işi halletmeye giderken cennette yetmiş bakire nemfoman vaat ettikleri doğru mu? Sadece senin için, *solico*?"

"Doğru, vaat ederler," dedi Nasır, "ve benim ödülüme bak. Ilık votka."

"Sonunda kerizlendiğini anladın öyleyse, *ya* Nasır," dedi Uzi bir kez daha barmenin damarına basmaya çalışarak.

"Hem de nasıl," dedi Nasır başını sallayarak. "Ya sen, sana ne vaat ettiler?"

11

Mordy düşünde Desiree ile bir kanepe

satın aldıklarını görür ve kötü uyanır

O gece, arabada, Desiree'yle bir kanepe satın aldığımızı düşledim, satıcı bardaki Arap barmendi, Uzi'nin sataştığı tip. Bize bir sürü kanepe gösteriyordu ama bir türle ikimize de hitap eden bir tane bulamıyorduk. Desiree'nin beğendiği gerçekten iğrenç, kırmızı bir kanepeydi, bense başka bir şey istiyordum – ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum. Desiree'yle mağazanın ortasında tartışmaya başladık. Tartışmıyorduk aslında, bağırıyorduk. Giderek çirkinleşiyor, birbirimizin canını gerçekten yakacak laflar ediyorduk. Sonra, düşte, birden kendimi toparladım. "Kavga etmeyelim," dedim, "önemi yok. Aptal bir kanepe alt tarafı. Önemli olan birlikte olmamız." Bunu duyunca bana gülümsedi ve ben gülümsemesine karşılık vereceğime arabanın içinde uyandım. Yanımdaki koltukta Uzi vardı, uykusunda dönüp duruyor, düşünde onu rahatsız eden herkese küfrediyordu. "Kes artık," dedi muhtemelen fazla ileri giden birine, "bir kelime daha edersen ağzına sıçarım senin." Ama adam devam etmiş olmalıydı, çünkü Uzi birden fırladı ve direksiyonu kaburgalarına yedi. Pencereleri açıp

birer sigara yaktık.

"Yarın kendimize şu üstü kapalı plastik şeylerden alalım bir tane, şu kamp malzemeleri satan dükkânlarda olur ya, Kızılderili şeyi," dedi Uzi.

"Çadır," dedim. "Evet, çadır. Bu arabada son uyuyuşumuz."

Uzi sigarasından son bir duman alıp izmariti pencereden dışarı fırlattı "Fena bir tip değildi aslında bardaki Arap. Bira berbattı ama Nasır hayli zekiydi. Düşümde ne gördüm, biliyor musun?"

"Evet," dedim sigaramdan son bir duman alarak, "birinin ağzına sıçtığını."

12

Çocuklar arabaya bir bebek alıp muhabbet koymaya çalışırlar

Ertesi sabah bir otostopçu aldık, ki hayli tuhaftı aslında, çünkü kimse otostop yapmaz buralarda. Uzi uzaktan fark etti hatunu.

"Hasiktir! Bakar mısın şu yavruya," diye mırıldandı.

"Bir Jülyet mi?" diye sordum gözlerim yarı kapalı.

"Pırlanta gibi bir Jülyet!" dedi heyecanla. "Sana yemin ediyorum, Mordy, böyle bir pilici burada görüyor olmasak intihar ettiğine asla inanmazdım."

Abazan olduğunda sapıtmak gibi bir huyu var Uzi'nin, ama bu kez abartmıyordu. Buralarda pek rastlanmayan hayat dolu gözleri vardı kızın. Onu geçtikten sonra dikiz aynasından bakmaya devam ettim –uzun siyah saçlar ve otostopçuların kullandığı türden siyah bir sırt çantası– ve birden parmağıyla işaret ettiğini gördüm. Uzi de fark edip frene bastı. Arkamızdaki araba az kalsın bize bindirip beynimizi dağıtacaktı, fakat son anda sollayıp geçti. Uzi geri vitese taktı ve kızın yanına gelince durdu. "Atla, bacım," dedi mümkün olduğunca *cool* olmaya çalışarak. Olamamıştı ama.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu kız kuşkuyla.

"Batıya," dedim.

"Batının neresine?" diye sordu bu kez sırt çantasını arka koltuğa fırlatıp arabaya binerek. Omuz silktim.

"Nereye gittiğinizden emin değil misiniz?"

"Buralara yeni gelmiş olmalısın," dedi Uzi gülerek.

"Neden?" diye sordu kız biraz bozularak.

"Çünkü burada kimsenin hiçbir şeyden emin olmadığını çoktan öğrenmiş olman gerekirdi. Emin olsaydık burada olmazdık zaten."

Lihi'ydi kızın adı, bize gerçekten de yeni geldiğini ve yöneticileri bulmak için sürekli otostop yaptığını söyledi.

"Yöneticiler mi?!" diye güldü Uzi. "Ne sanıyorsun sen burayı, aklına estiğinde müdüriyete

gidebileceğin lanet bir tatil köyü mü? Burası intihar etmeden önceki yerden çok farklı değil, biraz daha kötü sadece. Hayattayken hiç Tanrı'yı bulmaya kalkıştın mı?"

"Hayır," dedi Lihi bana sakız ikram ederek. "Ama aramak için bir nedenim de yoktu."

"Peki şimdi bir nedenin mi var?" diye güldü Uzi bir sakız alarak. "İntihar ettiğine pişman mısın yoksa? Çünkü durum buysa, sırt çantanla hazır dolanırken birilerinin sana vize vereceğini sanıyorsan..."

"Baksana," dedim, Uzi'nin daha fazla saldırganlaşmasına fırsat tanımadan, "otostop işareti yapmadan önce neden seni geçmemizi bekledin?"

"Bilmem," dedi Lihi omuz silkerek. "Sizinle yolculuk yapmak istediğimden emin değildim galiba. Sizi uzaktan gördüğümde bana biraz şey tipler gibi göründünüz..."

"Tehlikeli mi?" diye önerdi Uzi.

"Hayır," dedi Lihi tuhaf bir gülümsemeyle, "Sinir."

13

Mordy umudunu yitirmemeye, Uzi şikâyet etmeye,

Lihi ise uzun kollu giymeye devam eder

Lihi'yi yoldan alalı beş gün oldu. Uzi bozuk para zulalayıp bütün gün telefon kulübesi aramayı sürdürüyor. Ailesiyle en az bir saat konuşmadığı gün yok gibi ve Lihi'yle ona takıldığımızda öfkeleniyor. En azından sigorta konusunda söylenmeyi bıraktı, arabayı üçümüz dönüşümlü kullanabiliyoruz. Farlar bozuk olduğu için gece sürememize rağmen iyi yol alıyorduk. Etrafımızda binalar giderek seyreliyor, insan sayısı azalıyordu. Daha çok gökyüzü ve bahçeli küçük evler vardı, ama bahçelerdeki bütün bitki ve çiçekler solgun görünüyordu. Çadır çok iyi bir fikirmiş, yavaş yavaş alışıyoruz. Her gece Desiree ile kapıştığımız o aptal düşü görüyorum, ama her seferinde barışıyoruz ve uyandığımda Uzi bana onu hiçbir zaman bulamayacağımızı ama bunun önemi olmadığını, ben pes edinceye kadar bana eşlik etmeye devam edeceğini söylüyor. Lihi yanımızda olduğunda Uzi mutlaka Desiree'den söz açıyor. Lihi onu bulabileceğimi düşünüyor, ama Uzi onun fikrini pek önemsemiyor. Dün işemek için mola verdiğimizde Lihi bize katıldığından beri havanın iyice ağırlaştığından şikâyet etti. "İkimiz de onunla bir yere varamayacağız nasıl olsa," dedi. "Yalnızken içimizden geldiği gibi konuşabiliyoruz en azından."

"Sen yine içinden geldiği gibi konuşmaya devam et," dedim. "Engelleyen mi var?"

"Haklısın aslında," dedi, "ama ikimiz de ortalıkta bir bebek varken muhabbetin tadının kaçtığını biliyoruz. İşin samimiyeti kayboluyor, palavra atıyormuşsun hissine kapılıyorsun."

Arabaya döndüğümüzde direksiyona ben geçtim. Bu arada Lihi uzun kollu tişörtüyle arkada uyuyordu. Onu aldığımızdan beri bir kez olsun kısa kollu bir şey giydiğini görmedim. Uzi bileklerini kestiğine bahse gireceğini, ortaya Chevy'yi koyacağını söyledi, ama ikimiz de ona nasıl ve neden intihar ettiğini sormaya cesaret edemiyoruz. Çok da önemli değil aslında. Uyurken çok sevimli ve huzurlu görünüyor. Yöneticileri bulma isteği dışında -ki bence saçmalığın daniskası- çok hoş bir tip. Uzi istediği kadar şikâyet etsin, bana kalırsa ondan hoşlanıyor. Belki de bu yüzden mesele çıkarıyor,

ben anlamayayım diye. Doğrusunu söylemek gerekirse, bazen ben de aynı şeyi düşünüyorum. Desiree'yi bulamazsam Lihi'nin bana biraz âşık olacağını umuyor, ama hemen silkiniyorum. Ayrıca, Desiree'nin yakında olduğuna dair bir his var içimde. Uzi zırvaladığımı, Desiree'nin muhtemelen öbür tarafta olduğunu ve her nerede olursa olsun şimdiye kadar birini bulmuş olacağını söylüyor, kendini kamışından asmış bir zenci muhtemelen. Ama ben neredeyse kokusunu alıyor, onu bulacağımı hissediyorum. En iyi arkadaşım karamsar diye ben de karamsar olmak zorunda değilim.

14

Bir mucizeyle başlar ve ölümcül bir kazanın

ucuz atlatılmasıyla son bulur

O akşam, mola verecek bir yer ararken, çok tuhaf bir şey oldu. Lihi direksiyondaydı, bir kamyon birden bizi sollamaya kalktı. Kamyon şoförü klaksona asılıp ödümüzü patlattı. Lihi kamyona yol verebilmek için yoldan çıkmak zorunda kaldı, sonra sinyal verip tekrar yola girerken birden farlar yandı. Arkada oturan Uzi delirdi. "Sen i-na-nıl-maz-sın! Sen bir dâhisin!" dedi ve öpmek için Lihi'ye arkadan öyle bir sarıldı ki Lihi az kalsın direksiyon hâkimiyetini kaybediyordu. "Sen motorlu taşıtların Florence Nightingale'isin. Boş ver Nightingale'i. Marie Curie'sin sen. Golda Meir'sin."

"Sakin ol, tanrı aşkına," dedi Lihi gülerek. "Alt tarafı far."

"Alt tarafı far mı?" Lihi'ye ona acırmış gibi baktı Uzi. "Tanrım, ne kadar safsın. Saflığın mı ağır basıyor, yoksa dehan mı, bilemiyorum. Bu külüstürün kaputunun altına kaç tamirci girdi, biliyor musun? Tamircileri boş ver. Atom mühendisleri, ağır makine şifacıları, Mack dizel motorunu gözleri kapalı olarak yirmi saniyede söküp monte eden insanlar bile tamir edemedi bu farları şimdiye kadar, ta ki sen gelinceye kadar." Lihi'nin boynuna masaj yapıyordu. "Dâhi meleğim benim." Uzi'nin heyecanı aslında yatışmış, fakat fırsatı değerlendirip Lihi'ye sulanmaya çalışıyormuş gibi geldi bana.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" dedim. "Artık geceleri de yol alabileceğiz."

"Hem de nasıl!" dedi Uzi. "Ve bu gece acı verici güzellikteki bu farlarla yapacağımız ilk şey gidip kafayı çekebileceğimiz bir yer bulmak olacak."

Bir bar arayışıyla yola devam ettik. Kasabadan çıktıktan sonra ortalık iyice tenhalaştı. Yarım saatte bir hamburgerci ya da pizzacı tabelasına rastlıyordunuz.

Dört saat sonra Uzi'nin sabrı tükendi, kutlamak için dondurma ve donmuş yoğurt satan bir yerde mola verdik. Uzi alkole en yakın ne sattıklarını sordu, tezgâhtar kız vişne likörlü dondurma dedi.

"Hey, Sandra," dedi Uzi kızın önlüğündeki karttan adını okuyarak, "zom olmak için kaç tane yemek lazım sence?" Kızın adının altında dondurmacının logosu vardı – üç tekerlekli bir bisikletin üzerinde palyaço şapkası giymiş bir fok. Logonun altında da sloganları yazıyordu: 'Düşük ücret, yüksek lezzet.'

"Bilmiyorum," dedi Sandra omuz silkerek.

"Beş kilo ver o zaman bize," dedi Uzi. "İşi sağlama alalım."

Sandra işini biliyordu, beş kilo dondurmayı göz açıp kapayıncaya kadar koydu kaba. Yorgun

görünüyordu, fakat gözleri hep açıktı, sürekli şaşkınlık içindeymiş gibi. İntihar etmek için hangi yolu seçmişse aniden gerçekleştiği kesindi. Arabaya dönerken Lihi işçilerin hatırlamak zorunda oldukları hususları listeleyen afişin önünde durdu: Müşteriye kibar davran. Banyoyu kullandıktan sonra ellerini yıka. Bu tür şeyler. Kamikaze'de de buna benzer bir afiş vardı, banyonun hemen yanında ve ben sıçtıktan sonra bir kere bile ellerimi yıkamadım. Nedeni yoktu – bana ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmadığım için belki.

Dondurmanın bir kısmını yedikten sonra, "Bu tür yerler bana kasvet verir," dedi Lihi arabada. "Hep beklenmedik bir şey olacağını umarak girerim içeri. Küçük bir şey de olabilir. Tezgâhtarlardan birinin ad kartını ters takması ya da şapka giymeyi unutması ya da 'Kendinizi yakmayın, buranın yemekleri berbattır,' demesi gibi. Hiçbir zaman gerçekleşmez ama. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Doğrusunu istersen," dedi Uzi dondurma kabını Lihi'nin elinden alarak, "hayır. Arabayı benim sürmemi ister misin?"

Direksiyona geçmek için can atıyordu besbelli, yeni farlar filan. Bir kilometre kadar sonra geçti direksiyona, sağa keskin bir viraj vardı ve virajı döner dönmez yolun ortasına yatmış uyuyan, uzun boylu, zayıf ve gözlüklü bir tip çıktı karşımıza. Uzi direksiyonu kırıp ağaçlardan birine tosladıktan sonra bile horlamaya devam etti. Arabadan indik. Kimseye bir şey olmamıştı neyse ki, Chevy berbat durumdaydı ama.

"Hey, sen," diye bağırdı Uzi adama doğru koşup onu sarsarak. "Aklını mı kaçırdın yoksa?"

"Bilmukabele," dedi adam. Bir anda uyanıp ayağa fırlamıştı. Elini Uzi'ye uzattı. "Adım Rafael. Rafael Kneller. Ama siz bana kısaca Rafi diyebilirsiniz." Uzi'nin elini sıkmadığını fark edince gözlerini kısıp, "Nedir bu koku?" diye sordu. "Dondurmaya benziyor." Sonra, yanıt beklemeden, "Buralarda bir köpeğe rastlamadınız, değil mi?" diye sordu.

15

Kneller büyük bir konukseverlik, biraz da paranoya sergiler ve evinin aslında neden bir kamp yeri olmadığını izah eder

Uzi biraz sakinleştikten sonra arabayı kontrol ettik ve hurdahaş olduğunu gördük. Kneller çok üzüldü, çünkü onun suçuydu. Evine gelip onda kalmamızı önerdi. Yol boyunca susmak bilmedi, attığı her adımda vücudu sanki bir sürü farklı yöne gitmek istiyor ve ne tarafa gideceğine bir türlü karar veremiyormuş gibi bir izlenim uyandırıyordu. Bu Kneller'in kafayı yemiş olduğu kesindi, ama zararsız birine benziyordu. Taze ve masum bir kokusu vardı, bebek poposu gibi. Öyle birini intihar ederken düşünemiyorum.

"Bu saatlerde dışarıda olmam genellikle, ama köpeğim Freddie'yi arıyordum. Kayboldu. Siz gördünüz mü onu? Buranın huzuru ve sessizliğiyle içim geçmiş. Neyse, ne beklenir ki? Ormanda herkes kafasını dinlemeye çalışır, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Temiz hava filan," diye izah etti Kneller kollarını sık sık sağa sola sallayarak.

"İyi de neden o şekilde? Neden lanet olası yolun ortasında? Yani bu tam bir sorumsuzluk örneği bana sorarsan," dedi Uzi.

“Eğlencelik uyuşturucuların dozunu kaçırmışım,” diye göz kırptı bize Kneller, sonra Uzi’nin kafasının bozuk olduğunu fark edip, “metaforik olarak konuşuyorum,” diye ekledi, “yoksa kimse uyuşturucu kullanmaz buralarda.”

Kneller’in evi aynı yuvadayken çizdiğimiz aptal evlere benziyordu; kırmızı bir çatı ve baca, bahçede yeşil bir ağaç, pencerelerde sarımsı bir ışık. Kapının üzerinde kocaman bir KİRALIK tabelası vardı, onun üstünde de mavi boyayla KNELLER’İN MUTLU KAMPI yazıyordu. Kneller evin aslında artık kiralık olmadığını, bir zamanlar kiralık olduğunu ve kendisinin kiraladığını söyledi, kamp filan da işletmiyordu. Arkadaşlarından birinin yaptığı, pek de gülünç olmayan bir şakaydı sadece. Bu arkadaşı uzun süredir onunla birlikte yaşıyordu ve eve gelip kalan insanların çokluğunu gördükten sonra bu yazının yerinde olacağını düşünmüştü.

“Hele şu dondurmayı bir görsünler,” diye gülümsedi Kneller, Lihi’nin elindeki kabı işaret ederek, “sapıtacaklar.”

16

Lihi küçük bir mucize gerçekleştirir ve Uzi bir Eskimo’ya aşık olur

Neredeyse bir ay oldu buraya geleli. Kneller kendini yavaş yavaş köpeği Freddie’nin geri gelmeyeceği fikrine alıştırıyor, Uzi’nin çağırdığı çekicinin de geleceği yok gibi. İlk hafta boyunca Uzi sürekli bir yerlere telefon edip dönmenin bir yolunu bulmaya çalışarak delirtti herkesi, ama sonra Eskimo bir hatunla tanıştı. Kız son derece sevimli ve Uzi’nin kişiliğinin ayırdına varamayacak kadar uzaktan geliyor. Onu tanıdıktan sonra Uzi buradan gitme ısrarından vazgeçti, her gün annesiyle babasını aramaya devam etmekle birlikte artık onlara daha çok Eskimo sevgilisinden bahsediyor. Önceleri benim de canımı sıktı burası, dünyanın her yerinden gelen ve intihar ettikten sonra buranın aslında tuhaf bir yer olduğunu keşfeden bir sürü amigo kılıklı tip var. United Colors of Benetton ile İsviçreli Robinson ailesi arasında bir yer. Ama buradaki insanlar gerçekten çok iyi. Hafif sersemlemiş bir halleri var gerçi, yine de içlerinde kalan son kıvılcımı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorlar. Sonra Kneller var, her yerde, kollarını bir orkestra şefi gibi sallayarak. Lihi’ye lisedeyken fizik kitabımızda yer alan tipten bahsettim, Bay Sihir’di adı, kitapta ona dair bir soru yer alıyordu. Bir deneyde damdan düşüyor ve düşüşün ne kadar sürdüğünü saptamak için kronometre kullanıyordu. Kitapta tipi tarif edilmemişti, ama ben hep Kneller gibi birini tasavvur etmiştim. Yaptığı işin gerçekten içinde, ama aynı zamanda çok da uzakta biri. Lihi bana deneyin nasıl sonuçlandığını sordu, ona hatırlamadığımı söyledim. Bay Sihir sonunda kurtulmuştu mutlaka, çocuklar için yazılmış bir fizik kitabından söz ediyorum. Lihi bana bu doğruysa o tipin mutlaka Kneller olması gerektiğini söyledi, çünkü onu damdan atlarken kolaylıkla tahayyül edebiliyor, fakat yere çarptığını düşünemiyordu. Ertesi sabah Kneller’e yardım etmek için onunla bahçeye çıktık. O bahçede ottan başka bir şey yetiştirememişti şimdiye kadar. Bir süre çalıştıktan sonra Lihi su içmek için musluğu açtı ve musluktan su yerine gazoz aktı. Lihi’yle acayip heyecanlandık, ama Kneller etkilenmedi.

“Takmayın kafanıza,” dedi kayıtsızca, “buralarda çok olur böyle şeyler.”

“Ne olur?”

“Böyle şeyler,” dedi toprağı çapalamaya devam ederek.

“Mucizeler mi?” diye sordum. “Çünkü Rafi, Lihi suyu şaraba çevirmedi gerçi, ama bu da bir hayli

yakın.”

“Yeterince yakın değil,” dedi Kneller. “Adını koymak mı istiyorsun? Mucize de, ama anlamlı bir mucize değil. Bu tür mucizeler fazla önemsenmez buralarda. Fark etmeniz bile tuhaf, çoğu insan fark etmez.”

Lihi ve ben anlamamıştık ne demek istediğini. Kneller oranın özelliklerinden birinin insanların taşı bitkiye çevirmek ya da hayvanların renklerini değiştirmek, hatta havada biraz durmak gibi inanılması güç şeyleri yapabilmeleri olduğunu söyledi. Ancak bu tür şeyler bir anlam taşımadığı ve bir amaç gütmediği sürece mümkün olabiliyordu. Bunu son derece şaşırtıcı bulduğumu, bu iş bu kadar kolaysa bir gösteri tertiplemenin iyi bir fikir olacağını söyledim, bir tür sihir gösterisi.

“Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum,” dedi Kneller toprağı çapalamayı sürdürerek. “Mümkün değil, çünkü birileri izlemek için özellikle gelmişse gerçekleşmez. Bu küçük mucizeler ancak bir amaç güdülmüyorsa gerçekleşirler. Diyelim ki birden kendini suyun üzerinde yürürken buldun, ki arada sırada olur, ama seni karşı kıyıda hiçbir şey beklemiyorsa ya da ortalıkta seni görüp şaşkınlıktan havaya sıçrayacak birileri yoksa.” Lihi onunla tanıştığımız gece arabanın farlarıyla başımıza geleni anlattı. Kneller bunun mükemmel bir örnek olduğunu söyledi.

“Arabanın farlarının yanması hayli anlamlı bana kalırsa,” dedim.

“Nereye gittiğine bağlı,” dedi Kneller gülümseyerek. “Beş dakika sonra ağaca bindireceksen pek değil.”

17

Lihi, Mordy’ye sırrını açar ve Uzi palavra olduğunu iddia eder

Kneller’le o konuşmayı yaptıktan sonra mucizelere daha çok dikkat eder oldum. Dün Lihi’yle yürüyüşe çıktık, ayakkabısının bağcığını bağlamak için bir saniye durdu. Birden, durup dururken, ayağını koyduğu taş göğe doğru düşmeye başladı ve gözden kayboldu, nedensiz. Ondan önceki gün de Uzi bilardo toplarını üçgene dizerken toplardan biri birden yumurtaya dönüştü. Doğrusu, ölüyorum ilk mucizemi gerçekleştirmek için, ne olduğu umurumda değil, yeter ki gerçekleşsin. Kneller çok arzulayınca anlam yüklediğim için gerçekleşmeyeceğini söylüyor. Haklı belki, ama bu açıklamada biraz uçuk ve karmaşık bir şey var.

Kneller açıklamanın ona ait olmadığını söylüyor. Nedeni mekânın anlamsızlığı olsa gerek. Bir gün intihar etmeye karar veriyordun, sonra birden kendini yara izleri ve ipotekle burada buluyordun. Hem neden sadece intihar edenlere özgü olsun ki? Neden normal ölüler için de geçerli olmasın? Anlamı yok bir şekilde. Ya kabullen ya da reddet, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Her şey dört dörtlük olmasa da, çok daha kötü olabilirdi. Uzi bütün zamanını yeni sevgilisiyle geçiriyor. Buraya hayli yakın bir nehir var, kız ona kano kullanmayı ve balık tutmayı öğretiyor, ki hayli tuhaf, çünkü ben şahsen henüz herhangi bir hayvana rastlamadım burada, Kneller’in köpeğini saymazsak. O köpeğin varlığından da hiç emin değilim gerçi. Uzi’nin sevgilisine öğretebileceği bir marifeti yok, ama kendini aptal gibi hissetmek istemediği için gelmiş geçmiş en büyük futbol yıldızlarının adlarını ve Arapça küfretmeyi öğretiyor. Bana gelince, zamanımın çoğunu Lihi’yle geçiriyorum. Kneller’in kilerinde birkaç bisiklet var, sık sık bisikletle gezintiye çıkıyoruz. Lihi nasıl öldüğünü anlattı bana. Canına kıymamış aslında. Aşırı dozdan ölmüş. Biri onu eroin çakmaya ikna etmiş. İkisi için de

ilkmiş, beceremememişler muhtemelen. Bu yüzden buraya bir yanlışlık sonucunda geldiğini, yöneticileri bulabilirse onu buradan hemen nakledeceklerini düşünüyor. Doğrusunu söylemek gerekirse bir yönetici falan bulabileceğini hiç sanmıyorum, ama en iyisi bunu ona söylememek. Lihi bundan kimseye söz etmememi istedi ama ben Uzi'ye anlattım. Uzi palavra sıktığını, kimsenin buraya yanlışlıkla gelemeyeceğini söyledi. Ona Kneller'in buranın tamamen anlamsız bir yer olduğunu söylediğini aktardım. Hem, bilardo topu aniden yumurtaya dönüşebiliyorsa Lihi de buraya yanlışlıkla gönderilmiş olamaz mıydı?

"Bu bana neyi hatırlatıyor, biliyor musun?" diye homurdandı Uzi elindeki peynirli tosttan kocaman bir parça ısırarak. "Hani filmlerde esas çocuğu hapse tıkarlar ve içerideki tiplerin hepsi aslında suçsuz olduklarını, oraya bir yanlışlık sonucunda düştüklerini söylerler ve adamların yüzüne baktığında aslında suçlu olduklarını anlarsın ya, bu da öyle bir şey. Lihi için çıldırdığımı biliyorsun, ama nedir bu aşırı doz hikâyesi? Tel Aviv'de eroin iğnesi yapan birini tanıdın mı hiç? Tetanoz iğnesi olmaları gerektiğinde korkudan üstlerine sıçarlar be. İğneyi görür görmez bayılırlar."

"Eroinman filan değilmiş," dedim, "ilk denemesiymiş."

"İlk mi?" dedi Uzi kahvesinden bir yudum alarak. "İnan bana, Mordy, kimse bir şeyin ilkinden ölmez, ölmeyi çok istemediği sürece tabii ki."

18

Mordy düşünde kendini sonu kötü biten bir cezaevi filminde görür, nedeni de sağlam bir kişiliğe sahip olmamasıdır

O gece düşümde Uzi ve Lihi'yle birlikte cezaevinden kaçmaya çalıştığımızı gördüm. Hücreden çıkmak kolay oldu, ama avluya çıktığımızda sirenler çalmaya başladı, spotlar yandı. Duvarın öte yanında bizi bir minibüs bekliyordu, Uzi ile Lihi'nin duvara tırmanmalarına yardım ettim. Fakat tırmanma sırası bana geldiğinde bana yardım edecek kimse kalmamıştı. Sonra Kneller'i gördüm, bana ondan yardım isteme fırsatı tanımadan havalandığı gibi duvarın öte yanına uçtu. Herkes duvarın öte yanında beni bekliyordu, minibüsü kullanan Desiree dahil. Sirenleri ve köpeklerin havlamalarını duyuyordum, cezaevi filmlerinde kopan bütün o yaygarayı. Giderek yaklaşıyorlardı. Uzi duvarın öte yanından bağırıyordu: "Allah belanı versin, Morty, neyin var senin? Uç biraz." Kneller bana nispet yapar gibi minibüsün bir tarafından diğerine sıçrıyor, havada perendeler, ters saltolar filan atıyordu. Ben yapmayı deneyince olmuyordu. Sonra hepsi minibüse binip uzaklaştılar, ya da Uzi'nin ailesi geldi. Doğrusunu söylemek gerekirse, daha sonra neler olduğunu hatırlamıyorum.

"Bu düşün sana ne anlatmaya çalıştığını biliyorsun, değil mi?" dedi Uzi. "Kafası karışık saf herifin teki olduğunu. Kişiliğinin oturmadığını. Safsın çünkü sana laf arasında "cezaevi" dedim diye hemen gidip düşünü görüyorsun. Kafan karışık, çünkü düş öyle diyor."

Uzi'yle nehir kenarında oturmuş sevgilisinin öğrettiği bir numaradan yararlanarak çamaşır ipiyle balık tutmaya çalışıyoruz. İki saat filan oldu, henüz bir şey yok. Kahrolası bir ayakkabı bile, Uzi'nin canını asıl sıkan da bu.

"Bir düşün. Düşte herkes duvarın öte yanına geçiyor çünkü varoluşlarını ciddiye almıyorlar. Ama sen, kafan sürekli kendinle meşgul olduğu için duvarı aşamıyorsun. Bu düş dosyası çoktan kapanmıştır. Eğitimsel neredeyse, bana sorarsan." Hava soğumaya başlıyor ve Uzi'nin bu balık tutma

saçmalığından ne zaman vazgeçeceğini merak ediyorum, çünkü doğrusunu isterseniz, ben sıkılalı çok oldu, ayrıca burada balık falan olmadığı aşikâr.

"Bir şey daha söyleyeceğim sana," diye devam ediyor Uzi. "Sorun sadece düşün kendisi değil. Onu hatırlayıp üzerinde kafa patlatman. İnsanlar ne düşler görüyorlar, ama onları dert etmiyorlar. Ben de düş görüyorum, biliyor musun, ama seni onları dinlemeye zorlamıyorum. Bu yüzden de daha mutluyum."

Sonra, bir şeyleri kanıtlamak istermiş gibi, çamaşır ipini çekiyor ve ucunda bir balık var. Küçük ve çirkin, ama Uzi'nin şişkin egosunu biraz daha şişirmeye yetecek kadar büyük.

"Bir kere olsun dinle şu kardeşini. Aptal düşleri ve saçma sapan mucizeleri unut. Aklını başına toplamanın zamanı geldi. Lihi'yle bir birliktelik düşün. Neden olmasın? Güzel kız. Biraz uçuk belki, ama gerçekten hoş, hem sana acayip kesik, ondan eminim. Şu kadarını söyleyeyim, o hiçbir zaman Tanrı'yı bulup şikâyet dilekçesi veremeyecek, sen de o zengin, ölü kancığını hiçbir zaman bulamayacaksın. İkiniz de sonsuza dek buradasınız, iyi vakit geçirmeye bakın."

Çirkin balık Uzi'nin oltasının ucunda kıvranıp duruyordu. Birden başka bir şeye dönüştü, kırmızı ve daha büyük bir şeye, ama aynı çirkinlikte. Uzi balığı yere koydu, çırpınmasını engellemek için bir taş alıp başını ezdi. Bir Eskimo numarası daha. Uzi balıktaki değişimi fark etmemişti bile. Doğrusunu söylemek gerekirse, haklı galiba. Gerçekten de önemi yok belki. Ama Desiree'ye gelince, oralarda bir yerde olduğundan eminim. Birden arkama dönecek ve onu görecekmişim gibi bir duygu var içimde.

"Söylesene," dedi Uzi eve yürürken, "bu Kneller, ne ayak? Neden hep bu kadar ateşli, herkese sarılıp duruyor? Gay olmasın?

19

Kneller'in doğum günü kutlanır ve

Mordy ile Lihi yola çıkmaya karar verir

Gelenlerin haddi hesabı yok, çünkü Kneller'in doğum günü çılgınca kutlanacak ve herkes havaya girmiş durumda – kekler pişiriliyor, ona verilecek tuhaf hediyeler düşünülüyor. Çoğu o kadar beceriksiz ki nasıl soluk aldıklarına şaşıyor insan. Lihi bütün bu yaratıcılık çılgınlığı esnasında biri yaralanmazsa kendimizi şanslı addetmemiz gerektiğini söylüyor. Şimdilik iki kişi kendini kesti ve bir başka tip Kneller'e çanta dikmeye kalkıştığı için bütün parmakları kanıyor. Sonra bir Hollandalı astronot adayı var. Dün bir kelebek ağı kapıp Kneller'e yeni bir köpek yakalamak için ormana gideceğini söyledi. Henüz haber alamadık. Kneller bok çukurunda bir domuz kadar mutlu. Akşam açık büfe sofrasını hazırlarken ona kaç yaşına bastığını sordum ve kekelemeye başladı, çünkü birden hatırlayamadığını fark etti. Yemek ve hediye faslından sonra CD'lerden biraz müzik çaldılar, hatta dans edildi, kahrolası bir mezuniyet balosundaymışız gibi. Lihi'yle slow dans bile ettik. Sabahın dördüne doğru biri Kneller'in bir zamanlar keman çaldığını ve kemanının kilerde bir yerde durduğunu hatırladı. Kneller önce çalmak istemedi, ama sonra razı oldu ve "Knockin' on Heaven's Door"u çaldı. Doğrusunu söylemek gerekirse, müzikten hiç anlamam, ama hayatımda böyle çalan birini duymadım. Arada sırada yanlış notaya basmıyor filan değildi. Basıyordu. Ama kemanın tınısından çaldığını gerçekten hissettiğini anlıyordun. Sadece ben değil, herkes öylece durup tek kelime etmeden

dinledi, ölmüş biri için yapılan saygı duruşunu anımsattı bana. Mutluluk düşmanı Uzi bile tek kelime etmeden dinledi, gözleri yaşardı hatta. Daha sonra alerjisi olduğunu söyledi bana, yalan söylediği çok belliydi ama. Kneller çalmayı bitirdikten sonra kimsenin içinden bir şey yapmak gelmedi. Çoğu kafayı vurup uyudu, ben ve Lihi temizliğe yardım ettik. Mutfakta bana intihar etmeden önceki hayatımı hâlâ özleyip özlemediğimi sordu. Doğrusunu, dönmeye can atmadığımı söyledim ona. Desiree dışında fazla bir şey hatırlamıyordum, o da burada olduğuna göre özlediğim bir şey yoktu. "Belki kendimi özlüyorum biraz," dedim. "İntihar etmeden önceki hâlimi. Bunu şu anda uyduruyor olabilirim, ama kendimi daha şey hatırlıyorum... bilmiyorum. Onu bile anımsayamıyorum artık." Lihi her şeyi özlediğini söyledi, nefret ettiği şeyleri bile, bu yüzden de bir an önce yola çıkmalıydı, çünkü ona yardım edebilecek birini bulmanın tek yolu aramaktı. Haklı olduğunu söyledim, Desiree'yi bulmak istiyorsam ben de çantamı yapıp yola çıkmalıydım. Bulaşıkları kurulayıp dizdik, ama ikimiz de geceyi henüz bitirmek istemiyorduk. Kneller salonda yere oturmuş hediyeleriyle oynuyordu çocuk gibi. Birden Jan girdi içeri, heyecan içindeydi, elinde o aptal kelebek ağı vardı. Mesih Kral'ın ormanın öte yanında yaşadığını ve Kneller'in köpeğini rehin tuttuğunu söyledi.

20

Freddie biraz döner götürür ve takma ad kullanır

Jan bize baktı, soluk soluğa kalmış, yüzü heyecandan kızarmıştı. Onu salona oturtup bir bardak su verdik. Bize Kneller'e yeni bir köpek aramak için ormana girdiğini, ormanın öte yanında havuzlu, büyük bir malikâne gördüğünü anlattı. Malikânedeki insanlara telefonlarını kullanıp kullanamayacağını sormuştu, çünkü Kneller'i arayıp onu oradan alması için birini göndermesini isteyecekti, ancak malikânede telefon yoktu, sadece müzik ve gürültü. Herkes atkuyruklu ve bronz tenliydi, tokyo giymiş bir kızın dışında Avustralyalıya benziyorlardı. Jan'a gayet sıcak davranmış, ona bir sürü yiyecek ikram edip malikânenin Mesih Kral'a ait olduğunu söylemişlerdi, orada gördüğü insanlar onun müritleriydi. Kesintisiz ve sesini sonuna kadar açarak sadece tekno müzik dinlemelerinin nedeni Mesih Kral'ın teknodan başka müzik dinlememesiydi. Mesih Kral'ın bir diğer adı Joshua'ydı, ama herkes ona kısaca J diyordu, çünkü bir keresinde oradaki bebeklerden biri ona öyle hitap etmiş ve üzerine yapışmıştı. Aslında Galile'de allahın unuttuğu küçük bir kasabadan geliyordu ve ezelden beri oradaydı ve bir hafta zarfında önemli bir mucize gerçekleştirecekti. Tasarlanmış bir mucize, tesadüfî değil. Nasıl bir şey olacağını tam olarak bilmiyorlardı ama büyük ve çok önemli bir mucize olacağı kesindi, Jan da kalıp tanık olabilirdi. Jan yavaş yavaş müziğe alışmış, mekânın havasına girmeye başlamıştı. Bunun nedeni kısmen gerçekleşecek olan mucize, ama daha çok ortalıkta üryan dolanan bebeklerdi. Jan'ı intihar etmeden önce Yeni Zelanda'nın Wellington kentinde bir Hard Rock Café işleten çok hoş bir sörfçüyle birlikte malikânenin odalarından birine yerleştirmişlerdi. O gece herkes havuza çıplak girmişti, ama Jan utandığı için havuzun kenarında öylece durmuştu. Sonra, birden, Kneller'in köpeği Freddie'yi görmüştü, plastik bir çanağın içinden döner yiyordu. Jan, Freddie'nin iyi bir arkadaşının köpeği olduğunu ve birkaç hafta önce kaybolduğunu izah etmiş ve herkesin kafası karışmıştı, çünkü Mesih Kral köpeği benimsemiş, çok akıllı olduğunu ve ona konuşmayı öğrettiğini söylemişti. Jan köpeğin anlamını bilmemekle birlikte birkaç sözcük konuşabildiğini biliyordu, onların da anlamını bilmiyordu zaten. Ama birkaç kelime konuşabilmek dışında köpeğin son derece aptal olduğunu da biliyordu, fakat Mesih Kral'ı küçük düşürmek istemediği için bir şey dememişti.

Mesih Kral J, boylu poslu, mavi gözlü, uzun saçlı, sarışın bir tipti ve sevgilisi, hafif yana eğik olmakla birlikte, çok güzeldi. İkisi de Jan'ı sabırla dinlemişlerdi. Sonunda J köpek kaybolmuşsa onu

elbette iade edeceğini ve bunu anlamanın basit bir yolu olduğunu söylemişti. Jan'a köpeğin adını sormuş, Jan adının Freddie olduğunu söylemişti. Sonra J yemeğini yeni bitiren Freddie'yi çağırıp ona adını sormuştu ve aptal köpek kuyruğunu sallayıp, "Saddam," demişti, ki yavruyken acemi eğitiminin ortasında kafasına bir mermi sıkarak intihar ettikten sonra bir süre Kneller'in kampında takılan bir bahriyeliden öğrendiği bir numaraydı. Jan izah etmeye çalışmıştı, ama J köpeğin o köpek olmadığından emindi. Bu arada Freddie gitmek istemediğine dair bazı işaretler veriyordu, çünkü Kneller'in onu hiçbir zaman dönerle beslemeyeceğini biliyordu. Jan yapılacak en iyi şeyin bir an önce geri dönüp bize her şeyi anlatmak olduğuna karar vermişti.

"Mesih Kral! Anlamlı mucizeler! Trans!" Kneller'in tepesi atmıştı. "Bir sürü palavra bana sorarsan. Beni şaşırtmayan tek şey Freddie'nin geri gelmek istememesi. Nankör olduğunu hep söylemişimdir."

21

Mordy ile Lihi Mesih Kral'ı bulmak için yola çıkar ve

yanlışlıkla denizi bulurlar

Ertesi sabah yedide, konukların çoğu halının üzerinde üst üste uyurken, Kneller sırt çantasını yapıp salonun ortasında durdu ve bir dakika daha bekleyemeyeceğini söyledi. Bir an önce Freddie'yi görmesi gerekiyordu. Lihi ve ben ona katılmayı önerdik. Lihi de Mesih Kral hikâyesine pek inanmamıştı, yine de adama yöneticileri nerede bulabileceğini sormakla bir şey yitirmeyeceğini düşünüyordu. Ben de orası Jan'ın anlattığı kadar kalabalıksa belki Desiree'yi bulurum diye düşündüm. Ayrıca, hem Kneller hem de Jan o kadar koordinasyon özürlüydüler ki birilerinin onlara göz kulak olmasında yarar vardı. Kneller bir arkadaşına ait olan otobüsü kullanmamızı önerdi, ama Jan oraya sadece yayan gitmeyi bildiğini söyledi. Bu yüzden de onun peşinden ormanda on saat kadar yürümek zorunda kaldık, hava kararmaya başlayıncaya kadar. O zaman kaybolduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Kneller bunun iyi bir işaret olduğunu söyledi, çünkü Jan ilk seferinde de kaybolmuştu. Bunu kutlamak için bongunu çıkardı ve Jan'la birlikte dört duman çektiler, bir duman daha çekemeyecek hale gelinceye kadar. Lihi ve ben ateş yakmak için çalı çırpı toplamaya karar verdik. Bebek gibi uyuyan Kneller'den aldığımız çakmaktan başka bir şey yoktu yanımızda. Ondan ve yanında horlayan Jan'dan uzaklaşır uzaklaşmaz farklı sesler geldi kulağımıza, uzaktan, bir şey kırılıyormuş gibi, ama aynı zamanda sakinleştirici. Lihi denizin sesini çağrıştırdığını söyledi. O yöne doğru yürüdük ve gerçekten de, yüz metre kadar sonra, kumsala vardık. Kampta kimsenin, hatta Kneller'in bile denize yakın olduğumuzdan söz etmemesi hayli tuhaftı. Onlar da bilmiyor olabilirler miydi? Bir tek biz mi biliyorduk? Ayakkabılarımızı çıkarıp kumsalda çıplak ayak dolaşmaya başladık. İntihar etmeden önce çok giderdim kumsala, her gün neredeyse. Bunu düşündüğümde Lihi'nin bir gece önce intihar etmeden önceki hayatımı özleyip özlemediğimi sorduğunda neyi kastettiğini daha iyi anladım. Lihi'ye buraya Tahtalıköy diyen Uzi'nin babasından ve buradaki insanların hiçbir şeyi arzulamadıklarından söz ettim. Onlarla birlikteyken yarı ölü olduğun halde her şey yolundaymış gibi hissediyordun. Lihi güldü ve tanıdığı bütün insanların, ölmeden öncekiler dahil, zaten yarı ya da bütünüyle ölü olduklarını söyledi, o yüzden iyi durumda sayılırdım. Ve dokundu bana bunu söylerken, kazayla dokunurmuş gibi, kaza değildi ama.

Ben her zaman bir gün Desiree'yi aldatırsam bunu çok güzel bir kızla yapmayı ummuştum, çünkü o zaman, pişman olduğumda, kendime kızın kimsenin reddedemeyeceği kadar güzel olduğunu

söyleyebilirdim. Doğuyu söylemek gerekirse, Lihi de öyleydi. Ve o gece, bana dokunduğunda, haklı olduğunu ve durumumun aslında gayet iyi sayılabileceğini anladım.

22

Kneller bütün gerçeği Freddie'nin yüzüne söyler

Güneş doğarken uyandık. Aslında Kneller'in bağırışları uyandırdı bizi. Gözümüzü açar açmaz bulunduğumuz kumsalın artık özel olmadığını gördük. Etrafımızda insanlar olduğu için değil, ortalık aydınlanınca her yerin kullanılmış prezervatiflerle kaplı olduğunu keşfedince. Prezervatifler sığ suda yüzen denizanalarını ya da kuma saplanmış istiridyeleri andırıyorlardı. Birden her şey kullanılmış prezervatif gibi kokmaya başladı. Bir gece önce denizin kokusundan prezervatif kokusunu alamamıştık. Kusmamak için zor tuttum kendimi, Lihi'ye ayıp olurdu. Lihi'ye sarılıp onu kendime çektim ve hiç kımıldamadan öylece yattık orada, mayın tarlasının ortasında kurtarılmayı bekleyen iki turist gibi. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum.

"Demek buradasınız," dedi Kneller ağaçların arasından çıkarak. "Kaygılanmaya başlamıştım. Size seslenildiğinde neden cevap vermiyorsunuz?"

Bizi Jan'la birlikte geceyi geçirdikleri yere götürdü ve yolda o kumsalın bir zamanlar fahişelerin ve uyuşturucu bağımlılarının gizlenme yeri olduğunu, fakat sonunda onların bile katlanamayacakları iğrençlikte bir hal aldığını anlattı.

"Geceyi burada geçirdiğinizi söylemeyin bana," dedi Kneller yüzünü buruşturarak. Bu arada Lihi ve ben üzerimize yapışmış kumları ve pisliği silkeliyorduk.

"Aklınızı mı kaçırdınız?" dedi Kneller.

"Kumsalı çok sevince böyle olur," dedi Lihi hafifçe gülümseyerek.

"Hastalıkları sevince böyle olur," diye düzeltti Kneller onu anında. "Umarım Jan kaybolmamıştır yine."

Jan gerçekten de ortalıkta yoktu, fakat onun için tasalanmaya başlarken koşarak bize doğru geldiğini gördük. Çok heyecanlıydı, nihayet Mesih Kral'ın malikânesini bulduğunu ve yakın olduğunu söyledi.

Mesih Kral'ın malikânesi devasaydı, Desiree'yle zengin akrabalarını ziyaret etmek için Sezarya'ya gittiğimizde bana gösterdiği malikâneleri andırıyordu. Havuzu, tenis kortu, jakuzisi ve her ihtimale karşı bodrumda bir sığınağı vardı. Oraya vardığımızda ortalıkta yüzden fazla insan dolanıyordu, bir gün önce başlayan yarı kokteyl yarı açık büfe durumunun devam ettiği anlaşılıyordu. Bir sürü *new age* tip, çok sayıda sörfçü ve yığınla farklı karakter. Heyecan vardı havada. Freddie ortalıkta acınası ifadeler takınarak dolanıyor, herkesi onu beslemeye mecbur ediyordu. Kneller onu gördü ve çıldırdı. Freddie'nin karşısına dikilip ona, üstelik doğum gününde, nasıl böyle bir şey yapabildiğini ve nankörün teki olduğunu haykırdı. Freddie'nin yavruyken yaptığı yüz kızartıcı şeylerden dem vurdu. Freddie bu zaman zarfında ona sükûnetle bakarken bir yandan da tütün çiğneyen yaşlı bir bunak edasıyla ağzındaki suşi parçasını çiğniyordu. Herkes Kneller'e sakinleşmesini söyledi, J birazdan gelecek ve her şey yoluna girecekti. Bunun yararı olmayacağını gördüklerinde ona J'nin birazdan gerçekleştireceği mucizeden söz etmeyi denediler, ama bu Kneller'i daha da çıldırttı. Bu arada Lihi ile bendeniz açık büfeye dadandık, bütün gün ağzımıza lokma koymamıştık. Birbirimize söylemek

istediğimiz çok şey vardı ve gürültüden dolayı söyleyemiyormuş gibi yapıyor, ama ikimiz de asıl nedenin bu olmadığını biliyorduk. Sonra Jan geldi ve J ile sevgilisinin meseleyi halletmek için Kneller'le Freddie'yi salonda beklediklerini, Kneller ortalığı birbirine katmaya yemin ettiği için bizim de gelmemizde yarar olduğunu söyledi. Daha içeri girmeden kulağımıza Kneller'in haykırışları geldi. Arada sırada erkeksi ve alçak bir ses, "Sakin ol, be adam. Sakin ol," diyordu. Desiree'nin sesini de duyar gibi oldum.

23

Mordy sonunda Desiree ile karşılaşır

O anı daha önce kafamda kaç kez canlandırdığımı bilmiyorum. En az bir milyon kez. Sonunu hep iyi hayal etmiştim. Bazı sorunlar öngörmekle birlikte her olasılığı önceden düşünmüş, böylece kendimi yapabileceği ve söyleyebileceği her şeye hazırlamıştım. Desiree beni görür görmez tanıdı. Koşarak gelip bana sarıldı ve ağlamaya başladı. Sonra beni J ile tanıştırdı. J elimi sıkıp hakkımda çok şey duyduğunu söyledi, iyi birine benziyordu. Desiree'yi Lihi'yle tanıştırdım, mahcubiyet verici bir durumdu. Lihi bir şey demedi, karmaşık duygular içindeydi besbelli, ama benim adıma mutlu olduğunu görebiliyordum. Herkesi ardımızda bırakıp balkona çıktık. Kapıdan Kneller'in söylendiğini ve Freddie'yi artık gözden çıkarmış olan J'nin ona aynı kanıda olduğuna dair bir şeyler mırıldandığını duyabiliyorduk. Desiree intiharımdan sonra neler olduğunu anlattı; ne yapacağını bilememiş, suçluluk duygusuyla ölmeyi istemişti. O konuşurken ben onu seyrediyordum, hiç değişmemiş gibiydi, saç kesimi bile aynıydı. Tek fark duruşundaki tuhaflıktı, o da kendini Tiberias Hastanesi'nin çatısından aşağı atarak intihar etmesinden kaynaklanıyordu. Desiree bana cenazemden sonra Galile'ye gittiğini ve yol boyunca sürekli ağladığını anlattı. Son durağa geldiğinde gördüğü ilk şey Joshua olmuştu ve onu görür görmez içinde bir şeyler yatışmış, ağlamayı kesmişti. İçindeki hüzün dinmemişti tabii ki, ama isteri krizinden çıkmıştı. Yine çok derin bir hüzün içindeydi, ama baş edilebilir hale gelmişti. Joshua hepimizin canlılar âleminde sıkışıp kaldığını ve gidebileceği daha iyi bir âlem olduğunu hissediyordu. Birçok insan da onun gücüne inanıyordu. Desiree ile Joshua tanıştıktan iki hafta sonra Joshua'nın ruhunu bedeninden ayırıp öte âlemi keşfetmeye gitmesi, sonra dönüp herkese yolu göstermesi gerekiyordu. Fakat bir aksilik olmuş, Joshua'nın ruhu geri gelmemişti. Desiree, hastanede ölümü onaylandıktan sonra Joshua'nın ona bulunduğu yerden seslendiğini hissetmiş, bunun üzerine asansöre binip en üst kata çıkmış ve Joshua'yla birlikte olabilmek için kendini çatıdan aşağı atmıştı. Şimdi birlikteydiler ve Joshua Galile'de yaptığını tekrar yapmak üzereydi, ama Desiree onun bu kez geri gelip herkese yolu göstereceğinden emindi. Sonra bana bir kez daha onun için çok önemli olduğumu ve beni yaraladığını bildiğini söyledi. Ben intihar edinceye kadar bunun farkına varmamıştı ve şimdi beni görüp onu bağışlamamı dileme fırsatı bulduğu için mutluydu. Ben bütün bu süre zarfında gülümseyip başımı sallamakla yetinmiştim. Onunla karşılaşmamızı hayal ettiğimde sık sık başkasıyla birlikte olduğunu düşündüğüm de olmuş, ama her seferinde karşı koymuştum. Ona onu ne kadar sevdiğimi ve hiç kimsenin onu benim kadar sevemeyeceğini söylediğimi, ona sarıldığımı, bıktırıncaya kadar okşadığımı hayal ederdim. Ama şimdi, terasta, binlerce kez hayal ettiğim anı yaşarken, yanağıma bir veda öpücüğü kondurmasını ve her şeyin bitmesini istiyordum. Tam o anda çalan gong imdadıma yetişti ve Desiree içeri girme zamanının geldiğini söyledi, Joshua mucizeyi birazdan gerçekleştirecekti. Beni öpmedi ama sarıldı.

24

J anlamlı bir mucize gerçekleştirme sözü verir

İçeri girdiğimizde Lihi ile Kneller gitmişlerdi. Üzerine bol işlemeli bir cüppe giymiş olan J aşağıda olduklarını söyledi. Onları bulmak için havuz başına indiğimde kalabalığın ikiye ayrıldığını gördüm; bir yanda erkekler, öte yanda kadınlar. Kneller'i hemen buldum, Lihi'yi de uzaktan seçtim. Nasıl gittiğini öğrenmek istermiş gibi işaretler yaptı bana. Desiree ile konuşmamın nasıl geçtiğini işaretle anlatmanın bir yolu gelmedi aklıma. Lihi'ye uzaktan onu sevdiğimi söylemek geldi içimden, ama bu tür şeyler filmlerde olurdu, bu yüzden gülümseyip sonra konuşuruz anlamına gelen bir işaret yapmakla yetindim. Kneller, Lihi'nin Joshua'ya canlılar âlemine nasıl geri dönüldüğünü sorduğunu ve Joshua'nın ona bunun zaman kaybından başka bir şey olmayacağını, kendisinin zaten herkese daha iyi bir dünyanın yolunu göstereceğini söylediğini anlattı. Sonra, dışarı çıktıklarında, Lihi, Kneller'e bu J denen herifin madrabazın teki olduğunu söylemişti. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki Kneller'i zor duyuyordum. Lihi'yle bana gülüyordu biraz. Kendisinden bile daha saf insanlarla ilk kez karşılaştığını söyledi. Ben ve mucizelerim, Lihi ve düşleri. "İntihar edeceğinize, Kaliforniya'ya gitseydiniz," diye bağırdı. Freddie'nin başını okşadığını gördüm, barışmışlardı. Joshua uzun cüppesiyle sahneye çıktı, peşinden de Desiree. Elinde Tevrat'ta İbrahim'in İsmail'i kurban etmeye hazırlandığı çocuk masalındaki hançere benzer bir hançer taşıyordu. Hançeri Joshua'ya verdi ve müzik birden kesildi. "Bu da ne demek oluyor?" diye homurdandı yanımda duran Kneller. "Adam zaten ölü. Nedir derdi, iki kere ölmek mi?" Yakınımızda duranlar dönüp ona çenesini kapatmasını söylediler. Kneller'in umurunda bile değildi, ama ben yerin dibine geçtim. Sonra Joshua'nın son anda kıvıracağını söyledi, çünkü bir kez intihar edip acısını tatmış biri intihar etmeyi ikinci kez deneyemezdi. Kneller'in sözünü bitirmesiyle Joshua'nın bıçağı kalbinin ortasına saplaması bir oldu.

25

Beyaz bir minibüs gelir ve ortalık karışır

Tuhaf, ama havuzun etrafındakiler olacakları bildikleri halde, yine de şaşırmıştılar. Önce kimse bir şey söylemedi, sonra homurtular yükseldi. Desiree sahneden herkese sakin olmalarını bağırdı çünkü Joshua birazdan bedenine dönecekti, fakat kalabalık homurdanmayı sürdürdü. Bu arada Kneller'in Freddie'ye bir şeyler fısıldadığını ve çakmağına konuştuğunu gördüm. Birkaç saniye içinde beyaz bir minibüs yanaştı, içinden tulum giymiş iki uzun ve ince adam indi. Birinin elinde megafon vardı. Kneller onlara doğru koşup ellerini havaya sallayarak bir şeyler anlatmaya başladı. Kalabalığı yararak kadınların bulunduğu bölüme doğru ilerledim. Lihi'yi aradım, görünürde yoktu. Megafonlu adam kalabalıktan sessizce dağılmalarını istedi. Sahnede Desiree, Joshua'nın cesedinin yanında diz çökmüş ağlıyordu. Hançere ulaşmaya çalıştığını gördüm, ama öteki tulumlu adam ondan daha çabuk davrandı. Hançeri aldı, sonra Joshua'nın cesedini omuzlayıp Kneller'e Desiree'yi minibüse bindirmesini işaret etti. Megafonlu adam bir kez daha kalabalıktan sessizce dağılmalarını istedi. Yürüyenler oldu, ama çoğunluk donup kalmıştı. Lihi'yi gördüm sonra, megafonlu adamın yanındaydı. Beni gördü ve yaklaşmaya çalıştı, fakat tulum giymiş ve telsizle birilerine bir şeyler söyleyen minibüs şoförü Lihi'yi çağırdı. Lihi bana birazdan geleceğine dair bir işaret çaktı. Etrafımdaki insanları iterek minibüse doğru ilerledim, ancak minibüse yaklaştığımda Freddie'yi koltuğunun altına sıkıştırmış olan Kneller ile megafonlu adam minibüse atladılar ve minibüs uzaklaştı. Pencerede Lihi'yi gördüm, bana bir şeyler bağırmaya çalışıyordu, ne dediğini duyamadım. Bu onu son görüşüm olacaktı.

26

...Bu iyimser notla

Birkaç saat bekledim orada, çünkü önce minibüsün J ile Desiree'yi bir yere bırakacağını ve Lihi'nin birazdan döneceğini sanmıştım. Ortalıkta şaşkınlık içinde dolanan birkaç tip daha vardı. Kimse olanlara bir anlam veremiyordu. Hiç konuşmadan havuzun etrafındaki şezlonglarda öylece oturduk. Sonra kalanlar da gitmeye başladı, teker teker, sonunda benden başka kimse kalmayınca Kneller'in evine doğru yürümeye başladım.

Kneller'in evine vardığımda akşam olmuştu. Uzi, Kneller'in birkaç parça eşya almak için telaşlı bir biçimde eve girdiğini ve herkese istedikleri kadar kalabileceklerini söylediğini aktardı. Sonra Uzi'yi bir kenara çekip ondan Freddie'ye bakmasını istemişti. Uzi'ye aslında intihar etmediğini ve gizli bir melek olduğunu itiraf etmişti, ama Mesih Kral rezaletinden sonra kimliği açığa çıktığı için muhtemelen sıradan bir melek olmaya dönecekti. Uzi'ye Joshua'yı kıskanmadığını söylemişti, çünkü burası berbat bir yer de olsa ikinci kez intihar edenler bin kere daha berbat bir yere gönderilirlerdi, çünkü orada fazla insan yoktu ve hepsinin kafası çok karışıktı. Uzi'ye Kneller'in Lihi hakkında bir şey söyleyip söylemediğini sordum. Önce hayır dedi, ama sonra Kneller'in anlattıklarını aktardı. Lihi o karmaşada Kneller'in adamlarından birine gidip ondan dosyasını kontrol etmesini istemiş ve her ne kadar inanılması güç de olsa, gerçekten bir yanlışlık yapıldığı ortaya çıkmıştı ve şimdi kimse onun durumunun ne olacağını bilmiyordu, ama Lihi'nin buradan tekrar hayata nakledilme olasılığı yüksekti. Uzi bunalıma gireceğimden korktuğu için bana önce anlatmak istememişti, ama aslında iyi bir haberdi bu, çünkü Lihi amacına ulaşmıştı.

Uzi sevgilisiyle birlikte Kneller'in evinde kalmaya karar verdi, ben de tek başıma kentin yolunu tuttum. Yolda bir mucize gerçekleştirme talihine erdim ve Kneller'in bana aslında önemi olmadığını söylerken neyi kastettiğini anladım. Uzi bana ailesine verilmek üzere bir paket emanet etmişti, Uzi'nin ailesi beni gördüklerine çok sevindiler. Her şeyi öğrenmek istiyorlardı, özellikle sevgilisi hakkında. Uzi'nin babası Uzi'nin telefonda çok mutlu bir izlenim uyandırdığını ve bir ay sonra ailece onu ziyaret etmeye gideceklerini söyledi. Bu arada beni cuma akşamı evlerine yemeğe davet ettiler, hafta arası da, ne zaman istersem. Kamikaze Pizza'dakiler de beni gördüklerine sevindiler ve tekrar işe aldılar.

Lihi geceleri rüyama filan girmiyor, ama yine de onu çok düşünüyorum. Uzi bunun bana özgü olduğunu söylüyor – hiçbir şansım olmayan kızlara takılıp kalmak. Belki haklı, fazla bir şansım olmayabilir. Ama öte yandan, Lihi bir keresinde bana yarı ölü birinin onun için yeterli olacağını söylemişti. Ayrıca minibüse binerken birazdan döneceğini ima eden bir işaret de yapmıştı, gel de çöz. Her ihtimale karşı vardiyama başlamadan önce mutlaka küçük bir şey yapıyorum – adımın yazılı olduğu kartı ters takıyorum ya da önlüğümü ters giyiyorum, ne olursa, yeter ki bir gün içeri girdiğinde hüzüne boğulmasın.

SON

Etgar Keret & Samir El-Youssef

GAZZE BLUES

"Bomba saldırısından sonra Samir beni aradı ve, 'Bir şeyler yapmamız gerek,' dedi. 'Evet ama hiçbir işe yaramayacak bir imza kampanyası daha başlatmak istemiyorum,' dedim. Bunun üzerine, 'Hayır, bir fikrim var,' dedi. 'Birlikte bir kitap yapalım. Seni okuyan ve beni hiçbir zaman okumayacak o kadar çok insan var ki… İki tarafı da insanlıktan çıkarmanın çok kolay olduğu bir konuda tarafları insancıllaştırmak için bir çaba göstermiş oluruz.'"

– Etgar Keret, The Believer

"Gazze Blues, kendi retorikleri yerine bölge insanının sesini duymak isteyenler için Yılın Kitabı."

– The Guardian

İsrailli Etgar Keret ve Filistinli Samir El-Youssef; Gazze Blues'da farklı mevzilerden yükselen sesleri bir araya getiriyor. Tuhaf, kafası bozuk, komik ve keskin anlatılarıyla bu iki parlak yazar; sınırlanmayı reddeden bir yaşam enerjisiyle dopdolu karşımızda. Savaşa, iç sıkıntısına, ümitsizliğe ve hem sarsıcı hem de sancılı bir insanlık tecrübesine dair samimi, hüzünlü ve esprili Gazze Blues; kolay kolay akıllardan silinmeyecek ve nabzı enerji, öfke ve mizahla gümbür gümbür atan bir kitap.

Yazının sınırları yoktur.

[1] “Annen gömülüyor,” anlamına gelir. “Going down” ifadesi oral seks için de kullanılır.